

DEVİRİMCİ TEORİ
OLMADAN,
DEVİRİMCİ PRATİK
OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

2008 n AĞUSTOS-EYLÜL-EKİM n TEORİK DERGİ n FİYATI: 4 YTL

- ✓ MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ II. KONGRE'SİNİ "MAOİZM'LE İLERLEYİP HALK SAVAŞI'YLA KAZANACAĞIZ" ŞİARIIYLA GERÇEKLEŞTİRDİ!
- ✓ HALK SAVAŞI'NIN SOMUT ÖRGÜTLENMESİ
- ✓ YEREL SEÇİMLERE İLİŞKİN TAKTİK POLİTİKAMIZ ÜZERİNE!

12

İÇİNDEKİLER

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ II. KONGRE'SİNİ "MAOİZM'LE İLERLEYİP HALK SAVAŞI'YLA KAZANACAĞIZ" ŞİARIIYLA GERÇEKLEŞTİRDİ! -----7

Dünya'da, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Güncel Politik Durum.....	11
Maoist Parti ve Farklı Fikirlerle Yaklaşım.....	19
I. Kongre'nin Değerlendirilmesi.....	20
17'ler Değerlendirmesi.....	22
KÖK Değerlendirmesi.....	24
II. Kongre'mizin, I. Kongre'mizin Önemli Bazı Belge ve Kararlarına İlişkin Değerlendirmeleri.....	25
Başlıca Çelişkiler.....	29
Ulusal Sorun, Azınlıklar ve PKK Değerlendirmesi.....	29
İşçi Partisi Değerlendirmesi.....	31
Komünistlerin Birliği.....	32
II. Kongre'nin Önüne Koyduğu Temel Görevler.....	34
Önderlik Sorunu.....	39
Önderlik Kurumlarından Biri Olarak Merkezi Denetleme Komisyonu.....	43
Halk Savaşının Somut Örgütlenmesi.....	43
Halk Kurtuluş Ordusu Yönetmeliği ve Savaş Bildirgesi.....	45
Karşı Devrimin Özel Savaş Yöntemlerine Karşı Mücadele.....	46
Hapishaneler Sorunu ve Ölüm Örcü Direnişimiz.....	46
Enternasyonal Alan.....	47
Yurt Dışı Faaliyeti ve Örgütlenmesi.....	48
Demokratik Kitle Örgütleri.....	49
Sendikal Çalışma.....	51
Kooperatif Örgütlenmesi.....	51
Aydın, Sanatçı Örgütlenmesi ve Kültür Merkezleri.....	52
Gençlik Örgütlenmesi.....	54
Kadın Örgütlenmesi.....	55

TEORİK DERGİ
Ağustos-Eylül-Ekim 2008

**SINIF
TEORİSİ**

KARDELEN BASIM YAYIM REKLAM GÖSTERİ ORGANİZASYON LTD. ŞTİ.

Sahibi ve Yazışteleri Müdürü: Hakan ERTEK

Yönetim yeri: Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mah.

Tel Sok. No:20 Daire:2 Beyoğlu/İstanbul Tel: (0212) 243 91 92

Dizgi: Kardelen Yayıncılık

Baskı: SM. MatbaacılıkÇobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sokak.

No:10 (A blok) Yenibosna-Bahçelievler/İST.

Tel: 0212 654 94 18

Doğa ve insan.....	56
Sosyo-Ekonomik Yapıya İlişkin.....	57
Devlet ve Demokrasi.....	58
Eylem Birliği Politikamız.....	60
II. Kongre'mizin Kararlaştırdığı Adalet Anlayışı Ana Hatlarıyla Şöyledir.....	62
Mali Politika.....	63
Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Tarihleri Bir Tarihte Birleştirildi.....	63
Kuruluş Kongresi.....	64
Genel Sekreterlerimiz.....	64
Şehit Kavramı.....	64
Partide, Kadın-Erkek İlişkisi.....	65
Çocuk Yasası.....	65
Sokak çocukları.....	65
Escinsellere İlişkin Değerlendirme.....	66
Halkın Birleşik Cephesine İlişkin Öneri.....	66
Halk Savaşı Kavramına İlişkin Öneri.....	66
8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününe İlişkin Öneri.....	67
Parti İsmi, Parti Marşı ve Parti Bayrağının Değiştirilmesi Önerileri.....	67
Parti Kongre ve Konferanslarına İlişkin Öneriler.....	68
Ölüm Cezası ve Genel Affa İlişkin Öneriler.....	68
Yasal Parti Önerisi.....	69
Seçimler Üzerine Değerlendirme.....	69

HALK SAVAŞI'NIN SOMUT ÖRGÜTLENMESİ -----71

Halk Savaşı-Halk Savaşçısı İlişkisi.....	72
1-Önderliği Kurumsallaştırmak ve Derinleştirmek.....	75
2-İdeolojik ve Siyasal Seviyenin Yükseltilmesi.....	77
Reformizme Karşı Etkin Bir İdeolojik Mücadele.....	79
Bilinçlerde Politik İktidarlaşmayı Örgütlemek.....	79
3-Parti Örgütlenmesini Oturtmak ve Derinleştirmek.....	80
İllegal Örgütlenme ve Çalışma İlkesinden Asla Taviz Verilmemelidir.....	81
Örgütsel İlkelerin Toplamı Olan Tüzüğe, Önemle Uyulmalıdır.....	81
Örgütlülüklerin Oturtulmasında Rapor Sisteminin Önemi.....	81
Komite ve Kolektif Çalışma Tarzı Esas Alınmalıdır.....	82
Tüm Örgütlenmelerin Askerileşmiş Politik Bir Yapı Haline Gelmesi Hedeflenmelidir.....	82
4-Gerillanın Nicel ve Nitel Olarak Seviyesini Yükseltmek.....	82
Merkez-Ana Bölgelerde Yoğunlaşmanın Önemi.....	83
Bütün Faaliyetler Merkezi Halkın Hizmetinde, Onu Güçlendirecek Şekilde Ele Alınmalıdır.....	84
Gerilla Alanında Yerel Örgütlenmeler ve Diğer Tüm Örgütlenmelerden Yararlanmak.....	85
Köylük Alanlarda Kadın Faaliyetinin Önemi.....	86
5-Düşmanın Marjinalleştirme Politikalarına Karşı Kitleleşmek.....	86
6-Araştırılması Gereken Görevleri Tamamlamak.....	89
Ülke ve Dünya Tarihi.....	90

7-Deşifrasyonun Önüne Geçmek.....	90
Yedi Temel Göreve Bağlı Olarak Kurumsallaştırılması Gereken Örgütlenmeler.....	92
Eğitim Akademileri	92
Esas-Tali Ayrımı ve Öncelikli Hedefler.....	92
İşçi Sınıfı İçerisinde Çalışmayı Esas Almak.....	93
Köylük Bölgelerde Yoksul Köylülük İçinde Çalışma Yürütmek.....	93
Yoksul Semtlerde Kitle Faaliyeti.....	93
Her Yönlü Basın Yayın Olanaklarından Faydalanmak.....	94
Özel Savaşla Mücadele.....	95
Yerel Yönetimler.....	96
Şehit ve tutsak aileleri.....	96
Gençlik ve Kadınlar İçerisinde Çalışma.....	98

YEREL SEÇİMLERE İLİŞKİN TAKTİK POLİTİKAMIZ ÜZERİNE -----99

Tarihten Günümüze Yerel Yönetimler, Merkezi Otoritenin Baskısından Kurtulamamıştır.....	101
Türk Devletinde Yerel Yönetimlerin "Özerkliği", Sistemin Bekasına Göre Ele Alınmaktadır.....	101
Belediyenin Yetkileri ve İmtiyazları.....	101
Yerel Yönetimler, Merkezi Otoriteyle İlişkisi ve Bir Taktik Araç Olarak Belirli Fırsatlar Sunmaktadır.....	102
Merkezi Otoriteden Bağımsız Bir Özerk-Demokratik Yerel Yönetim Ne Kadar Mümkündür?.....	102
Seçilmişlerin Üzerindeki, Atanmışların İmtiyazı Kabul Edilemez.....	103
Yerel Yönetimlere Devletin Yeni Yönelimi.....	103
Yerel Seçimleri Doğru Ele Alırsak Başarılı Sonuçlar Çıkartabiliriz.....	109
Adayların Belirlenmesi, Kitlelerin Katılımıyla Yapılmalıdır.....	111
Seçim İttifakları ve Ortak Yönetimler Hedeflenmelidir.....	111
İttifak Yapacağımız Güçlerle Eylemde Birlik, Ajitasyon-Propaganda Özgürlük İlkesiyle Hareket Edilecektir.....	113
Merkezden Atama Değil, Kitlelerin Seçimi ve Bölgelerin İnisiyatifi.....	114
Pilot Merkezler Belirlenerek, Çalışmalar Yürütülmelidir.....	115
İttifaklarda, Kendisini Dayatan Olmayacağız, Ama Sürüklenen de Değiliz.....	115
Güçlü Olduğumuz Alanlarda Kendi Adaylarımızı, Olmadığımız Alanlarda Dostlarımızı Destekliyoruz.....	116
Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı, Uygun İşlenmelidir.....	117
Kitlelerden Kitlelere Çizgisi İlkemizdir.....	117
Seçimlerde amaç ve hedeflerimize uygun sloganlar kullanmalıyız.....	119
Bir Siyasal Kampanya Olarak Ele Alınması Gereken Yerel Seçimlerde, Propagandamızın Merkezinde	
Yeni Demokratik Cumhuriyet Programını Kitlelere Götürmek Olmalıdır.....	120

Uzun sayılabilecek bir aradan-gecikmeden sonra yeni bir sayıyla daha birilik-teyiz. Birden fazla neden sayılabilecek gecikmeyle de olsa SINIF TEORİSİ ile "yeniden" okurlarımızla buluşmanın sevinci içerisindeyiz... Sevincimizi ve ısrarımızı dile getiren yeni bir sayıyla merhaba diyoruz...

Zira 2005'ten bu yana sadece bir sayı çıkartıp, sınıf mücadelesinin önemli alanlarından biri olan ideolojik-teorik mücadele konusunda 3 yıl gibi bir zaman zarfında SINIF TEORİSİ gibi ideolojik-teorik bir silahtan mahrum kalmak, yeniden okurla buluşmamızdaki mutluluğun buruklaşmasına ister istemez vesile olmuştur.

Uzun zaman zarfı diliminde gerek dünya genelinde, gerekse de ülkemiz özgülünde son derece önemli siyasi-ekonomik gelişmeler kaydedildi. Konjonktürel değişimin ve emperyalist saldırı çıpasının yoğun bir şekilde yaşandığı bu süreçte ciddi ideolojik-teorik tartışmalar yaşandı. Nitekim bu sürece dair ideolojik ve teorik görüşlerimizin, tespitlerimizin, politik yönelimlerimizin; misyonu gayet açık ve bu misyonun doğru bir şekilde yerine getirmesinde önemli bir yol kat etmiş olan SINIF TEORİSİ gibi bir araçta yansıtılamaması hem önemli bir eksiklik, hem de bu araca ihtiyaç duyanları mahrum etme açısından burukluktur.

Yukarıda da belirtmeye çalıştık; bu gecikmenin-eksikliğin objektif ve sübjektif birden fazla nedeni vardır kuşkusuz. Fakat bir keyfiyetin sonucu asla değildir. İşbu zorunluluklar SINIF TEORİSİ'ni geciktirmemize sebebiyet vermiştir. Ne var ki gecikmemizdeki nedenler bizler için hiçbir zaman ne bir sığınma, ne bir gerekçe olamaz, bir rehavet getiremez. Bu bilinçten hareketle bütün okurlarımızdan özür dileyerek bizi anlayışla karşılamalarını-karşılayacaklarını umut ediyoruz.

Bu sayımızda üç uzun yazıya yer verdik. Bunlardan ilkinin aynı zamanda esasını Maoist partinin 17'lerin kaybı gibi önemli bir süreçten sonra II. Kongre'lerini gerçekleştirerek kamuoyuna deklare ettikleri sonuçlara ayırdık. "MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ II. KONGRE'SİNİ MAOİZM'LE İLERLEYİP HALK SAVAŞI'YLA KAZANACAĞIZ ŞİARILYLA GERÇEKLEŞTİRDİ" başlığıyla verdiğimiz yazı Maoist partinin II. Kongre'sinin kısa sonuçlarıdır.

HALK SAVAŞI'NIN SOMUT ÖRGÜTLENMESİ başlığıyla verdiğimiz yazı, yarı feodal-yarı sömürge ve sömürge ülkeler için evrensel olan Maoist devrim stratejisi olan Halk Savaşı'nın bütünlüklü olarak ele alınışı ve bunun bütün mücadele alanlarında somut örgütlenmesini konu edinmektedir.

Üçüncü yazımız, çalışmalarına start verilmiş olan önümüzdeki yerel seçimlere ilişkin taktik politikamızın açılımını konu edinen 'YEREL SEÇİMLERE İLİŞKİN TAKTİK POLİTİKAMIZ ÜZERİNE' başlıklı yazımızdır.

Bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...

MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ

II. KONGRE'SİNİ "MAOİZM'LE İLERLEYİP HALK SAVAŞI'YLA KAZANACAĞIZ" ŞİARILYLA GERÇEKLEŞTİRDİ!

Partimiz Maoist Komünist Partisi, II. Kongre'sini Vartınik'ten Mercan'a... Geleceği Kazanma Azmiyle Gerçekleştirerek, I. Kongre'mizin Mimarları Arasında Olan ve II. Kongre'mizin de Planlayıcıları Olan Ölümsüz 17'lere Atfeder!

Dünya Proletaryası, Ezilen Ulus ve Halklarına, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın Her Milliyetten işçi, Emekçi ve Ezilenlerine!

Enternasyonal proletaryanın Türkiye-Kuzey Kürdistan parçasının komünist mevzisi olan partimiz Maoist Komünist Partisi, Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm yürüyüşündeki netliğini, gerçekleştirdiği II. Kongre'yle bir kez daha yineleyerek, üstlenmiş olduğu bu tarihsel görevi yakalanan birlik seviyesi ve büyük bir sorumlulukla yerine getirme başarısını ilan eder.

Sınıflar mücadelesinin yeni ve yenilgiler sonucu ezilen ve sömürülenlerin lehine sonuçlanacağına bilincinde olan partimiz, gerçekleştirmiş olduğu II. Kongresi'yle mütevazı, ancak politik iktidarın zapt edilmesi meselesindeki bilinç berraklığıyla tarihimizde partimiz ve devrim açısından Maoizm'in kumandasında, Kaypakkaya Güzergahı'nda I. Kongre'mizin katetmiş olduğu nitel aşamanın devamı ve bu tarihsel miras üzerinden yükselen ileri bir seviyeyi ifade etmektedir.

Emperyalizm ve uşağı faşist diktatörlüğün saldınsının mahiyeti, kuruluşundan beri partimizin rehber aldığı ideoloji, temsil edip uygulamaya ça-

lıştığı genel siyasal çizgi ve bunun hayata geçirilmesini ifade eden komünizmi kazanmak için Halk Savaşı'nda cüret ve ısrarla ilişkilidir. Bu kazanma azmiyle Halk Savaşı'nda Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) rehberliğinde cüret ve ısrar, partimizin aksayan II. Kongresi'nin 2007 tarihinde toplanmış olması ile bir kez daha teyit edilmiştir. Kongre'miz, partinin tüm faaliyet alanlarında Kongre gündemleri çerçevesinde sürdürülen yoğun iki çizgi mücadelesi temelinde parti iradesinin tümünün harekete geçirilmesiyle gerçekleştirildi. Kongre'nin seçtiği Merkez Komite'mizin II. toplantısında kararlaştırılan gündem maddeleri olarak Faaliyet Raporu, Halk Savaşı'nın Örgütlenmesi, Önderlik Sorunu, Uluslararası Komünist Hareket, Birlik Sorunu, Kadın Örgütlenmesi, Eleştiri-Özeleştir ve Seçim kapsamında onlarca konu tartışılarak karar altına alındı.

Parti tarihimizde I. Kongre'miz, partimiz ve devrim açısından önemli sorunlarımızın tartışılıp karar altına alındığı nitel bir seviyeyi ifade etmektedir. Parti I. Kongre'mizin mimarları ve toplanması 17 Haziran 2005'te engellenen II. Kongre'mizin de planlayıcıları olan başta parti önderlerimiz yoldaş Cangöz ve Hanbayat olmak üzere diğer

ölümsüz şehitlerimizi manevi delegeleri olarak gören II. Kongre'miz, bu tarihsel rolleri nedeniyle ölümsüz Mercan Şehitleri'ne atfedildi. 17'ler, II. Kongre'mizin manevi, ölümsüz delegeleriydiler.

Kongre'miz, güncel tarihsel önemi itibarıyla 17'lerin "görevi tamamlayın" talimatının yerine getirilmesi çağrılarına cevap olarak, partimizin içerisinde bulunduğu sorunlardan devrimin, doğanın ve insanlığın sorunlarına kadar önemli tartışmalar yaptı, gerekli olanın sadece söylem değil, devredilen görevlerin üstesinden gelmek olduğu bilincini iradeleştirerek ileri sentezlere ulaştı.

Partimiz içerisinde farklı fikirler arasında, parti disiplini temelinde ve Kongre zemininde sürdürülen Maoist iki çizgi mücadelesi sonucu ulaşılan sentezlerle, eşitsizlikler dünyasının Türkiye-Kuzey Kürdistan parçasında siyasi iktidarı ele geçirmenin yegane yolu olan Halk Savaşı stratejisi daha berrak bir şekilde bilince çıkartılmıştır. II. Kongre'miz, bu yolda sebatla ilerleyerek yakın devrim hedefimiz olan Yeni Demokratik Devrim ve durmaksızın Sosyalizm ve Komünizm'e kadar mücadele azminde olduğunu açıkça beyan eder.

Parti olarak 35 yılı aşkın mücadele tarihimize büyük bedeller ödeyerek bugünlere geldik. Gerek faşist Türk devletinin bütün imha ve kuşatma hareketlerine karşı, gerekse her türden tasfiyeci ve oportünist çizgilere karşı, partimiz Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM)'in rehberliğinde bağımsızlık, Yeni Demokrasi, Sosyalizm ve Komünizm'e yürüyüşünde herhangi bir tereddüte düşmeden kritik dönemlerden MLM'in bayrağını yükselterek, sınıf mücadelesi içerisindeki yürüyüşünü kesintisiz bir şekilde sürdürmüştür. 17'ler gibi büyük bir kaybın ardından düşmanın bütün imha ve kuşatma saldırılarına, yürüttüğü psikolojik savaşa, estirilen tasfiyeciliğe karşı başarılı bir şekilde gerçekleştirdiğimiz II. Kongre'miz, Komünizm'i kazanmak için savaşma kararlılığı ve çağrısıdır.

Dolayısıyla düşmanın "bittiler" dediği, dost ve kardeş güçlerimizin büyük bir tereddüt içerisinde oldukları böylesi bir süreçte partimizin kongresini yapmış olması dahi siyasi iktidarın ele geçirilmesi konusundaki kararlılığının açık bir göstergesi olarak değerlendirilmelidir.

Partimiz, düşmanın tamamen tasfiye planlarını boşa çıkartmak, kısır döngüyü aşmak, ülke ve dün-

ya devrim tarihi ile somut durumu tekrar tekrar inceleyerek, devrimci teorimizi sürekli geliştirip yenilemek suretiyle onu kitlelerin elinde güçlü bir silah haline getirmek, devrimci teorinin ışığında devrim mücadelesini ve özel olarak da Halk Savaşı'nı bütün görevleriyle birlikte örgütlemek, partiyi bu mücadele içerisinde ön plana çıkan kadro, üye ve militanlardan daha da güçlendirerek toparlamak, savaş gücümüzü korumak, yenilemek, taze kuvvetlerle güçlendirerek eğitmek ve yeniden seferber etmek, bütün yoldaşları ve partiden kopmuş bütün komünist örgüt ve bireyleri birleştirerek daha büyük bir birlik kurmak, onun da yardımıyla Sosyalizm'in güçleriyle ortak çalışmalar örgütleyerek gerçek bir halk hareketi yaratmak ve Halk Savaşı'na hizmet eder hale getirmek, uluslararası alanda daha sıkı bir birliğe sahip, daha ileri ve etkin bir komünist enternasyonalin örgütlenmesi ve her ülkedeki devrim mücadelesinin daha etkin bir şekilde desteklenmesi için sistemli ve etkin bir şekilde çalışmak, bütün bu görevleri bütünlüklü olarak başarmak üzere büyük bir seferberlik başlatmak ve bunları kararlı bir şekilde yürütecek sürekliliği sağlanmış kolektif bir önderlik kurumunu oluşturmak amacıyla II. Kongre'sini gerçekleştirmiştir.

Bilindiği gibi 17 Haziran 2005'te II. Kongre'mizin toplanması hazırlıkları içerisindeyken partimiz, düşmanın stratejik bir imha ve kuşatma operasyonunda, içlerinde II. Kongre delegelerinin bir bölümü olmak üzere önder kadro, üye ve savaşçılarımızın da bulunduğu 17 yoldaşımızın katledilmesiyle ağır bir örgütsel darbeye karşı karşıya kalmıştı. Bu ağır kayıp vesilesiyle II. Kongre'miz o dönem toplanamadı.

Gerici hakim sınıflar, Mercan katliamıyla partimizi tamamen çökertmek istedi. Bunu başaramayınca hem askeri saldırılara, hem de karalama kampanyasıyla psikolojik savaşa ağırlık verdi. Bu çifte kuşatma; başta Türkiye-Kuzey Kürdistan'dan emekçi halkımız olmak üzere parti kadro, üye ve militanlarımızın, parti dışında kalmış eski kadroların, tabanımızın, aydınlarımızın, diğer devrimci örgütlerin ve uluslararası alanda DEH üyesi Maoist komünist partilerin sergiledikleri dayanışma ve birlik ruhuyla aşılabildi. Bu yüksek sahiplenme ve dayanışmadan ötürü II. Kongre irademiz bir kez daha bu dost kişi ve kurumlara teşekkürlerini ifade eder.

17'ler II. Kongre'mizin Manevi Delegele- riydiler, Komünizm'i Kazanma Yönelimleri- yle Parti II. Kongre Görevi Başarılmıştır!

Zaferimizin teminatı olan şehitlerimizden ve parlayan savaş siperlerimiz ölümsüz 17'lerden aldığımız güçle gerçekleştirdiğimiz II. Kongre'miz, enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağını, düşmanın kale burçlarına dikme kararlılığıdır.

II. Kongre'miz; devletin, Milli Güvenlik Kurulu ve Genelkurmay önderliğinde MIT ve JİTEM'in özel savaş seferberliği içinde Mercan katliamıyla gerçekleştirmeye çalıştığı partimizi tamamiyle çöktürme planına verilmiş stratejik devrimci bir yanıtıdır. Düşmanın, askeri saldırılar, karalama ve spekülasyonlar eşliğinde sürdürdüğü psikolojik savaş, kuşatma ve çöktürme saldırısı; parti kadro, üye, savaşçı ve aktivistlerinin, çeşitli sebeplerle örgütsel olarak parti dışında kalmış olsalar da partimizin eski kadro ve militanlarının Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm mücadelemizin güçleri arasında gördüğümüz dost-devrimci örgütlerin, uluslararası komünist hareketin bugün itibarıyla embriyonik merkezi olan Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH)'in ve Maoist saflardaki diğer partilerin, anti-emperyalist müttefik güçlerin, halka hizmet eden aydın ve sanatçılarımızın, en başta da tarihin yaratıcısı ezilen ve sömürülen kitlelerin kenetlenme ruhuyla yenilgiye uğratıldı. Düşmanın partiyi bölme, birbirine düşürme oyunu boşa çıkartıldı. Parti iradesi harekete geçirilerek, Kongre Örgütlenme Komitesi (KÖK) ile parti hızla merkezileştirildi. Yoldaşlarımızın devrettiği kongreyi tamamlama görevi üstlenilerek yerine getirildi. Taşıdığı tarihsel önem itibarıyla II. Kongre'miz, Komünizm için proleter dünya devriminin ve onun bir parçası olan Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin, enternasyonal proletarya, dünya halkları ve ezilen uluslarının büyük bir başarısıdır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olan partimiz, daha kuruluşunda, burjuva-feodal iktidar tarafından "ihtilalci komünizmin ülkedeki en tehlikeli savunucusu" olarak tanımlanmış, temsil ettiği ideoloji ve siyasi çizgi nedeniyle devletin stratejik imha saldırılarına maruz kalmıştır. Düşman, partimizin ürünü olduğu ideolojinin ve bunun ülkemiz özgülünde aldığı biçim olan ve Kaypakkaya Güzergahı olarak tanımlanan genel siyasi çizgimizin kendileri açısından ne ka-

dar büyük bir tehlike olduğunun bilincindedir. Kurucu önderimiz, başkomutan İbrahim Kaypakkaya yoldaşı katlederek bu tehlikeyi savuşturacağını düşünen düşman, her seferinde 'bu çeliğin aldığı suyu unutmadığını' görmüştür, görecektir. Sınıf savaşının zorunlu bir sonucu olarak geçmişten bugüne büyük bedeller ödedik, bundan sonra da ödeyeceğiz. 'Kanla yazılan tarih silinmez' gerçekliğinin bilincinde olan II. Kongre'miz, şehitlerimizden devraldığımız kavga bayrağının daha da yükseltilmesinin yolunun, ideolojik-siyasi çizgimizin doğru taktik politikalar ile halk kitlelerine taşınmasından geçtiğini, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kez daha beyan eder. Siyasal coğrafyamız ve dünya ölçeğinde önemli gelişmelerin yaşandığı tarihsel bir süreçten geçmekteyiz. Devrimin sorunlarına yanıt olabilmeyin, ulusal ve uluslararası alandaki tüm bu gelişmeleri bilimsel bir şekilde analiz etmekle mümkün olduğu gerçekliğinden hareket eden partimiz, II. Kongresi'nde bu meseleleri MLM ideoloji rehberliğinde analiz ederek, sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönemde izlemesi gereken rotasını çizmiştir. ABD emperyalizmi başta olmak üzere emperyalist güçlerin, ezilen uluslara ve halklara dönük saldırıları tırmanmaktadır. Emperyalist bloklar, kendi çıkarları doğrultusunda dünyayı yeniden paylaşmak için, dünyayı doğanın ve onun parçası olan insanlığın mahvına yol açacak daha büyük felaketlere sürüklemektedir. Şimdilik bölgesel düzeyde süren bu savaşın bundan sonraki hedefi İran ve diğer alanlardır. Ortadoğu ve dünyanın değişik alanlarının devrimini birlikte körükleyerek gerici savaşları devrimci savaşlara çevirebiliriz. Kapitalist tahrip ve geçmişteki emperyalist savaşlar ve hala devam eden işgaller nedeniyle bütün evreni tehdit eden büyük doğal felaketler kader değildir. Bu gidişata bir son vermek için insanlığı ve doğayı koruma mücadelesini örgütleyerek geliştirmek ve devrim mücadelesini körüklemek ertelenemez bir görevdir. Geleceği kazanma hedefiyle hareket eden komünist partileri, sorunları ertelemeyen cesaretle ele alıp çözmek zorundadır.

Devrimi gerçekleştirmek için geçmiş tarihi tecrübelerimizin toplamıyla yetinmeyiz, yeni süreç ve sorunlara cevap verecek daha ileri bir sentez şarttır. Her dönemin olumlu ve olumsuz pratiklerinden, ülkemizdeki diğer devrimci ve komünist örgütlerin ve dünya devrimci ve komünist hareke-

tinin pratiğinden öğrenerek daha ileri bir sentez ortaya çıkarmak zorunlu bir görevdir. Geçmiş sosyalist devletler ve komünist partileri, esasen bağrında taşıdığı ideolojik hastalıklar nedeniyle çöktü. Gerici hakim sınıflar bunu kullanarak kitlelerin kafasını karıştırdı. Bu geçici yenilginin dersleri ışığında gelecek toplum projemizin çok daha ileri ve berrak bir şekilde ortaya konması gerekir ki; halk kitleleri ikna edilebilsin, güvenle ve cesaretle seferber olabilsin. II. Kongre'miz, partimizin öncü bir güç olmaktan önder bir güç olmaya taşınması görevini kararlılıkla sürdürmeye işaret etmektedir. Bu noktada işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlarıyla mevcut durumdaki zayıf bağlanımızı güçlendirmenin, kitleleri doğru bir siyasetle harekete geçirerek partimiz önderliğinde örgütlemenin; genel siyasi çizgimiz ve stratejimiz doğrultusunda güncel gelişmelere ilişkin somut politikalar üretmek, sürekliliği sağlanmış örgütsel kurumlar inşa etmek, Maoizm ile donanmış ideolojik-politik önderliği küçükten büyüğe her bir alanda kurumsallaştırmakla mümkün olduğuna işaret ederek tüm parti güçlerini bu doğrultuda seferber olmaya çağırılmaktadır. Cigarlarımızı zorlayarak bu çağrıya yanıt olmak, asgari programımız Yeni Demokratik Devrim ve ona ulaşmanın yolu olan Halk Savaşı'nı geliştirmek için konumlanmak ertelenemez bir görevdir. Emperyalistler ve emir eri Türk hakim sınıfları, yaklaşan devrimci dalgaya karşı ciddi bir hazırlık içindedir. Amatör çalışmalarla başarılı olmak bir yana, ayakta kalmak bile mümkün değildir. Eski çalışma tarzı kesinlikle aşılmalıdır. Tüm bu gelişmeler incelendiğinde Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi ile dünya devrimci ve komünist hareketi büyük tehlikelerle ve aynı zamanda büyük fırsatlarla da karşı karşıyadır.

Fakat devrimci ve komünist hareket önemli oranda parçalı durumdadır. Kitlelere güven verip, onları birleştirerek önderlik edememektedir. Ayrılcılık, grupçuluk, klikçilik, boş dideşme, rekabet, kariyerizm vb rahatsızlıklar partileri yıllarca güçten düşürdü ve hala büyük bir tehlike olarak kendisini hissettirmektedir. Bu tehlike güçlü bir ideolojik mücadeleyle hızla bertaraf edilmelidir. Gücünü doğru çizgisinden ve bu doğru çizgi temelinde inşa olmuş sarsılmaz birlikten alan büyük bir parti, devrimci kitlelerin ve her komünistin en büyük hayallerinden biridir. Böyle bir birlik kesinlik-

le mümkündür. Statükoculuğa düşmeden kendi köklerimize doğru yönelerek, eski bütün yoldaşlarla birleşmeye özel önem vererek partide büyük bir birlik kurmalı, bunu bilim insanlarıyla, aydın ve sanatçılarla ve bizi kitlelerle birleştirecek yeni örgütsel mekanizmalarla güçlendirerek kitlelere gitmeli, partiye kitlesel bir karakter kazandırmalı, önünde durulamaz büyük bir güç haline getirmeliyiz. Büyük tehlikeleri savuşturmak ve büyük fırsatları değerlendirmek bizim ellerimizdedir. Parti II. Kongre'miz; ideolojik-politik-örgütsel-askeri ve kültürel olarak halkımızın, devrimin ve partimizin, insanlığın ve doğanın sorunlarını tartışmak ve çözümler geliştirmek açısından mütevazı bir adım olarak değerlendirmek gerekiyor.

Devrimin ağır sorunları karşısında her şeyi çözemedik, ama tarihsel ilerleyişimiz ve I. Kongre'nin izinde önemli bir adım daha atmış bulunmaktayız. Kongre'miz geleceği kazanmanın önemli dinamiklerini taşımaktadır. Bu süreçte II. Kongre'nin önüne koyduğu görevleri yerine getirebilirsek, bir sonraki kongrede daha ileri adımlar atmanın zeminini yaratmış olacağız. Sorunlarımızın farkındayız ve sabırlı bir çalışmayla, aceleci kazanma hastalığını bir kenara bırakarak, her alanda adım adım somut gücümüze uygun hareket ederek kazanacağımıza inanıyoruz. Parti II. Kongre'mizin gerçekleştirilmesinde emeği geçen başta halkımız olmak üzere partili ve partisiz tüm faaliyetçi yoldaşlarımıza teşekkürlerimizi bir kere daha belirtmek isteriz. Partimiz, bu açıklamayla, II. Kongre'de ideolojik, siyasal olarak alınan kararların kısa sonuçlarını kitlelere açarak ön bir bilgilendirmeyi hedeflemektedir.

Kısa sürede II. Kongre belgeleri gerekli boyutlarıyla kamuoyuyla paylaşılacaktır. Bu açıklamayla birlikte toplum ve parti içerisinde irademiz dışında var olan iki çizgi mücadelesine bağlı olarak, başta tüm yoldaşlar olmak üzere duyarlı devrimci kamuoyu ve halkımızın doğru-yanlış mücadelesi temelinde II. Kongre açıklama ve kararlarına yönelik düşünce, eleştiri ve önerilerini sürdürerek partimizi geliştirme ve daha ileri bir düzeyde sahiplenmelerini beklemekteyiz. II. Kongre irademizin ayrıntılı bir şekilde ele alıp kararlaştırdığı gündemler kısa özetler halinde aşağıda belirtilmiştir:

Dünya'da, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Güncel Politik Durum:

Dünya'da Durum:

Kapitalizmin, serbest rekabetçi döneminin karakteristik özelliği olan ulusal pazarlar biçimindeki örgütlülüğü, aşırı yoğunlaşan ve ulusal sınırlara sığmayan sermayesinin, kendi doğası gereği taşıdığı sürekli genişleme ve yoğunlaşma dinamiğinin sonucu olarak en yüksek aşaması olan emperyalizme ulaşması ile birlikte dünya çapında bir örgütlülüğe dönüşmüştür.

Kapitalizmi lokal sınırlar içerisine hapsedilmiş, değişmeyen, statik bir kategori olarak ele almak eşyanın tabiatına aykındır. Dolayısıyla yeni bir aşama olarak gösterilmeye çalışılan "küreselleşme", kapitalizmin ve emperyalizmin özünde vardır. Bugün çok daha büyük bir merkezileşme ve yoğunlaşma evresiyle karşı karşıyayız. Her şey gibi emperyalist-kapitalist sistem de kendisini her yönüyle tekrar eden bir olgu değil, dinamik bir süreçtir. Bu açıdan uluslararası sermayenin günümüz dünyasındaki aşırı merkezileşme ve yoğunlaşma seviyesinin ortaya çıkardığı gelişmelerin tahlil edilmesi, doğru sentezlere ulaşılması ihtiyacına I. Kongre'miz yoğun tartışmalar temelinde işaret etmişti. Kapitalizmin temel çelişmesi özde değişmedi. Emperyalizmin başlıca çelişmeleri bazıların iddia ettiği gibi tarih olmadı. "Küreselleşme"yi bu tür safsatalara vitrin yapan neo-liberal teorisyenler ve bu teorilere kaynaklık eden burjuva ideolojiler ve ideologlar elbette göğüslenmelidirler. Ancak emperyalizmin dünya çapındaki örgütlülüğünün bugün itibarıyla ulaştığı seviye muazzam bir "küreselleşme" gerçeğini de ifade etmektedir. sermayenin yoğunlaşmasında ve merkezleşmesinde ulaşılan seviye, kapitalizmin krizine çözüm için geliştirilen neo-liberal stratejiler eskinin kaba bir tekrarı şeklinde yorumlanamaz. Değişen, kapitalist üretim tarzı- ilişkileri ve artı değer değildir. Bunların özü ve niteliğinde bir değişiklik olmamakla birlikte yeni biçimler aldıkları da nesnel bir gerçekliktir. Bunu anlamak için diyalektik yaklaşım ve tarihsel materyalizm bize gerekli rehberliği yapmaktadır. Tarihsel koşullardan bağımsız, ondan kopuk, hareketsiz, değişimsiz, kalıcı, daim bir gerçeklik yoktur.

Her şeyin özü olan çelişkiyi anlamak, meseleyi kavramak açısından önemlidir. Uluslararası emperyalist kurumlar bugünün dünyasında esas belirleyici durumdadırlar. Her direnç ve engel, neo-liberal saldırganlıkla yıkılmak üzere hedefdir. Barbarlık, gerektiğinde kendi hukuklarını da bir kenara atan saldırganlıkla devrededir. Bu, emperyalist sermayenin ihtiyaçlarına ve bunun uygulanmasının stratejisine göre dünyayı yeniden "küresel" şekillendirme saldırısıdır. Emperyalist işgaller, saldırganlıklar, toplumsal ilişkilerin bu ihtiyaca göre yeniden şekillendirilmesi tamamıyla bununla ilgilidir. İşte sosyal devlet hikayeleri de bunlarla bağlantılı olarak artık rafa kaldırılmaktadır. Sermayenin şimdiki birikim süreci modellerine göre her yer biçimlendirilmek üzere emperyalist ameliyat masasına yatırılmıştır. Sanayi, tarım, eğitim, sağlık, sosyal politikalar, kültür, bilgi gibi her şey bu birikim süreci modeline göre şekillendirilmektedir.

Özelleştirme politikaları da aynı ihtiyacın sonucudur. Şimdinin dünyası, artık 1970-'80-'90'lar dünyasının birebir aynısı değildir, olamaz. Değişen kapitalizmin özü değil, emperyalist kapitalizmin yaşadığı yeni bir yapılanma sürecidir. Çok uluslu şirketler sadece ekonomik ilişkileri değil, toplumsal ilişkileri de yönlendiriyor, yarattığı uluslararası kurumlarla her bir yeri biçimlendiriyor. Sermayeler elbette rekabetsiz düşünemezler. Muazzam bir yutma, yedeğe alma şeklinde önemli yapılandırma yönelimleri de ortadadır. Leninist emperyalizm tahlili temeli üzerinde yükselerek yeni sorunları daha derinden kavramak, doğru müdahale ve değiştirme için ihtiyaçtır. ABD, emperyalizm dışında bir dünya imparatorluğu olarak telakki edilemez. Burjuvazinin imparatorluk tezleri, rakipsiz tek imparatorluk ve tekel tanımlamaları gerçeği ifade etmekten uzaktır. Emperyalist dünya nizamının tepesinde bugün itibarıyla ABD'nin durumu da bir gerçektir.

Kuşkusuz ABD emperyalizmi, dünya pazarları üzerinde oynadığı jandarmalık görevinden dolayı mazlum dünya halklarının baş düşmanıdır. Mazlum halkların ve ulusların baş düşmanı olma gerçeği nedeniyle emperyalist haydutlar içinde esasta okun sivri ucunun bu tiran (ABD emperyalizmi) devlete yöneltmesi gerekmektedir. Okun sivri ucunun ABD emperyalizme yöneltmesi di-

ğer emperyalist devletlerin hedeflenmemesi anlamına gelmez, bilakis onları da nişangaha oturtur. Aralarındaki tek fark, düşmanlar arasında öncelik-sonralık ilişkisini doğru kurarak ilk darbeyi nerde ve hangisine vuracağını tespit etmektir. Dolayısıyla bu, niyetlerden bağımsız nesnel bir gerçeklik olduğu için uluslararası gelişmelerde bu yanı hesaba katmak olmazsa olmaz bir yönü içerir. Bu yön gözlerden ırak tutulamaz.

Uluslararası sermayenin egemenliği ve bunda ABD emperyalistlerinin yönlendiriciliği bir gerçektir. Evrim; bütün işletmeleri ve devletleri de içine alarak dünya çapında tek bir tröste doğru gitme eğilimi içermektedir. Ama emperyalizm gerçekliği antagonizmasız, çatışmasız, barışçıl ve adil paylaşım şeklinde bir trend göstermez, gösteremez. Bu onun doğasına terstir. Dolayısıyla Kautsky'ci ultra-emperyalizm teorileri bir çarpıtmadır. Eşit olmayan gelişme ve rekabet kapitalizmin yasasıdır. Sermaye rakipsiz olamaz, rekabetsiz düşünülemez. "Küresel" emperyalizm dünya çapındaki koşullara bağlı olarak boyunduruk altındaki ülkeleri de yeni emperyalist birikim süreci modellerine göre dizayn etmektedir. Bu adaptasyona direnenlerin başına emperyalist balyoz geçirilmektedir. Irak'ta, Afganistan'da, Filistin'de ve diğer yerlerde yaşanan budur. Yerli uşaklara geçmişte nispeten tanınmış kırıntısal ayrıcalıklara artık eskisi kadar şans tanınmamaktadır. Uşak devletler, emperyalist efendilerin sıradan bir memuru gibidirler. Dayatılan "ya uyacaksınız ya da gideceksinizdir". Boyunduruk altındaki ezilen ülkelerde bir dönemlerin "kalkınmacı", "ithal ikameci" modelleri şimdi yerini, adına "dışa dönük yapılandırma" denilen, IMF ve Dünya Bankası yönlendiriciliğindeki yapılandırmalara bıraktı. KİT'lerin özelleştirilme operasyonu ile tasfiyesi, tarım ve köylülüğün uluslararası sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmesi bu çerçevede gerçekleşmektedir. Tarım ve köylü sorunları aşılmakta mıdır? Hayır. Bu sorunları köklü çözmeye ancak devrim alternatif olabilir. Ancak değişiklikler de görülmek durumundadır. Emperyalizm, dinamizmi olmayan statik bir kategori değildir, koşullara bağlı olarak biçimlenmektedir. Onu yeni biçimsel değişikliklere götüren de aşırı derecede yoğunlaşan sermaye birikimidir. Her şey bölündüğü gibi emperyalizm de çelişkiden muaf, hareketsiz, durağan bir durum

arz etmez, edemez. Sermayeyi yeni alanlara yayan, yeni özgül durumlara yol açan gelişmeler, bizzat sermayenin kendi dinamizmiyle ilişkilidir. Doğanın, düşüncenin ve toplumun gelişme sürecinde her bir özel süreç genel içerisinde izafidir. Oluşma, gelişme ve yok olma; çelişme temelinde sonsuz bir süreçtir. Eksilme ve artma temelinde bir tekrar değil, gelişim karşıtlarının birliği olarak diyalektik kavrandığında, mücadele yoluyla şeylerin kendi kendilerini tekrar etmedikleri ve nitel anlamda dönüşümü de içerdikleri anlaşılacaktır. Bu açıdan hareketin her biçiminin özel niteliği kavranmazsa yeni sorunlara cevap olunamaz, teori ilerletilemez. Lenin'in emperyalizm tahliline Marksizm adına karşı çıkan II. Enternasyonalcilerin Marksizm'in özüne değil, lafzına sarılarak Leninist proleter dünya devrim teorisine karşı direnen gerici statükoculuğuna düşmemek için yeni sorunlara cevap olmak, bilimimizi bu sorunların üstesinden gelecek seviyeye çıkartmada nitel bir sıçrama sağlamak ihtiyacı kendisini dayatmaktadır. Parti II. Kongre'miz bu bilinçtedir. Ulusal ve uluslararası gelişmelere ilişkin teorik düzlemde yürütülecek iki çizgi mücadelesiyle ve kitlelerin seferberliğiyle kolektif ilerleme azmindedir.

Emperyalizmin neo-liberal ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri, kültürel ve ekonomik saldırısına karşı dünya proletaryası ve halklarının direnişi yeni bir devrimci mayalanmaya da işaret ediyor. Teröre karşı mücadele adına dünya proletaryası, ezilen ulus ve halklarına karşı pervasızca sürdürülen emperyalist terör saldırganlığının bir parçası da Afganistan, Irak ve diğer yerlerde devreye sokulan işgallerdir. İşgal ve saldırganlık, emperyalizm ile mazlum dünya halkları ve ezilen ulusları arasındaki mevcut çelişkiden muaf değildir. Yani dünya çapında hüküm süren baş çelişki nedeniyle dünya mazlum halkları ve ezilen ulusları ile emperyalizm arasındaki çelişkinin nasıl ve hangi düzeylerde cereyan ettiğini gösteren bir sürecin işlediğini açıkça göstermektedir. Diğer bir deyişle bu çelişki, geline aşamada daha bir şiddetlenmiştir.

Emperyalist saldırganlığın bu denli boyutlanması kuşkusuz emperyalizmin içinde bulunduğu ekonomik-siyasi krizden bağımsız değildir. İçinde bulunduğu krizi atlatacak için bir dizi idari tedbirlere başvurmuştur. Yani yoğun işten çıkartma, halk

kitlelerinin ekonomik-sosyal haklarını tırpanlama, bir süreliğine pazara mal sürümünü durdurma, elindeki stokları imha etme, pazar açmak için lokal ve bölgesel savaşlar çıkartma vb gibi yöntemlere başvurarak krizi bir biçimde atlatmak ister. Son yıllarda emperyalist-kapitalist devletler her yıl %8 ile %10 arasında bir küçülme sürecini yaşıyordu. Emperyalist-kapitalist sistem; ekonomik küçülmeden dolayı yaşanan bu durağanlığı atlatabileceği için doğallığında bu süreç krize evrilmiştir.

Enternasyonal proletarya herkesten önce ve en önde bu işgallere karşı anti-emperyalist politik duruşla meydan okumayı kazanma azmiyle birleştirmelidir. Bu işgaller, yeni bir emperyalist paylaşım savaşı provasıdır. Esas olarak da dünya proletaryası, ezilen ulus ve halklarının mücadelesini boğma gayretleridir. Şimdi sırada ABD öncülüğünde diğer müttefiklerle İran'a bir askeri saldırı hazırlığı sürdürülmektedir. Emekçiler ve ezilenler 'emperyalist haydutlar mı? Yoksa gerici-uşak-dinci fundamentalistler mi?' ikilemi arasında tercihe zorunlu değildir. Devrimci proletaryanın ezilen ulus ve halklarla birliğini içeren proleter enternasyonalist bayrağı her soruna çözüm olabilecek programıyla her bir yerde devreye girmelidir. Böyle bir öncüden yoksunluk, ezilenleri ve sömürülenleri gerici odakların kuyruğu olmaya götürmektedir. Burada ezilenleri ve sömürülenleri, emperyalist saldırganlığın kurbanlarını suçlamadan, onların haklı-meşru talep ve direnişlerini sahiplenen proleter devrimci bir çözüm alternatifıyla işlevli olmamız şarttır. Biliyoruz ki, ezilenler ve sömürülenler kendi kendilerine ve kendiliğinden direnişlerinin seyri içerisinde doğru bilinçle buluşamazlar, gerçek çözüm yoluna giremezler. Girmeleri için gerekli olan Maoist komünist öncülüktür. Bu görevin gereklerine cevap olmak yerine sağı solu suçlayarak ve damgalayarak idare etmek, Maoist bir tutum olamaz.

Bugün sürmekte olan; emperyalist ve gerici dincilerin iddia ettiği gibi aslında aynı ideolojide birleştikleri bir "medeniyetler savaşı", bir "dinler boğazlaşması" değildir. Parti I. Kongre'miz, "sınıf mücadelelerinin sonu" ve "medeniyetler çatışması" gibi gerici tezleri bilimsel olarak deşifre etti. Parti II. Kongre'mizin yürüdüğü yol da budur. Politik ekonominin sonunun geldiğini, meta üretiminin tarih olduğunu söyleyen post modern safsatayı,

kapitalizmin vahşeti aratmayan barbarlığı zaten cevaplanmaktadır. "Küresel" emperyalist-kapitalist toplumsal koşulları yok sayan post modern figürlerin gerçeklikle ve bilimsellikle alakası yoktur. Pratik her defasında Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bilimselliğini ispatlamaktadır. Kongre'miz neo-liberal ideolojik saldırıya ve post-modern yaklaşımlara karşı mücadele görevinin önemine işaret etti. Şimdi dünyadaki emperyalist saldırganlığın cebelleşmek zorunda kaldığı Taliban, İran molları gibi mevziler onların eseridirler. Emperyalist yayılma siyasetinde Yeşil Kuşak Projesi çerçevesinde beslenen bu uşaklarla didişme, gerici mahiyetlidir. Bu mahiyeti gölgelemek için saldırganlığı, "demokrasi" diye pazarlama yalanı ve bunun "İlmli İslam Projesi" ile hayata geçirilmesi ve böylece kitleleri dinci bayrak altında, emperyalist politikaların yanında saf tutmaya sürükleyen gerici reddederken, ezilen ulus ve halkların emperyalist saldırganlık ve işgale karşı direniş mücadelesiyle dayanışma gerekliliğine de parti II. Kongre'miz vurgu yapmaktadır. Bu direniş hareketlerinde önderliklerin gerici sınıf çıkarları deşifre edilirken, halkların meşru müdafaa görevi de anlaşılmalı ve desteklenmelidir.

Emperyalistler Arasındaki Çelişki ve İlişkiler:

Emperyalist yayılmacılığın; fütursuzca gelişmesinin kendi iç çatışmaları neticesinde daha kontrollü bir gelişim seyrettiği bir döneme tanıklık ediyoruz. ABD emperyalizmi karşısında yeniden güç toplamaya başlayan AB emperyalistleri, Çin ve Rusya emperyalizmi farklı boyutlarda da olsa direnç göstermektedirler. Bu bağlamda Rusya-Çin ittifakından ve AB bloğundan kısaca bahsetmek yerinde olacaktır.

ABD ve AB İlişkileri:

AB ortaya çıktığı zamandan bu yana ABD'nin kontrolü dışına çıkamamıştır. Aralarındaki çıkar çatışmalarını büyük oranda karşılıklı çıkar anlaşmaları ile sonuçlandırmışlardır. Tarihsel ve kültürel olarak benzer bir niteliğe sahip olan her iki taraf söz konusu ezilen halklar ve bu halklara rehberlik eden ideoloji olduğu zaman ortak ideolojik manipülasyonlara medeniyetler çatışması ya da ittifakı gibi; ekonomik yaptırım ve politiklara IMF,

Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü ile çeşitli ambargolar ve neo-liberalizm; askeri yöntemlerle Irak işgali, Fildişi sahilleri saldırısı gibi yöntemlere başvurmuşlardır. Bu iki emperyalist gücün birlikte hareket etmesini sağlayan en önemli etmen sosyal emperyalizm döneminde de var olan AB bloğunun, ekonomik ve siyasi konjonktürden kaynaklı doğal olarak ABD'yi kendisine daha yakın görmüş olmasıdır. Bunun yanında AB bloğu emperyalistleri ve kapitalistleri kendi içinde de yekpare bir bütünlük sergileyememektedir. Çok sayıda üye ülke, ABD lehine tavır sergileme potansiyeline sahiptir. Bunu son Yugoslavya, Afganistan ve Irak işgallerinde çok rahat görmek mümkündür. Özellikle ABD emperyalizmi önderliğinde Ortadoğu'da gerçekleştirilen işgallere kendi çıkarları gereği ilk başta karşı çıkan AB'nin iki büyük gücü Almanya ve Fransa emperyalistleri bugün gelinen aşamada ABD ile belli bir ortaklık yakalamış görünmektedirler. Kısacası kendi içyapısı, ABD'nin nüfuzu gibi farklı birçok etmenden dolayı AB'nin ABD ile ezilen dünya halklarının lehine olabilecek ciddi bir karşıtlığın içine girmesi en azından kısa vadede beklenmemelidir. Bunun yanında, çıkarlarını korumak adına ABD yayılmacılığını frenleme-yavaşlatma işlevi görmektedir ve görecektir.

ABD ve Çin-Rusya İlişkileri:

Rus sosyal emperyalizmi döneminden sonra ABD, esas olarak eski "Sovyet" bloğunun nüfuz alanlarında var olma çabasına girişmiştir. Sosyalizm maskeli Rus sosyal emperyalizminin yıkılmasıyla birlikte ABD emperyalizminin, dağılan bu ülkeler üzerindeki hâkimiyet arayışına en sert tepkiyi veren ülke de beklendiği gibi ve doğallığında Rusya olmalıydı ve bugün olan da budur. Dış pazarlarını kaybetmek istemeyen Rusya emperyalizmi, ABD'ye karşı bir blok halinde hareket etmenin yollarını zorlarken, ABD'nin faaliyet alanlarında da bireysel girişimleri ihmal etmemektedir. Bir yandan İran, Irak gibi ülkelerle sıkı ilişkiler kurmaya çalışırken, diğer taraftan da Çin ve Hindistan ile blok faaliyetleri yürütmektedir. Şanghay Beşlisi esas itibarıyla ABD'nin Ortadoğu ve Asya'daki yayılmacılığına cevap niteliği taşıyan askeri, siyasi ve ekonomik bir bloktur. Bu blok içerisinde, Çin ve Rusya'nın belirleyiciliğinde kontrollü bir gelişim söz konusudur.

Söz konusu oluşum, dünya emperyalist ekonomisinin esas kontrolörü olan ABD'nin kısa vadede çöküşünü değil, gelişiminin frenlenmesini hedeflemiştir. Çünkü bugün ABD'nin çöküşü bir bütün olarak emperyalist sistemin krize girmesini beraberinde getirecektir. Genel ekonomik-siyasi krizin yanısıra bir ahtapot misali dünya pazarları üzerinde jandarmalık görevi yapan ABD emperyalizminin çöküşü, diğer emperyalist güçlerin ciddi tehditlerle karşı karşıya kalmasına sebep olacaktır. Hali hazırda güçler dengesindeki eşitsizlikler, ABD emperyalizminin olası çöküşü ile doğacak boşlukları dolduracak ve zamanında-yerinde müdahalelerde bulunacak herhangi bir emperyalist güce imkân tanımamaktadır. AB ve Asya bloğunun, ABD emperyalizmi karşısındaki gelişimi, dünyanın yeniden şekillendirilmesini zorunluluk haline getirmişken, bu şekillenişte söz sahibi olabilecek Latin Amerika ve uzak Asya'daki gelişmeler de ayrı bir öneme sahiptir.

Latin Amerika'daki Gelişmeler:

Venezüella öncülüğünde yeniden canlandırılmaya çalışılan Latin Amerika'daki bütünlüşme süreci ABD için ciddi bir tehlike arz etmektedir. Buradaki gelişmeler özellikle Çin-Rusya bloğunun elini güçlendirmektedir. Vaktiyle Rus sosyal emperyalizminin uşakları Küba ve Nikaragua bugün farklı bir boyutta Rusya-Venezüella kaynaşması biçimini almaktadır. Aradaki en önemli fark Küba'yla Nikaragua'nın yerine Venezüella'nın yer değiştirmiş olmasıdır. Bugünkü yakınlaşma ise esas olarak askeri ve ekonomik pazar işbirliğini hedeflemektedir. Venezüella'nın gelişme çabalarının emperyalist sistem dışında değil, içinde olduğunu görmek gerekir. Bu durum, emperyalistler arasındaki çelişkilerin bir sonucu olarak ABD'ye karşı girişilen bir ittifak olarak görülmelidir. Bağımlılıktan kurtulamamış bu çabaların uzun vadede halkların yararına olması ise büyük oranda dünyadaki devrimci gelişmelere, özellikle de Maoist hareketlerin buralarda gelişmesine bağlıdır.

Uzak Asya'daki Gelişmeler ve

Maoist Hareketler:

Dünya halkları için gerçek kurtuluş hareketlerinin baş gösterdiği Nepal ve Hindistan'daki gelişmeler, örnek almamız gereken esas gelişmelerdir.

Bu gelişmelerin Nepal ve Hindistan gibi yan-feodal, yan-sömürge ülkelerde meydana gelmesi kesinlikle tesadüf değildir. Bu durum ülkemizde de kısa vadede aynı gelişmelerin yaşanacağı sonucuna götürmese de, doğru yolda olduğumuzun en büyük kanıtıdır. Diğer blok faaliyetlerinin aksine bu gelişmeyi değerli kılan en önemli faktör, dünya emperyalist-kapitalist sistemi içinde kısa vadede askeri ve ekonomik olarak ciddi sarsılmalara sebep olmasa da, sisteme vurulmuş en büyük ideolojik darbe olmasıdır. Bunun yanında Nepal'le birlikte Hindistan ve diğer Asya ülkelerinde görebileceğimiz ciddi Maoist ilerleyiş kuşkusuz emperyalist sistem açısından çok daha büyük ve belirleyici askeri, ekonomik bir darbe niteliği taşıyacaktır. Dünya çapında Maoist hareketlerle çok daha sıkı ve yapıcı bir işbirliği içine girilmesi zorunluluğu ortadadır. Asya'daki Maoistlerin oluşturdukları ortak örgütlenme, bu sebeple önemle ele alınıp güçlendirilmelidir. Ayrıca sosyo-ekonomik benzerliklerimiz, pazar büyüklüğünün dünya emperyalist sistemi içindeki payı ve coğrafik konumu dikkate alındığında; Asya'daki devrimlerin kısa vadede dünya sistemine rengini verecek olan temel belirleyen olacağı gözden kaçırılmamalıdır.

Parti II. Kongre'miz, sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerin ardından Nepal devrimini, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları için yeni bir tecrübe olarak görmektedir. Bu adımı büyütmek, korumak ve geliştirmek için ideolojik mücadeleyi kesinlikle elden bırakmadan yakın ilgi göstermeli ve daha somut desteklemeliyiz. Onu destekten mahrum bırakan yanlış anlayışlara ve çizgilere karşı önemle mücadele etmeliyiz. Nepal halkının Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde Yeni Demokrasi yolunda yürütmüş olduğu mücadeleyi, II. Kongre irademiz selamlamaktadır.

Parti II. Kongre'miz Filistin, Afganistan ile Irak'taki emperyalist işgale, Asya, Afrika, Latin Amerika ve dünyanın diğer bölgelerindeki emperyalist saldırganlığa karşı ezilenlerin ve sömürülenlerin haklı direnişleriyle dayanışma içerisinde olduğunu açıkça beyan eder. Emperyalist saldırganlığın sözde çözüm için diyalog siyasetleriyle ezilenlerin mücadelesini boğmaya çalıştığını göz ardı etmeden, emperyalistlerden dost olmaz perspektifiyle ezilenleri, müttefiki oldukları enternasyonal

proletaryayla birleşmeye çağırır. IMF ve Dünya Bankası'nın sözde yardımları ve iyilik oyunlarıyla halkların nasıl köleleştirildiğine dikkat çeker. Ezilen dünya halklarını, kendi güçlerine güvenerek, devrim bayrağını yükseltmeye çağırır.

Ortadoğu ve Türkiye-Kuzey

Kürdistan'daki Gelişmeler:

Ulusal bağlamda Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gelişmeleri, Ortadoğu'daki gelişmelerden bağımsız ele almak neredeyse imkânsız hale gelmiştir. Ortadoğu'nun bugün emperyalist pazarlıkların en ateşli biçimde vuku bulduğu alan olması, yeneden şekillenen dünyanın işlem üssü niteliği taşıması, Türk devletini de emperyalizmin iyi bir uşağı olarak zorunlu bir biçimde bu girdabın içerisine çekmiştir. Türk hakim sınıflarının bu girdabın içerisinde yer almalarını zorunlu kılan diğer bir etken ise Kürt ulusal sorunudur. Hem Afganistan'ın, hem de Irak'ın işgalinde Türk devleti ciddi bir rol üstlenmiştir. Irak'taki gelişmeler Türk hakim sınıflarını ve kliklerini ciddi ayrılıklara sürüklemiş olsa da ülke içi bu çatışmalı durum burjuva-feodal iktidarın Ortadoğu üzerindeki politikalarında bir ortaklaşmayı engellemiştir.

Türk devleti, Irak'ın üç parçaya ayrılma olasılığından oldukça rahatsızdır. Parçalanmış bir Irak Türk devletinin üniter yapısı için bir tehlike olarak görülmektedir. Bu durum ise Kürt ulusal hareketinin bugünkü talepleriyle örtüşmektedir. Öte yandan ABD' nin Filistin "devleti" inşasına karşılık, İsrail, Mısır, Ürdün, Arabistan gibi Arap ülkeleri arasındaki ilişkileri güçlendirme çabaları görülmektedir. Kendi içinde Hamas'a karşı mücadele veren bir Filistin "devleti", ABD desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyacaktır.

Böylesine Amerikanlaşınlmaya çalışılan bir Ortadoğu'da Türk devletinin bu haliyle Çin-Rusya bloğu ile ittifak içine girmesi son derece zayıf bir ihtimaldir. Sadece üniter yapısının korunması paahasına bile olsa Türk devleti Amerikanlaşınlmaya çalışılan Ortadoğu'nun parçasıdır ve bu yönde ilerlemeye devam edecektir. Buna karşın daha uzun yıllar boyunca Amerikan karşıtlığının emperyalizme karşı bir cephe örülmesinde dayanılacak temel teorik dayanak noktası olacağı açıktır.

Amerikanlaştırılmaya çalışılan Ortadoğu sürecinde uşak Türk devletinin önemi azalmış değildir. Amerika, Türk devletinin sadece İran ve Suriye ile yakınlaşmaması pahasına da olsa Türk devleti üzerindeki etkisini sürdürmeye çalışacaktır. PKK'nin sivil bir harekete dönüştürülerek bitirilmesi politikaları ve üniter yapının korunması ABD ve Türk devletinin şu anki ilişkilerinin çerçevesini oluşturmaktadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki Gelişmeler:

Siyasal ve ekonomik bağımsızlığını yitirmiş bir ülkenin iç meselelerini emperyalist güçlerden ve müdahalelerden bağımsız bir biçimde ele almak neredeyse imkânsızdır. Türk hakim sınıflarında son dönemde dikkat çeken iç kamplaşma yukarıda ortaya konulan uluslararası çerçeveden bağımsız değildir.

Özellikle Irak işgalinden sonra tırmanan Amerikan karşıtlığı, emperyalizm karşıtlığına dönüştürülemedi. Yönetici klikler emperyalizme hizmet etme yarışı içinde esasta iki kampa bölünmüştür. Emperyalizme karşı 'milli mücadele' söylemini hayata geçirmesi beklenemeyecek yönetici klikler, şeriatçı-laik karşıtlığını kullanarak ABD karşıtlığı temelinde büyük oranda politize olmuş toplumun desteğini iç politika malzemesi yaparak arkalarına almaya çalışmışlardır. Bu vesileyle hem ABD karşıtlığını temel argüman olmaktan çıkartarak emperyalizme hizmet etmiş, hem de ABD'ye kendilerini tercih etmesi gerektiği mesajını vermişlerdir. Bu zeminde ABD'nin tercihi Müslüman Ortadoğu'yu ehlileştirirken, kendisiyle hareket etmesi son derece manidar olan Amerikancı ılımlı İslam modelini bir alternatif olarak kullanabileceği klickten yana olmuştur. Son seçimlerle birlikte bu durum daha da netleştirilmiştir. Bunun yanında güç bahsettiği klickin kontrol edilebilmesi için de muhalif klicki tamamen dışalamamıştır. Her halükarda bu iki klick arasındaki karşıtlık ABD karşıtlığını beslemediği sürece emperyalistler açısından olumlu bir durumdur.

Hiçbir açıdan milli ve halkçı karaktere sahip olmayan yönetici klickin dışında hala bu özelliklerini koruduğu düşünülen Türk ve Kürt milli burjuvazilerinin kendi çıkarları için mücadeleleri özellikle Türk milli burjuvazisi açısından güdük kal-

mıştır. Bu süreçte Türk milli burjuvazisinin sağ ve sol kanatları her zamankinden çok daha fazla birbirine yakınlaşmıştır. Ancak bu yakınlaşma ciddi bir anti-emperyalist bloklaşmaya evrilememiştir. Bunun en önemli sebebi hala Türk ordusunun ciddi bir "milli öze" sahip olduğu yönündeki kanıdır. Aksine Türk ordusu başından beri emperyalizmin stratejik uşaklığı noktasında baş aktör olarak emperyalizme hizmet etme yarışında olan Kemalist yönetici klickin tarafında saf tutmuştur. Bir diğer önemli sebebi ise anti-emperyalist söyleme Kürt halkını dahil edememeleridir. Tam aksine anti-emperyalizm söylemi bir bakıma Kürt ulusunun dışlanmasına vesile olmuş, bu da Kürt ulusal hareketinin, emperyalist 'çözüm' planlarına daha fazla meyletmesine maddi zemin hazırlamıştır. Ve dolayısıyla bu tavır, dolaylı yoldan de olsa, esasında emperyalizme hizmet etmiştir. Kürt milli burjuvazisi kendi sınıfının çıkarları pahasına anti-emperyalist herhangi bir girişimde bulunmamış, aksine ABD'nin Ortadoğu'daki durumunu kendi lehine kullanmaya çalışmıştır.

Dünya Koşullarıyla İlişkisi İçinde

Türkiye-Kuzey Kürdistan Gerçekliği:

İçinde bulunduğumuz coğrafya dünya koşullarından bağımsız ele alınamaz. Şimdinin dünyası kendi başına bu coğrafyayı parçacı ele almaya, emperyalist sermayenin saldırganlığı sonucunda daha bir hegemonya kurma bölümü dışında değerlendirilmeye imkân tanımamaktadır. Dolayısıyla devrim de dünyadaki koşullardan bağımsız, kendi başına, dar ulusalcı bir yaklaşımla ele alınamaz. Örneğin, 1980 öncesi 24 Ocak kararları ve bunun uygulanması için acil bir ihtiyaç olan 12 Eylül faşist darbesi Türk hakim sınıflarının keyfi bir tasarrufu değil, esas olarak uluslararası sermayenin ihtiyaçlarının bir sonucuydu. Uluslararası sermaye birikim modeli ve dünyanın o günkü koşulları emperyalizmin kontrolünde ve yönlendiriliğinde Türk hakim sınıflarını böyle bir darbeye yöneltmişti. Dışa dönük ekonomik model şeklinde tanımlanan yapılanmanın temelinde yatan buydu. 1960 ve 1970'lerin yine o günün dünya koşullarına göre biçimlenen kalkınmacı, ithal ikameci politikalarının, yani sosyal devlet modelinin tasfiye edilerek yerine yenisinin geçirilmesi ihtiyacına da

yol açan, uluslararası sermayenin talepleridir. Emperyalist kapitalizmin 1970 dünya ekonomik krizinden çıkış için her tür pazar korumalarının kaldırılması, tüm kapıların uluslararası sermayeye engelsiz açılmasını emrediyordu. Yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde yürürlüğe konulan ve dışa dönük model olarak tabir edilen şey, emperyalist sermayenin dünya çapındaki bu strateji değişikliğinin ihtiyaçlarına cevap olacak şekilde şekillendirilmesiydi. Bu neo-liberal emperyalist düzenlemelerle eski yapıda birçok değişiklik gerçekleştirilmiştir.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da insanların yaşamlarını idame ettirmelerinde hayati öneme sahip tarımsal üretime baktığımızda, 1960 ve 1970'lerdeki durumu görmek mümkün değildir. Verimli ve geniş topraklar "Tarımsal Dönüşüm Projesi" adı altında emperyalist sermayeye, komprador bürokrat burjuvaziye ve büyük toprak ağalarına sınırsız bir biçimde sunulmuştur. Bunun yanı sıra IMF, Dünya Bankası ve AB gibi emperyalist kuruluşların direktifleri doğrultusunda tarıma ilişkin çeşitli kotaların konulması ve sübvansiyonun kesilmesi sonucunda, küçük ve orta ölçekli tarımsal üretim yapılamayacak duruma getirilmiştir.

Tarım ticaret hadleri muazzam gerilemeler gösteriyor. Kaynaklar açısından büyük zenginliklere sahip coğrafyamız, şimdi gıda yoksulu. Tarımda emperyalist çok uluslu şirketlerin kölesi haline gelme durumu gittikçe derinleşmekte; tohum, gübre, ilaç gibi üretim girdilerinin tamamına yakınında çok uluslu şirketlerin egemenliği gün geçtikçe pekişmektedir. Sözde kendi toprağına sahip 'bağımsız' çiftçi, tüm bu gelişmeler sonucunda uluslararası tekeller karşısında savunmasız hale gelmiştir. Sözleşmeli tarımla köylülüğün büyük bir kısmı çökertilmiş, tekellerin köleleri haline getirilmişlerdir. IMF, Dünya Bankası, AB tarım politikaları nedeniyle tarımsal ürünlerde, varlık içinde yokluğu yaşıyoruz.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da genel durum yukarıdaki tablodan bağımsız değildir. Yaşanan gelişmeler hükümet politikalarıyla sınırlı bir şekilde ele almak, meselinin özünü ve başoyuncusunu es geçmektir. Gelişmeler emperyalizm ve onun uşağı burjuva-feodal iktidarın neo-liberal yeniden yapılandırma hamlelerinin ekonomik alandaki yansı-

malandır. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin, ekonomik-siyasi-askeri yapılanması esasta, o dönemin hakim emperyalist güçlerinin dönemsel politikalarına uygun olarak şekillendirildi. Osmanlı'da da var olan kapitalizme ve emperyalizme bağımlılık, efendiler değişmekle birlikte bugüne kadar hiç değişmeden devam etti. Osmanlı'nın yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısı TC'nin kuruluşundan sonra da varlığını devam ettirdi. Hükümetler, ülkemizde nüfuz sahibi tekeller ve yerli uşakları olan komprador bürokrat burjuvaların etkisinde şekillenerek bugüne kadar geldi. Bütün yönlendirmeler, kararlar, ekonomik planlar tamamen bu tekeller ve yerli uşaklarının ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirildi. Bugün ise Türkiye-Kuzey Kürdistan, emperyalist sermayenin ihtiyacına göre yeniden şekillendirilmektedir. I. ve II. AKP hükümetiyle getirilmek istenen bütün yasalar, seçim aldatmacalarıyla halk adına, halka açık bir şekilde ilan edilerek çıkartıldı ve çıkartılmaya da devam edilecek. Türk hakim sınıflarının, ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'nde somutlanan emperyalist saldırganlık konseptine eksiksiz uyum sağlamak noktasında ortak görüşe sahip olan önemli bir kesimi, daha büyük kazanımlar için aradaki çelişkileri bir kenara bırakıp birleşerek harekete geçti, halkı yönlendirerek emperyalizmin politika ve savaş siyasetinin ihtiyaçlarına cevap verecek tek parti hükümetini oluşturdu. Söz konusu bu güçler, ilk adım olarak hükümet aracılığıyla AB üyeliği müzakereleri sürecinde çıkartılan uyum yasalarıyla emperyalist sermayenin ihtiyaç duyduğu düzenlemeleri gerçekleştirdi. Tarım, ulaşım, iletişim, eğitim, sağlık ve maden sektörü gibi birçok alanda büyük ölçekli özelleştirmeler gerçekleştirildi. Ülkemiz halklarına Avrupa Birliği'ni refah-demokrasi-kurtuluş kapısı olarak gösteren hakim sınıflar, bu emperyalist birliğe "uyum yasaları" adı altında yaptığı düzenlemelerle emperyalist sermayenin ülkemize girişinin önündeki mevcut kimi küçük engelleri dahi kaldırarak, IMF ve Dünya Bankası'nın ekonomik planlarına azami derecede entegre olan yapısal dönüşümleri hayata geçirdi. Bu ekonomik ve sosyal yıkım projeleri de "sıkıntılar AB ile ortadan kalkacak, bu yasalar da AB'ye girmemiz için gerekli" denilerek halkın karşı duruşunun önü alınarak hayata geçirildi.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hükümet politikaları emperyalist sermayenin ihtiyacı ve egemenliğine göre biçimlenmektedir. TC tarihinde "seçilen" hiçbir hükümet bunun istisnası olmamıştır. Fakat AKP hükümeti ile birlikte emperyalist sermayenin ihtiyaçları ve egemenliği doğrultusunda gerçekleştirilen yapısal dönüşümlerin en üst seviyeye ulaştığını söyleyebiliriz. Özelleştirmeler konusunda AKP hükümeti döneminde kırılan "rekord" buna bir örnektir. Ekonomik politik krizler farklı seviyeler gösterse de bu durum, devletin yapısal karakteristiğidir. ABD'ye stratejik uşaklık ve emperyalist Avrupa Birliği politikaları, Türk hakim sınıflarının kaçınılmaz politikalarıdır. TC'nin her hükümeti emperyalist hegemonyanın özel savaş taburudur. ABD'nin Irak işgali döneminde de icra edilen görev buydu. Ülkemizdeki gelişmelere ilişkin tahlillerimizde bu temel gerçeği hiçbir şekilde görmezden gelemeyiz.

Milliyetçi bir reaksiyonla altı boş bir anti-AB(D)'cilik değil, "bağımsız bir ülkede özgür bir halk olarak yaşamak istiyoruz" temel sloganıyla, emperyalizmin ve yerli uşakları komprador feodal iktidarın gerici ve faşist temel politik konumlanışına cepheden karşı koyan anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist programatik siyasi ve askeri duruşla devrimci alternatifini yükseltmek komünistlerin görevidir.

ABD kontrollü dünyanın ve özellikle Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılması stratejisinin bir parçası olarak tahkim edilip "ılımlı İslam" ya da emperyalizmin ihtiyacına denk düşecek uşak bir araç olarak mevzilenen AKP tarafından temsil edilen pragmatist siyasal İslam, bunun yürümediği durumlar için laik paket diye el altında bulundurulmuş statükocu, gelenekçi, "sosyal demokrat" etiketli Kemalist rejim bekçisi faşist CHP ve türevleri gibi devletçi "solculuk" da deşifre edilmelidir. Kitlelerin, esasta egemen sınıflar arası çıkar çatışmalarının ürünü olan bu kamplardan birini tercihe zorlandığı günümüz koşullarında, başta ABD emperyalizminin uşaklığını yapan hakim klik olmak üzere tüm kaşı-devrimci güçleri politik konumlanışıyla karşısına alan alternatif bir duruş sergilenmesi zorunludur. Tüm Türk hakim sınıflarını proletaryaya ve emekçilere, ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara düşmanlıkta stratejik ortaklardır. Ve

her birinin hükümet olduklarında nasıl özel savaş mevzisi oldukları tekrar tekrar görülmüştür. Bugün Genelkurmay-hükümet-MİT-JİTEM koordine- li 1993-94'te de bildiğimiz özel savaş konsepti devrededir. İran, Suriye gibi gerici bölge devletleri eksenli başta Kürt ulusu olmak üzere, ezilen ulus ve halklara düşmanlık projeleri planlanarak uygulanmaktadır. Bir yandan faşist askeri saldırı doğrultusunda yığınaklar yapılırken diğer yandan "yeni açılımlar" piyasaya sürülmektedir. "Üniter yapı içinde farklılıklara saygı", "bireysel yaşam ve kültürü bir zenginlik olarak algılama", "düz ovada siyaset" tanımlı Kürt ulusu ve azınlıklar saflarında yanılsamalar yaratma amaçlı yaklaşımlar ne yazık ki yanlış reformist çizgilere bel bağlamış güçler tarafından da iştahlanarak olumlanılmaktadır.

Psikolojik harp taktikleriyle yapılan askeri yığınaklar ve çok yönlü haksız savaş seferberliğiyle devreye sokulmak istenen planların dayandığı emperyalist gerici politikaların deşifre edilmesinin önemine, Kürt ezilenleriyle eylem birliği politikalarının hayata geçirilmesine Parti II. Kongre'miz işaret etmiştir. Organize edilen profesyonel özel ordu gibi bordo berelilerle, yüz binleri aşan askeri yığınaklarla Kürt ulusal hareketinin ehlileştirilerek devletle, banştırılması adına tarikatlar aracılığıyla devreye sokulan oyunlarla sonuç alınmaya çalışılmaktadır. "Tek millet, tek devlet, tek bayrak" faşist-şövenist çizgisini kendisine rota edinmiş olan bu imhacı, katliamcı çeteler bloğuna karşı mücadeleye özel önemdedir. II. Kongre irademiz bunu vurgulayarak, Kürt ulusu ve azınlıkların demokratik taleplerinin desteklenmesine dikkat çekti.

Biz diyalektik materyalistleriz. Bu perspektifle evren, toplum ve dünyayı yorumlar materyalist bilgi teorisinin ulaştığı gerçeği hiçbir koşulda kitlelere göstermeyi ihmal etmeyiz. Fakat en tutarlı demokratlar olarak da egemen-gerici güçlerin ezilen inanç gruplarına yönelik saldırısına da karşı duruyoruz. Coğrafyamızda bugün Alevi ve diğer bazı inanç grupları baskı altındadırlar. Anadolu Aleviliğinin tarihte imparatorluk saraylarına boyun eğmeyen meydan okuyuşunu Pir Sultanların, Baba İshakların önderlik ettiği ilerici sosyal hareketlerin "laiklik", "cumhuriyetçilik" adına düzene yedeklenmesi onlara objektif ihanettir. Alevilerin her alanda kendilerini özgürce ifade etmeleri, kültür

ve inançlarını yaşatmaları konusundaki tüm engellemelerin ve baskının kaldırılması biz komünistlerin önemseydiği bir görevdir. Sözde laik olan devletin zorunlu din dersi uygulaması, Diyanet İşleri Başkanlığı gibi resmi devlet kurumunun varlığı resmi bir dinden öte, resmi bir mezhep olarak Sünniliğin kabul edildiğini göstermektedir. Aleviler, Zerdüşterler, Yezidiler, Hristiyanlar, gibi birçok inanca mensup kesimler de devletin resmi dini ideolojisinin baskısı altındadırlar. Bu baskıya karşı kararlı düşmanlığımızı ifade eden Parti II. Kongre'miz gerek ezilen değişik inanç gruplarını, gerek ezilen Kürt ulusu ve Ermeni, Keldani, Arap, Laz, Boşnak, Çerkez, Gürcü ve diğer azınlıkları, gerekse sistemin baskı ve sömürü çarkının dişlileri arasında ilığıne kadar sömürülen emekçi halklarımızın gerçek kurtuluşlarının kendilerini özgürce ifade etmelerinin, proletarya bayrağı altında mümkün olacağını vurgulamaktadır.

II. Kongre çizgimiz eşitsizliklerin her türüne karşı olduğunu açıkça ilan ederek halklarımızı, bütün bu eşitsizliklerin kaynağı olan burjuva-feodal sisteme karşı mücadeleye çağırmaktadır.

Maoist Parti ve Farklı

Fikirlerle Yaklaşım:

Doğa, toplum ve düşünce alanında her şey çelişki halindedir. Çelişkisiz hiçbir varlıktan söz edilemeyeceği gibi hiçbir hareketten de söz edilemez. Şeylerdeki hareket, ilerleme ve gerilemeler tamamen çelişkinin bir sonucudur. Kuşkusuz ki partimiz de bu evrensel yasadın, çelişkiden muaf değildir. O da her şey gibi ikiye bölünür ve içerisindeki farklı düşünceler arasındaki çatışmanın ifadesi olan iki çizgi mücadelesini kendi gelişiminin dinamiği olarak görür. Buradan hareketle II. Kongre irademiz, partimiz içerisindeki farklı fikirlerin, kongremizin resmi kararlarıyla birlikte kamuoyuna sunulurken kitleler içerisinde de tartışılmasını Maoist kitle çizgisinin bir gereği olarak görmektedir. Toplumdaki sınıf farklılıklarının bir yansıması ve parçası olarak partimiz içerisinde vücut bulan azınlık durumundaki farklı fikirlerin bir zenginlik olarak görülmesi, teorik-pratik gelişmenin lokomotif olarak kavranması sebebiyle kitlelere sunulmaktadır.

Doğru ve yanlış fikirler ilk ortaya çıktıklarında, genellikle bir ya da birkaç kişi tarafından savunulurlar. Tarihsel materyalizm bize tüm fikirlerin bu şekilde geliştiğini göstermektedir. Bu gelişme yasasına bağlı olarak partimizin doğru-yanlış mücadelesi temelinde azınlık ve farklı fikirleri kamuoyuna yayınlaması, ulusal ve uluslararası alandaki gelişmelere bağlı olarak partimize yansıyan doğru ve yanlış fikirlerin en başından fark edilerek, yanlış fikirlerle karşı bütünlüklü mücadele koşullarını ortaya çıkarması ve doğru fikirleri de destekleme olanağının yaratılması açısından önemlidir.

Partimiz içerisindeki azınlık ve farklı fikirlerin kitlelerin bilmesi yoluyla garanti altına alınması, muhalif düşüncelerin yayınlanması ve kitleler içerisinde tartışılması demokrasi anlayışımızın bir parçasıdır. Yeryüzünde yekpare hiçbir şey olmadığı gibi partimiz de yekpare değil, çelişkili bir bütündür, monolitik değildir, olamaz. Kitlelerde partiyi çelişkisiz bir organizma olarak görme yanılgısı, partiye ve onun ideolojik-siyasi-askeri-örgütsel vb kararlarına eleştirel yaklaşımama sonucunu gösterir. Parti içerisindeki doğru ve yanlış bütün görüşlerin kamuoyuna açılması, Maoizm'in ve onun eseri partimizin Maoist olmayan anlayışlarla aynı noktasıdır. Parti içerisindeki yanlış düşüncelere ve oluşabilecek bürokratik mekanizmaya karşı daha aktif bir şekilde mücadele edilebilmesi, partimizin kitleler tarafından denetlenebilmesi ile olasıdır. Maoist parti anlayışında Büyük Proleter Kültür Devrimi ruhu vardır ve Kültür Devrimi ile nitel olarak ilerletilen Maoist kitle çizgisi, kitleleri üst yapıda da devrimin bizzat yapıcısı olarak görür ve kitlelerin siyasetin aktif unsurları haline gelmesi için çaba harcar. Kitleleri, yönetilmesi gereken yığınlar olarak görmez, aksine Maoist çizgisi gereği onları iktidarı ve yönetimin esas sahibi olarak kabul eder. Devrimin, kitlelerin eseri olduğu bilimsel gerçekliğini kabul eden partimiz, bu anlayışın bir gereği olarak kitlelerin adım adım kendi yönetimlerini kendi ellerine almalarının zeminini oluşturur. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin muazzam tecrübeleri de öğretmiştir ki; nihai amaç olan Komünizm'e ulaşmanın yegâne yolu; partinin, doğrudan kitlelerin denetiminde olmasından geçmektedir. Partimiz, kitlelerin devrim mücadelesini ve kendilerinin eseri olan devrimi bilinçli bir şekilde sahiplenmelerini amaçlamakta,

bu doğrultuda kitlelere Maoist ideoloji rehberliğinde bilinç taşımayı esas görevi olarak bilmektedir. Unutulmamalı Komünizm'i yaşayabilmenin ve özgürleşebilmenin yolu; yönetenler-yönetilenler ilişkisi üzerinden yükselen devletin sönmülmesi ve buna paralel olarak partinin tarih sahnesinden silinmesi ile mümkündür. Kitleler yönetilmeye ne kadar az ihtiyaç duyarlarsa o kadar özgürleşecek ve devlet de o kadar gereksizleşecek, Komünizm'e o denli yakınlacaktır.

II. Kongre'mizin aldığı ve Büyük Proleter Kültür Devrimi ruhunun bir yansıması olan "parti içerisindeki farklı fikirlerin kitlelere açılması" kararı; kitlelerin, partimizin resmi görüşlerinin yanı sıra parti içerisindeki farklı görüşleri de bilip tartışabilmesidir. Bunun anlamı; demokratik merkezîyetçilik ilkesi temelinde isteyen herkesin bu tartışmalara dahil olarak siyasetin bir parçası olmasıdır. Bu anlayış bugünden başlayarak Kültür Devrimi yönelimiyle Komünizm'i yaratma girişimidir. Kitleler üst yapının bir parçası olma bilincini kavramalıdır, yönetenle yönetilen arasındaki ilişki, kitlelerin yüzyıllar alacak bir zaman dilimi içerisinde üstyapı unsuru olmalarıyla çözülecek ve böylece insanlık kendisini yönetebilecek duruma gelecektir. Devrim kitlelerin eseridir ve devrimin sağlanması kitlelerin devrimi üst yapı unsuru olarak ne kadar sahiplendiğiyle doğrudan ilgilidir.

Ötesinde gelişmenin motoru çelişkidir ve farklı fikirler arasındaki doğru yanlış çatışması olmaksızın gelişme olmaz. Bu gerçeklikten hareketle farklı fikirler bütün yönleriyle açığa çıkarılıp tartışıldıkça ideolojik-siyasi bütünlük ve ilerleme sağlanabilir.

I. Kongre'nin Değerlendirilmesi:

Bilindiği gibi parti I. Kongre'mizin başladığı süreç, aynı zamanda hakim sınıfların erken genel seçim sürecine girdiği dönemdi. ABD, Irak işgali ve sömürgeleştirme savaşında kendisine politik ve askeri bakımdan destek sunacak bir "savaş hükümetine" ihtiyaç duyuyordu ve ABD'nin istemiyle, onun kontrolünde erken genel seçim sürecine girildi. Dünyada, özellikle de 90'lı yıllardan sonra estirilen reformist-tasfiyeci dalga Kongre'mizin öngünlerine kadar ülkemizde de yoğun olarak etkisini sürdürüyordu.

İşte parti tarihimiz açısından 15 Eylül 2002'de gerçekleştirdiğimiz büyük bir öneme sahip olan I. Kongre'miz, tasfiyeci rüzgarın şiddetlendiği, emperyalist ekonomik ve siyasi politikaların daha da katlanarak hayata geçirilmesi için devletin stratejik saldırılarını artırdığı, ABD öncülüğünde emperyalist saldırganlığın boyutlandığı, devrimciliğin yeniden sınıandığı zorlu ve çetin bir dönemde Marksist-Leninist-Maoist (MLM) ideoloji ve Kaypakaya çizgisinde ısrar temelinde var olarak "Maoizm ile Yükle, Halk Savaşı'yla ilerle" şiarında billurlaşan Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve halklarının gerçek kurtuluş yolunu tarihi tecrübelerden de faydalanarak bilimsel cesaretle açıklamış ve ona uygun bir duruş örgütleyerek yöneliminin pratik ayaklarını önemle vurgulamıştır.

I. Kongre irademiz, parti tarihinin tecrübelerinin muhasebesi sonucu teorik ve pratik alanda Maoist kavrayışın nitel anlamda üst seviyeye ulaşmasını sağlamıştır. Parti tarihi ve dönemsel konjonktür açısından büyük bir adım olan I. Kongre'miz savaşma ve kazanma ısrarında partiyi daha yüksek irade ve eylem birliğine taşımıştır. Emperyalizmin ve yerli uşaklarının ideolojik, politik, ekonomik, askeri, kültürel vs topyekun saldırılarına karşı bağımsızlık, Yeni Demokrasi, Sosyalizm ve Komünizm perspektifiyle entemasyonal proletaryanın kıvılcık bayrağını, Maoizm bayrağını yükseltmiştir. Parti tarihini Maoist bir ideolojik bakış açısıyla muhasebe ederek hatalardan-yanlışlardan doğru dersler çıkartmanın geleceği kazanmanın yolu olduğunu, bunun da Maoist iki çizgi mücadelesiyle başarılabileceğini teorik ve pratik ele alışıyla göstermiştir. İnkarcı, ben merkezci, dogmatik yaklaşımlar mahkum edilerek parti tarihi Maoist ideolojik kavrayışla eleştiriye tabi tutulmuş, parti tarihine ilişkin oportünist yaklaşımlar mahkum edilmiştir. Eskiye kökü körne bağlanmanın dogmatizm, statükoculuk ve sağ oportünizm olduğunu söylerken, yeniyi inşa etmenin yolunun olmazsa olmaz kurucu unsurunun ise Maoizm olduğunu kararlı bir şekilde belirtmiştir. Öncü partiden önder parti düzeyine ulaşmanın yolunun programa uygun doğru bir örgütsel politikadan, bunun yolunun ise Maoist ideolojinin kumandasında sürekliliği sağlanmış pratik-politik önderliğin kurumsallaşmasından geçtiği tayin edici gerçeğini ortaya koymuştur. "Tek ideoloji, tek program

ama bin bir türlü politika ve taktik" anlayışıyla devrimin çelişkilerini çözmenin yolunu, bu bilimsel ele alışla doğru bir şekilde özetlemiştir.

Kurucu önderimiz İbrahim Kaypakkaya tarafından teorik temeli atılan genel siyasi çizgimizin doğruluğu I. Kongre'yle birlikte daha derinlikli kavrayışla iradeleştirilmiş, bunun yanı sıra tarihsel olarak eksikliği hissedilen doğru politik önderlik kurumunun oluşturulması ve bunun sürekliliğinin sağlanması gerekliliği ayrıca önemle vurgulanmıştır. Hataların, eksikliklerin ideolojik-sınıfsal-siyasal ve örgütsel arka planının sorgulanmasının gerektiğini teorik ve pratik adımlarıyla ortaya koymuş, parti içi ideolojik mücadelenin önemine vurgu yaparken bunun yol ve yöntemlerinin neler olduğunu, parti içi disiplin ve demokratik merkezîyetçilik ilkesine uygun olarak nasıl bir fikir mücadelesi verilmesi gerektiğini göstermiştir.

Partimizin ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri olarak ayakları üzerine sağlam bir şekilde oturmasında parti içi iki çizgi mücadelesinin tayin edilişini her defasında vurgulamıştır. Parti I. Kongre'mizin Tarihi Muhasebe ekseninde önüne koyduğu üç temel görev olan; faal ideolojik mücadele yürütmek, partinin program-tüzük ve kararlarına uymak koşuluyla her yoldaşla birlik kurmak ve doğru bir politik önderlik kurumunu oluşturmak için bunun temelini atmak, demokratik merkezîyetçilik ilkesi etrafında bütün güçleri demir disiplinle örgütmek bugün de bilimselliğini korumaktadır ve yeni dönem faaliyetimizde de önümüzde yapılması gereken temel görevler olma gerçekliğine sahiptir. Bütünlüklü olarak I. Kongre'mizin ortaya koyduğu temel teorik tezler Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin temel manifestosu olma niteliğini korumaktadır. Kurucu önderimiz yoldaş Kaypakkaya'nın kaybıyla oluşan stratejik önderlik boşluğu parti tarihimiz boyunca kendisini hep hissettirmiştir. Parti I. Kongre'miz, bu stratejik boşluğu sözde doldurma adına parti tarihimizde Kaypakkaya çizgisinden sapmaların bilimsel arka planını açığa çıkartarak bunları mahkum etmiş, hizipçi, grupçu yaklaşımların ideolojik, sınıfsal, siyasi ve örgütsel nedenlerini bilimsel analize tabi tutarak bunlara karşı mücadele yol ve yöntemlerini Maoist temelde açıklamıştır. Bugünkü ideolojik mücadele yöntemimizde, iki çizgi mücadelesini

kavrayışımızda belirleyici rol oynayan etmen; I. Kongre'mizin bu açılımıdır. Parti I. Kongre'miz, rehber ideolojimiz MLM'nin parti tarihimiz açısından kavranışının derinleşmesini ifade eder. Bu kavrayışla parti tarihimiz titiz bir muhasebeye tabi tutulmuş, bilimsel sonuçlara ulaşılmış, hataların kaynağı ideolojik, politik, örgütsel ve askeri boyutlarıyla ortaya konulmuştur. İbrahim yoldaş sonrası uzun süre yakalayamadığımız bilimsel tutum, Tarihi Muhasebe ile yeniden partimize kazandırılmıştır. Yine I. Kongre'miz, yoldaş Kaypakkaya tarafından ortaya konulan programatik görüşlerin Maoizm'in coğrafyamız şartlarına bilimsel bir şekilde uyarlanması olduğunu, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden ve dolayısıyla MLM'den kopuk Kaypakkayacılık savunuculuğunun olamayacağını, Kaypakkaya'nın temel teorik tezlerinden sapmanın hangi kılıfla olursa olsun Maoizm'den ve bilimsel sosyalist teoriden sapma olduğunu açıkça belirtmiştir. I. Kongre'miz partinin kendi içindeki birliğinin yanı sıra siyasal coğrafyamızdaki tüm gerçek Maoistlerin tek bir parti çatısı altında birleşmelerini devrim mücadelesinde taktik bir mesele değil, stratejik bir mesele olduğunu vurgulamıştır. Partimiz tarihi içerisindeki ilkesiz oportünist birlik anlayışını mahkum ederek; ideolojik birlik, asgari ve azami devrim programında birlik, devrimin stratejik ve temel taktiklerinde birlik, örgütsel ilkelerde birlik anlayışlarını ilkeli birlik için olmazsa olmaz kriterler olarak belirtmiştir. II. Kongre irademiz, I. Kongre ve önderliğini tüm belge ve kararlarıyla ele alarak parti tarihimizde atılan nitel adımlardan biri olarak değerlendirmiştir. 1972'den I. Kongre'mize kadar otuz yıllık mücadele tarihinde hatalarımızın esasta Maoizm'den kırılmadan kaynaklı olduğunu doğru olarak tespit etmiştir. İdeolojik, siyasi, örgütsel ve askeri yönleriyle I. Kongre ve önderliği ayrıntılı olarak muhasebe edilerek Tarihi Muhasebe belgesine eklenecektir.

Sonuç olarak; I. Kongre çizgimiz ve önderliğinin genel siyasal ideolojik hattının MLM olduğunu özellikle vurgulamak isteriz. Dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da siyasi durum tespiti I. Kongre'miz tarafından bilimsel bir şekilde tahlil edilmişti. Ayrıca subjektif durumumuz ve gücümüzle doğrudan ilişkili olarak politik-taktik yönelimimizi temkinli ilerleme ve bu ana siyasetimizin ise beş sacayağı üzerinden derinleştirilerek geliştire-

rilmesi karar yerinde ve doğrudur.

Ancak doğru olarak belirlenen temkinli ilerleme taktiğine uygun bir siyasi, askeri ve örgütsel hat izlenmedi ve bir dizi hatalı pratikler gerçekleştirildi. Karadeniz ve Dersim'deki kayıplar ve en ağır bir şekilde kendisini gösteren 17'lerin kaybı partimizin siyasi, örgütsel ve askeri zaafiyetleri olarak gösterilebilir. Ana görev olarak ortaya konulan merkezileşme ve kitleselleşme siyasetinde kitleselleşmede bazı başarılar sağlansa da, yakalanan kitleselliğin parti önderliğinde merkezileştirilmesinde ve bunun stratejik yönelime hizmet etmesinin sağlanmasında yetersiz kalınmıştır. Bütün bu noktalara ilişkin ayrıntılı bir değerlendirme Muhasebe belgesine ekleneceği için şimdilik bu açıklamalar ile sınırlandırıyoruz.

Karadeniz Darbesi ve

Geri Çekilme Taktiği Üzerine:

Bu konuyu da ele alan II. Kongre'miz şu sonuca vardı: Karadeniz'de içlerinde MK üyelerimizden Cemal Keser ve İsmail Arslan'ın da yer aldığı 4 yoldaşımızın şehit düştüğü örgütsel kaybımızın nedenleri irdelendiğinde, I. Kongre'nin önüne koyduğu yoğunlaşarak yaygınlaşma ve temkinli ilerleme siyasetine denk düşmeyen pratik hatalarımızdan kaynaklı olduğu görülmektedir.

Önderliğin öneminin bilince çıkarılmaması ve yeterli düzeyde önlem alınamaması sonucunda ortaya çıkan askeri ve örgütsel hataların bu kayıpta önemli rol oynadığı söylenebilir.

Bölge komitesinin teknik bir sorunu çözmek için yönetim kademesinin tümünü güvensiz bir şekilde hareket ettirerek bu sonuca neden olması daha sonraki kayıplarımızın da oluşmasına tali düzeyde de olsa sebebiyet vermiştir. II. Kongre'miz tüm bu sonuçlardan hareket ederek, Karadeniz'de aldığımız örgütsel darbelerde planlamamızdaki hataların rolüne işaret etti. Yapılması gereken üs bölgesi olarak seçtiğimiz alandan yakın çevresine doğru adım, adım yayılmak olmalıydı. Karadeniz'deki örgütsel darbeden sonra tesis edilmeye çalışılan Erzincan Bölge Komitesi faaliyeti, aslında I. Kongre'de planlanmalı ve hemen I. Kongre sonrası gündemleştirilmeliydi. Tecrübeyi özetleyen II. Kongre'miz, önümüzdeki süreçte merkez-

den etrafa doğru temkinli, adım adım ve planlı yürüme siyasetine önemle işaret etti. Bu siyaseti hayata geçirirken üs bölgelerinde, üs çalışmalarının esas alınması gerektiğine dikkat çeken II. Kongre'miz, tüm birliklerimizin ortak bir ideolojik, politik, askeri, örgütsel ve kültürel şekillenişinin yaratılması perspektifiyle akademi, okul ve benzeri çalışmaları önemle vurgulamıştır. Karadeniz kaybından çıkarttığımız örgütsel ve askeri derslerin kavranması oldukça önemlidir. İlerlemek için bazen geri çekilmek, yeni bir atılım için nefeslenmek anlaşılabilir bir şeydir. Gelişmeler ve ilerlemeler dümdüz bir rota izlemez. Her bir somut durumun somut tahlilini ve bu tahlil sonucu çıkarsadığımız taktik politikaların stratejiye bağlı olarak objektif gerçek temelinde yükselmesi bilimsel metodu tüm çalışmalarımızda yol gösterici olmalıdır. Bazen objektif koşullar son derece elverişli olmasına rağmen subjektif ögenin karşılaştığı yenilgiler, alınan örgütsel kayıplar ya da darbeler sebebiyle geri çekilmek zorunda kalınabilir.

17'ler Değerlendirmesi:

Partimiz II. Kongre hazırlıkları içerisindeyken, içlerinde Genel Sekreterimiz Cafer Cangöz, Sekreter Yardımcısı Aydın Hanbayat yoldaşların da bulunduğu 17 önder kadro, üye ve savaşçısını yaşatan Mercan çatışmasında yitirdi. Parti tarihinde yaşadığımız en önemli kayıplardan birisi olan 17'ler, üzerinde hassasiyetle durulması gereken ve bu yönüyle de önemli dersler çıkartılması gereken tarihsel bir süreçtir. Partimiz, önderlik kurumu başta olmak üzere, yaşadığı sorunların aşılması ve önderliğin bilince çıkartılması, 17'ler olayının ideolojik-siyasi-örgütsel-askeri tüm yönleriyle bilimsel şekilde analiz edilmesinden geçtiğini kabul etmektedir. Aksi halde kriminal bir olayı aydınlatmanın ilerisine gidilemeyecek, bu hataların tekrarlanmasına yol açan zemin ortadan kaldırılamayacaktır. Bu durumda kaybeden kitleler ve parti olacaktır. I. Kongre ile birlikte ideoloji-program-genel siyasi çizgi ve bunların pratik ifadesi olan stratejik yönelim mücadele-örgüt-savaş hattına ilişkin parti tarihinde yakalanan nitel anlamda üst seviyeye rağmen, parti önderliğinin bilimsel bir şekilde muhasebe ederek mahkum ettiği ve ideolojik gidasını öznelcilikten alan parti tarihimizdeki hatalara tek-

rar düşülmesi, I. Kongre çizgisinin başta önderlik olmak üzere parti tarafından yeterince kavranamadığını, daha doğrusu pratikle bütünleştirilemediğini göstermektedir. Çok açıktır ki düşmanın gerçekleştirdiği bu katliam onun başarısından değil, tamamen bizim taktik hatalarımızdan kaynaklanmıştır. Bu hatalardan doğru dersler çıkararak hareket etmediğimiz takdirde aynı sonları yaşamamız kaçınılmazdır.

Yaşanan kayıptan önderliğimiz başta olmak üzere tüm parti sorumludur. Partimizin hiçbir örgütlülüğü sonuçtan hareket ederek, kendisini bu sürecin dışında tutamaz.

II. Kongre'miz Mercan kaybının ideolojik-siyasi-askeri ve örgütsel nedenlerini kısaca şöyle tespit etmiştir:

Örgütsel Olarak: Düşman tarafından bilinen örgütlenmeler üzerinden hareket edilmesi, gerilla bölgesinde diğer alanlara göre daha zayıf olan bir alanın kongre alanı olarak seçilmesi, baskın yöntemiyle kadroların toplu olarak eş zamanlı faaliyet alanlarını boşaltarak kongre alanına gitmeleri, telefonun kongre faaliyetlerinde önemli derecede kullanılması, toplu vedalaşmalar ve deşifreyonla kongrenin geniş kesimlere deşifre edilmesi, legal alan ve illegal alanın birlikte hareket etmesi, kongre yerinin deşifre olmasına rağmen ısrarla aynı alandaki farklı bir yerin kullanılması konusundaki ısrar bu süreci hazırlayan örgütsel hatalar olarak öne çıkmaktadır.

Askeri Olarak: Sınırlı bir güvenlik gücünün kullanılması, kadroların toplu olarak yine yetersiz olan bu güçle taşınması, uygun olmayan arazide hareket edilmesi ve gerilla güçlerinin uygun biçimde konumlanmaması askeri hatalar olarak öne çıkmaktadır.

Siyasal Olarak: Partinin objektif ve subjektif koşulları değerlendirildiğinde; ulusal ve uluslararası durum, devletin politikaları, hakim sınıf kliklerinin kendi aralarındaki dalaş, partimizin durumu, devrimci güçlerin durumu, devrimci durum konularında kongre belgelerindeki biçimiyle ve sonrasında Siyasi Büro'nun (SB) iç tartışma ve yayın organlarına yansıdığı biçimiyle yapılan siyasal tespitler esasta doğru olsa da, buna uygun davranılmadığı pratik hareket tarzından görülmektedir. Bu da doğru olarak yapılan siyasal tespitlerin pra-

tiğe yansıtılmadığı ve teoride kaldığını göstermektedir. Pratikte ise yapılan; siyasal tespitlerin tersine, kendi gücünü abartan; düşmanın gücünü küçümseyen siyasal yönelimler açık olarak görülmektedir.

İdeolojik Olarak: Siyasal, askeri ve örgütsel alanlarda yapılan hataları bir bütün olarak incelediğimizde bütün bu hatalara partiyi sürükleyen nedenlerin ideolojik arka planında subjektivizmin yatırdığını görmekteyiz. Objektif olanla subjektif olanı birleştirememiz, somut gerçekliği doğru tespit edememe, düşmanı küçümseme, kendi gücümüzü abartma gibi somut durumun hatalı tahlili; kısaca öznellik hatlarımızın ideolojik kaynağını oluşturmaktadır.

Nesnel gerçekliğin ilerisinde ya da gerisinde tespitler yapmak öznelliklidir. Hayatının hiçbir döneminde ya da aşamasında öznelliliğe düşmeden mükemmeliyetçi bir hatla, hata yapmadan düz bir şekilde yaşayan hiçbir birey, hiçbir grup ya da parti yoktur. Fakat somut tespitlerden çok öznelci tespitlerin herhangi bir somut örgütlenmeye baştan sona kadar ya da belirli aşamalarda hakim olması başarısızlığın nedeni olmaktadır. 17'ler kaybıyla gerçekleştirilemeyen kongre örgütlenmesinde; nesnel gerçekliğin ilerisinde bir hat izlenerek öznelliliğe düşülmüştür. Tamamen partimizin içine düşüğü subjektivizmden dolayı aldığımız darbe bir kader ya da 'mutlak alınacaktı' biçiminde bir kayıp değildir. Parti; düşman saldırılarını görerek önlem alabilseydi, düşmanı küçümsemeseydi, kendi gücüne göre planlama ve hareket tarzı uygulasaydı, alacağı önlemlerle bütün bu saldırıları az bir kayıpla atlatabilirdi.

II. Kongre'miz, Kongre Örgütlenme Komitesi'nin (KÖK) 17'ler olayına ilişkin yaptığı açıklamayı; partinin belli alan-örgüt ve kişilerine bağlayarak açıklamasını hatalı bularak mahkûm etmiştir. Yaşanan hatalarda bazı yoldaşların ya da örgütlülüklerin payı diğerlerinden fazla olsa da, bundan esas olarak tüm parti sorumludur. Yine II. Kongre'miz, KÖK tarafından 17'ler olayına ilişkin hazırlanan söz konusu belgeyi inceleyerek, yukarıdaki nokta dışındaki bölümlerini esasta doğru bularak onaylamıştır. Kongre irademiz 17'ler olayının bugüne kadar yapılan araştırmasının devam ettirilmesi ve ulaşılan sonuçların, tamamlanınca

gerekli boyutlarıyla kitlelere açıklanmasını kararlaştırdı. II. Kongremiz, partimizin Mercan'da aldığı kayıpla girdiği sürecin örgütsel yenilgiye neden olacak sebepler içermediği tespitine vararak, 17'lerin kaybını ağır darbe olarak tespit etti.

Örgütsel yenilgi, bir örgütün herhangi bir sebeple aldığı bir darbeye fiili olarak işlerliğini yitirmesi, bölgesel dönem ya da dağılma sürecine girecek dağılıp örgüt olmaktan çıkmasıdır. Parti irademiz Mercan'da alınan darbeye ortaya çıkan boşluğa anında KÖK örgütlenmesiyle müdahale etmiş, parti güçlerinin dağılmasını engelleyerek I. Kongre görevlerini yaparak, II. Kongre örgütlenme sürecini işletmiştir. Örgütsel yenilgi olarak tanımlanan dönemlerde örgüt ya tümünden dağılarak yok olmuştur ya da en azından bir veya birkaç yıl bölgesel dönem yaşamıştır. Bu tür durumlarda tek bir görev vardır; o da bölgeleri toparlamak, merkezi bir örgütlenme oluşturmaktır. Kısaca örgüt yok olmuştur, görev örgütü kurmaktır. Dolayısıyla yaşadığımız Mercan kaybının ardından oluşturulan KÖK ve onun müdahalesi, parti güçlerini merkezi bir önderlik etrafında toplamış olduğundan bu süreç örgütsel yenilgi olarak tanımlanamaz. Örgütümüz oldukça zayıflasa da bir bütün olarak örgüt olmaktan çıkmamış, var olan bileşenleriyle fiili olarak örgütsel işleyişini sürdürmüş, KÖK'ün müdahalesi ile de işleyiş merkezi denetim altına alınmıştır. Muhasebe belgemizde de buna işaret edilmiştir. Ağır darbe durumlarında yenilgiden farklı olarak yapılması gereken alınan darbeden, bir daha tekrarlanmaması için dersler çıkartmak, var olan gücümüzü tespit etmek ve önümüzdeki sürecin görevlerini ona uygun belirleyerek ilerlemektir.

Kongremizde 17'lerin kaybı ile birlikte başta Merkez Komitesi'nin çoğunluğu olmak üzere partinin tüm yönetici organlarının ve merkezi iradesinin yitirilmiş olması sebebiyle Muhasebe belgesinde de belirtildiği üzere "örgütsel yenilgi" olarak tanımlanması gerektiği görüşü de söz konusudur.

KÖK Değerlendirmesi:

Partimiz II. Kongre hazırlığı içerisindeyken Mercan'da aldığı ağır darbeye, içerisinde sekreter ve yardımcısının da yer aldığı 4 Merkez Komite üyesini yitirmesiyle, merkezi irade çoğunluğunu

yitirerek önderliksiz kalmıştır. Geriye kalan MK üyeleri üzerinden iradeye danışılarak her bölgeden bölge iradelerinin seçimiyle merkezi önderlik oluşturuldu. Partinin yarım kalan işi olan II. Kongre'yi tamamlamak için görevlendirilen bu merkezi önderliğe irademizce Kongre Örgütlenme Komitesi (KÖK) ismi verildi.

Düşman, parti tarihimize alınmış en büyük kayıplardan biri olarak Mercan sonrası dağılacakımızı düşünmekteydi. Fakat geçmiş tecrübelerin bilinciyle hareket eden irademiz, bu sürece müdahale ederek mevcut olumsuzluğu, oluşturduğu merkezi örgütlenmesiyle aşmayı başardı. Bu noktada irademiz tarafından KÖK'ün oluşturulması, atılan doğru bir adımdı ve KÖK'ün sürece bütünlüklü müdahalesi oldukça önemliydi. Parti irademizin, Mercan kaybı sonrası oluşturduğu önderliğini Kongre Örgütlenme Komitesi ismiyle belirleyip görevlerini sınırlamaya çalışması yanlıştı. Kongre Örgütlenme Komitesi (KÖK) isimlendirmesi yerine Merkez Komitesi isimlendirmesi yapılması doğru olardı.

"KÖK geçici ve kongreyi örgütlemekle görevli olduğundan böyle isimlendirilmeli" anlayışı yanlıştır. Normal olarak her merkezi önderlik geçicidir. Her merkezi önderliğin görevi partiyi tüzük gereği kongreye götürmektir. Her merkezi önderlik son kongre ya da konferansın kararlarına uymak ve uygulamak zorundadır. KÖK'de bunların hepsini yapmak zorundadır. Bunun dışında hareket edemez, ettiği takdirde kongre ya da konferans kararlarını çiğnemiş olacaktır. KÖK'ün diğer merkez komitelerinden tek farkı olağanüstü koşullarda oluşmasıdır.

Parti irademizin oluşturduğu Kongre Örgütlenme Komitesi, isimlendirmesi sebebiyle de zaman zaman çıkan "görevlerinin kısıtlanması" anlayışına rağmen tüm iradeden almış olduğu merkezi yetkilerini kullanarak, görev ve sorumluluklarını imkanları dahilinde yerine getirmeye çalışmıştır.

II. Kongre'miz, Kongre Örgütlenme Komitesi'ni; örgütsel işleyiş, pratik önderlik boyutuyla ciddi olumsuzluklar içerse de, II.Kongre'yi örgütlenme hususunda üzerine düşen görevleri esasta yerine getirmesinden ve Kongre'nin başarılı şekilde tamamlanmasına sunduğu katkıdan dolayı esasta olumlu değerlendirmiştir. O süreçte partinin içeri-

sinde bulunduğu durumu göz önüne aldığımızda Kongre Örgütlenme Komite'mizin mevcut faaliyetlerin bir kısmını daha iyi yürütme koşulları olmasına rağmen değişik sebeplerle bunu yapamaması bir eksikliktir.

KÖK Sürecinin Bazı Hataları ve Çıkartılması Gereken Dersler:

KÖK'ün, kurulduktan çok kısa bir süre sonra üyesi Murat Güzel yoldaşı yitirmesi ve buna ilişkin açıklama yapmaması önemli eksikliklerinden birisidir. KÖK'ün üstlendiği acil ve merkezi görevlerinin yoğun olması bu duruma etki eden bir faktörken, iç işleyişinde tam anlamıyla oturtamadığı kolektif çalışma ise diğer bir etkidir. Bu durum partinin genel yönlendirmesini, merkezi örgütsel müdahale ve denetimini zayıf kılmıştır. Aynı zamanda Kongre Örgütlenme Komitesi, örgütsel önderlik görevi gereği ülkemizde ve dünyada yaşanan güncel gelişmeler ve partinin merkezi çalışmalarına ilişkin gerekli yeterlilikte siyasal belirlemelerde bulunmamış ve gelişen süreçlere ilişkin yazılı açıklamalar ile müdahalede de oldukça zayıf kalmıştır.

Örgütlülükte yaşanan yoğun deşifrasyonla rağmen bu soruna karşı pratik düzeyde yeterli önlem alınamaması, Mercan kaybı sonrasında özel önem verilen örgütsel tedbirler, zamanla düşmanın yeterince dikkate alınmaması sonucu kendiliğindenci bir hatta evrilmiştir. Bu süreçte örgütsel işleyiş kuralları bütünüyle esasta KÖK düzleminde yeterince hayata geçirilseydi ve illegal çalışma, örgütsel ilkeler ile ilgili bir genelge yayınlansaydı, kolektif çalışma tarzı ve kültürü yukarıdan aşağıya partinin tüm kademelerinde oturtulabilirdi.

Yaşanan böylesi olağanüstü durumlarda merkezileşme sağlanana kadar tüm parti organları kendi konumlarını ve sınırlarını aşmayan, çalışma alanlarına zarar vermeyen uygun yazılı açıklamalar yaparak kendi faaliyet alanlarına müdahale etmeli, olası duygusal girişimleri, deşifrasyonu, örgütsel dağılmaları, düşman oyunlarını, spekülasyonları engellemelidir. Ne var ki Mercan kaybı sonrası parti komiteleri, bu sürece pratik müdahalede yetersiz kalmıştır.

Bu süreçten çıkartılan en önemli ders şudur ki;

parti derhal merkezi önderlik etrafında örgütlenmeli, yukarıdan aşağıya merkezi müdahale ve denetimlerle demokratik merkeziyetçilik işleyişi kapsamında örgütsel faaliyetler sürdürülmelidir. Böylece parti birliği en üst düzeyde korunmuş, her alanda dağılma engellenmiş, irade ve eylem birliği sağlanmış olur. Ayrıca, partinin tüm kurumlarında olduğu gibi, oluşturulacak merkezi önderliğin kolektif çalışma koşullarının yaratılması bu tür süreçlerin atlatılmasında hayati rol oynamaktadır.

Kongremizde KÖK sürecinin bazı olumlu yanırları olsa da, örgüte önderlik etmede ve süreci omuzlamada esasta olumsuz bir hat izlendiği görüldü de söz konusudur.

II. Kongre'mizin, I. Kongre'mizin Önemli Bazı Belge ve Kararlarına İlişkin Değerlendirmeleri:

Muhasebe Belgesi:

II. Kongre irademiz, I. Kongre'mizin Muhasebe belgesini ele alarak inceledi. Muhasebe belgemiz, parti tarihimizin 30 yıllık sürecini sadece kronolojik olarak sıralayan bir belge değil dir. II. Kongre'miz, partimizin tarihsel gelişimini tüm dönemleriyle objektif ve bilimsel bir şekilde ele alarak her yönlü inceleyen, ideolojik, siyasî, örgütsel ve askeri yönden analiz edip dersler çıkartan Tarihi Muhasebe'mizi tarihimiz açısından oldukça önemli bir belge sayarak esasta onaylamıştır. Tarihi Muhasebe belgemiz, partimizin tarihinde yaşanan ideolojik-siyasi-örgütsel ve askeri sapmaları görüp bunların objektif ve subjektif nedenlerini ortaya koyarak aşılmasının yolunu gösteren, yine parti içi iki çizgi mücadelesinin üst boyutta kavranmasını sağlayan Maoist kavrayışımızın tarihimiz açısından en üst düzeye vardığının tarihsel bir belgesidir. Muhasebe belgemiz, yaşanan tarihsel bir sürecin bilimsel analizinin yapılması ve ondan doğru dersler çıkartılarak geleceğe ilişkin adım atılmasında partimize oldukça önemli bilimsel bir metot kazandırmıştır. Partimizin bugün ulaştığı aşamada en büyük katkılardan birinin Tarihi Muhasebe belgemiz olduğu açıktır. Parti kitemizde uyandırdığı tarih bilinci; olumsuzlukları aşma, olumlulukları kazanmanın silahı olmuştur.

Muhasebe Belgemiz, parti tarihimizi eklektik,

dönemci, grupçu yöntemle değil, olumlu ve olumsuz bütün yönlerini birinci dereceden sahiplenerek, hata ve yanlışlarımızı başkalarına havale etmeden tüm sorumluluğuyla ele almıştır. Parti tarihimize içine düşülen hatalı yaklaşımlara karşı özeleştirel bir tutum sergilemiş ve bunlardan köklü bir kopuş sağlayarak partimizi yeniden kitlelere güven veren bir düzeye ulaştırmıştır.

Parti Tarihi Muhasebe'miz; geçmişte partimizde de var olan, halen Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi ve uluslararası komünist hareketin de en büyük hastalıklarından olan; sorunların nedenlerini dışta arama yöntemini mahkum ederek, partimize ve kitlelere büyük bir silah kazandırmıştır. Ve bu güçlü yanından kaynaklı olarak II. Kongre'miz, Tarihi Muhasebe'mizi, derinlikli bir şekilde kavranması gereken, tarihimiz açısından büyük bir öneme sahip tarihsel bir belge olarak gördüğünü ve bu belgeden ısrarla öğrenilmesi gerekliliğini vurgulamaktadır. II. Kongre'miz, Muhasebe belgemizi yine onun öğrettiklerinden yola çıkarak ele almıştır. Hiçbir tarihi kesite ve belgemize dogmatik yaklaşmama anlayışıyla hareket eden II. Kongre'miz, Muhasebe belgemizi esasta onaylarken, bazı tali hatalarına da işaret ederek düzeltmiştir.

II. Kongre İrademiz Muhasebe belgesindeki Hataları Şu Şekilde Tespit Etti:

1) Muhasebe belgemizde Gerilla Savaşı'nın parti önderliğinde 1987'de başladığına ilişkin görüş yanlış. 1987'de devrimci savaşın nicel olarak daha yüksek bir seviyeye ulaştığı doğrudur. Ancak sorun nicelik değil, niteliktir. Partimiz önderliğinde Halk Savaşı ateşi doğuşundan itibaren tutuşturuldu. Sonraki dönemlerde önemli zayıflıklar ve kırımlar yaşansa da bu devam edegeldi.

Bu konuya dair Kongre'mizde Gerilla Savaşı'nın parti önderliğinde 1987'de başladığına ilişkin Muhasebe belgemizde yer alan belirlemenin doğru olduğu görüşü de söz konusudur.

2) Partimizdeki 1994 ayrılığının sadece Askeri Komisyon kliği ile (...) kliği arasındaki çekişmeye bağlanması yanlıştır. Yaşanan ayrılıktan esasta partinin önderliği başta olmak üzere tüm partiyi sorumlu tutmak yerine sadece iki isme ve etrafındaki kliklere bağlamak yanlıştır, bu yönüyle Mu-

hasebe belgesinin bilimsel yöntemiyle de örtüşmektedir. Bazılarının birinci derecede rolü olsa da, ayrılıktan MLM kadroların da dahil olduğu önderlik başta olmak üzere tüm parti sorumludur.

3) Muhasebe belgemizde; partimizin kuruluşunun ve sonrası bazı dönemlerin, bu dönemlere tanıklık etmiş eski kadroların anı-roman kitaplarından yararlanılarak açıklanması yanlıştır. Muhasebe'deki alıntılar doğru olsa da, romana dayalı açıklama bundan sonra yöntem olarak kullanılmayacaktır. Yapılması gereken yöntem; doğru anlatılmama olasılığı da olan romanlara değil, gerçek kaynaklara ya da kişilerin somut anlatımına dayalı açıklama olmalıdır.

4) Partimiz; Muhasebe belgemizde kimi sorunları, içlerinde halen mücadele içerisinde olan bazı kişilerin de bulunduğu, isimler vererek açıklamıştır. Bu durum söz konusu kişilerin uzun süre mağdur olmalarına neden olmuştur. İsimleri verildiği için partimiz söz konusu kişilerden özür diler.

5) Kongre irademiz; Muhasebe belgemizin, 1994'ten 2002'ye kadarki sürecin bazı yönlerini eksik olarak ele aldığı düşüncesindedir. Bahsi geçen süreç ayrıntılı ele alınarak muhasebe edilecektir.

Bu konuya dair Kongre'mizde 1994 ve sonrası sürecin değerlendirilmesinin, var olan karar ve resmi belgelere dayanılarak yapıldığı, bazı noktaları eksik olsa da bunları eklemek yerine tümünden Muhasebe etmenin yanlış olduğu görüşü de söz konusudur.

6) Muhasebemizde yer alan 3. Konferans'ın DABK'a ilişkin değerlendirmesi eksiktir. 1987 DABK ve Konferans ayrılığı değerlendirmesi DABK çıkışının Maoist parti anlayışından kopuş gerçeği doğru olarak ortaya konulmuş olmasına rağmen, DABK'ın, partimizin sadece askeri bir gücü olarak değerlendirilmesi yanlıştır. Yanlış çizgiye sahip olsa da DABK, partimizin bölgedeki güçlerinden biriydi. Problemler ideolojik, politik çizgi sorunlarını içeriyordu. Basit bir askeri güç değil, partimizin bir parçasıydı.

Bu konuya dair kongremizde muhasebedeki değerlendirmeyi doğru bulan fikir de söz konusuydu.

7) 1996'da Kardelen Hareketi sürecinde işken-ceyle alınan ifadelerin geçersiz sayılması ve yargı-

lananların, partinin elindeki diğer deliller üzerinden nitelendirilmesi önerisi Kongre irademiz tarafından reddedilmiş, I. Kongre'deki biçimiyle kalması onaylanmıştır.

8) Tarihi Muhasebe belgemizin 'aşırı detaylı, eklektik ve hatalı olduğundan dolayı geri çekilip yeni bir muhasebenin yapılması' önerisi irade tarafından reddedilmiştir.

İdeoloji Belgesi:

I. Kongre'mizin önemli belgelerinden birisi de ideoloji belgesidir. II. Kongre'miz bu belgeyi esasla olumlu bularak onaylamıştır.

II. Kongre'miz ideoloji belgesinin olumlu yönlerine işaret ederken, sadece partimizle ilgili lokal bir belgeyle sınırlı kalınmadan uluslararası alanda ideoloji sorunlarını tüm yönleriyle ele alarak uluslararası bir belge hazırlanması kararı almıştır. Bu bakış açısıyla hazırlanacak belge genel olarak uluslararası alanda Marksizm-Leninizm-Maoizm'i tarihsel tüm kökleriyle; ekonomi-politik, felsefe ve sosyal sistemler alanında ele alan, buna karşılık MLM'nin ideolojik düşmanları olan anarşizm, Troçkizm, reformizm, sendikalizm, sivil toplumculuk, fokoculuk vb akımlar ve ara akımlarla birlikte Bernstein, Kautsky, Enver Hoca, Deng Siao Ping vb bireyler şahsındaki sapmaları da tarihsel tüm gelişmeleri içermesini hedeflemektedir. Geriye dönüşler, devlet-demokrasi-parti-önderlik-Kültür Devrimi gibi Sosyalizm'in tüm sorunlarını inceleyen, geçmiş sosyalist tecrübeleri de dikkate alarak uluslararası alanda ideolojik düzlemde sürdürülen tartışmalar sonucu ulaştığımız sentezler de belgemizde yer alacaktır.

Komünist enternasyonaller ve belgeleri inceleyerek, bunun sonucu enternasyonel harekete ışık tutacak teorik açıklamalar söz konusu belgede yer alacaktır. Hazırlanacak ideoloji belgesinin, sadece Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin değil, uluslararası komünist hareketin de faydalanacağı bir belge olması hedeflenmektedir.

II. Kongre'miz tüm bu konular üzerinden oluşturulacak olan belgemizin; gerek parti içerisinde, gerekse de uluslararası alanda geniş ve kolektif bir tartışma sürecinden sonra sonuçlandırılmasının en doğru yöntem olduğu düşüncesindedir. II.

Kongre'miz ayrıca ideoloji belgesinde ve teorik yayın organlarında Halk Savaşı'nın denge aşamasına ilişkin savaş biçimini "bu aşamada mücadele biçimimiz (savaş) esas olarak hareketli savaşla desteklenen gerilla savaşı olacaktır" biçiminde yazım hatasından dolayı yanlış formüle etmiştir. Kongremiz bunu şu şekilde düzeltmiştir:

Stratejik savunma aşamasında gerilla savaşı esas, hareketli savaş tamamlayıcıdır.

Stratejik denge aşamasında hareketli savaş esas, gerilla savaşı ve mevzi savaşı tamamlayıcıdır.

Stratejik saldırı aşamasında hareketli savaş esas, mevzi savaşı ve gerilla savaşı tamamlayıcıdır.

Tüzük:

II. Kongre'miz parti tüzüğüne ilişkin Kongre delegelerinin önerileri üzerine yaptığı tartışmalar sonucunda tüzüğün örgütsel faaliyette karşılaştığımız sorunlar karşısında zayıf kalan yanlarının güçlenmesi temelinde aşağıdaki maddelerin eklenmesine karar vermiştir.

Tüzüğe Eklenmesi Kararlaştırılan

Maddeler:

1) Partimiz iki çizgi mücadelesinin niyetten bağımsız nesnel bir gerçeklik olduğunu kabul eder. Doğru yanlış mücadelesi, bilgi teorisinin gelişme yasasıdır. İki çizgi, irademiz dışında yaşamın her alanında vardır. Parti de bunlardan muaf değildir. Partimiz iki çizgi mücadelesini gelişmesinin dinamiği olarak görür. Saflarımızda bulunan herkes parti disiplini temelinde, olanaklar çerçevesinde fikir mücadelesi yürütme hakkına sahiptir. Parti bu mücadelenin doğru araçlarla yürütülmesinin koşullarını yaratmakla yükümlüdür. Kimse fikirlerinden kaynaklı parti saflarımızda baskı altına alınamaz, engellenemez. Parti içerisinde yer alan herkesin fikirlerini demokratik merkeziyetçilik ilkesi sınırlarında ifade etmesini garanti altına alır. Farklı fikirler, doğru temelde ele alındığında partimizin birliğini bozan değil, tam aksine geliştiren bir güç olarak kavranmalıdır.

2) Altı ay, düşman engellenmesi ya da Merkez Komitesi çoğunluğu tarafından kabul edilen engelleyici ağır hastalık veya uygun gerekçeler dışın-

da gerekçeli ya da gerekçesiz görev yapmayan, görev alanına gitmeden verilen göreve herhangi bir sebeple itirazda bulunarak bekleyen üye veya Merkez Komite üyesi otomatik olarak üyelikten ve Merkez Komite üyeliğinden düşer. Altı ay geçtikten sonra isterse tekrar parti üyelik başvurusunda bulunabilir.

Kongre'mizde bu maddeyle ilişkin kararın parti tüzüğüne aykırı olduğu, peşin hüküm anlayışından dolayı yanlış olduğu, üye suç işliyor ve disipline uymuyorsa önce uyarılması, o da yeterli değilse ağır ihtar yapılması, düzelmezse görevden alınması gerektiği, yargılama yapılmadan görevden alınmanın yanlış olduğu fikri de söz konusudur.

3) Herhangi bir sebeple parti önderliğinin tümünün ya da bir kısmının yitirilmesi halinde; parti, kalan Merkez Komite üyeleri önderliğinde, Merkez Komite üyesi yoksa kalan organ sorumluları iradeyi derhal işleterek bölgelerin iradesini alarak, eğer bölge iradesi alınamıyorsa geriye kalan parti organlarının iradesi alınarak Merkez Komitesi oluşturulmalıdır. Kurulan bu yeni önderlik ve mevcut parti organlarının görevi ise yapılan son kongre ve konferansların kararlarını eksiksiz yerine getirerek, tüzüğe uygun şekilde partiyi kongreye taşımaktır.

4) Özgünlükleri dikkate alınarak kadınların partiye kazandırılması ve yetiştirilmesi için özel politikalar uygulanmalıdır.

5) Herhangi bir faaliyet alanına ilişkin üyelik sınırlaması getirilmesi tüzük kurallarına aykırıdır. Hak ve görevleri kabul ederek tüzük kurallarına uyan herkes, her alanda eşit şartlarda partiye üyelik başvurusunda bulunabilir. İlgili organlar tüzük kurallarına göre üyeliği kabul ya da reddeder. Kongre'mizin tüzüğe ilişkin bir kararı da tüzüğün III. kongreye kadar ÇKP'nin IX. Kongresi'nde onaylanan tüzük ve benzer belgeler temel alınarak yeniden hazırlanıp iradeye sunulmasıdır.

Program:

II. Kongre'miz parti programını esasta doğru bularak onaylarken, yapılan öneriler sonucu parti programında da ifade edildiği gibi sürekli programını güçlendirme ve yenilemenin bilimsel tutum olduğundan hareketle programa ilişkin ayrıntılı bir düzenlemenin III. kongrede yapılmasını kararlaştırmıştır. II. Kongre'miz bu kararının yanı sıra üç

maddenin aciliyetinden dolayı III. kongreyi beklemeden değiştirilmesini gerekli gördü.

1) Programın 61. maddesinde, 'kentlerde azımsanmayacak derecede bir başıboşlar ordusu yaratılmıştır. Bunların başında hırsızlar, fahişeler, homoseksüeller, lezbiyenler, gangsterler, dilenciler...' biçimindeki belirlemeye rağmen yukarıda sayılan her tabakanın içerisinde bir bölümünün oluşan bu başıboşlar ordusuna dahil olduğu bir gerçeklikken, genelleme yapılması doğru değildir. Bu madde buna uygun bir şekilde düzenlenerek programa eklenecektir.

2) Programa, ev içi emeğin bireysel harcanan değil toplumsal üretimin parçası olmasından dolayı, kadın-erkek ayrımı yapılmadan verilen emek karşılığında ücretlendirilmesinin, şimdiden savunulması ve bunun programa bu şekilde eklenmesi kabul edilmiştir. Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm'de de bu emeğin toplumsal emeğin parçası olarak kabul edilmesi gerektiği de ayrıca programa eklenmiştir. Kısaca cevaplamamız gereken soru ev içinde harcanan emek toplumsal emek midir, değil midir? Çocuk bakımı, çocuk eğitimi, ev içi işler vb sayacağımız daha birçok nokta incelendiğinde keyfi harcanan emek değil, toplumsal üretimin bir parçası olduğu görülebilir. Buradaki emek olmadan bugünkü koşullarda, Sosyalizm de dahil, toplumun devamı sağlanamadığı gibi alt yapı ve üst yapı kurumları da işlemez hale gelecektir. Çocuk bakıcısı, çocuk eğiticisi, ev işlerinde çalışan işçiler vb gibi iş kollarında çalışanların harcadıkları emeği nasıl toplumsal emeğin bir parçası olarak görüp ücret almalarını savunuyorsak, tüm bu işleri çok daha fazlasıyla ,daha büyük emek harcayarak yapan anne, baba ya da diğer emek harcayıcıların da emeklerini görmeliyiz.

"Ev içi emeğin ücretlendirilmesi bu toplumsal koşullarda Sosyalizm de dahil özellikle kadını eve bağlayan bir roloynayacağından dolayı" kabul edilmemesi gerektiği yönündeki öneri kongre irademiz tarafından reddedilmiştir.

3) II. Kongre'miz, I. Kongre'mizin başlıca çelişkilerden biri olarak belirlediği "ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkiyi" eksik bularak, "ezen ulus burjuvazisiyle ezilen ulus arasındaki çelişki" biçiminde düzenlenerek programa eklenmesini karara bağlamıştır.

Bu konuya ilişkin II. Kongre'mizde I. Kongre'nin tespitinin doğru olduğunu savunan görüş de söz konusudur.

Başlıca Çelişkiler:

Bilindiği gibi I. Kongre'miz, coğrafyamızdaki başlıca çelişmelerden birisinin de "Ezen ulus (Türk) burjuvazisiyle ezilen ulus (Kürt) burjuvazisi arasında" olduğu tespitini yapmıştı. II. Kongre'miz bu tespitin eksik olduğu kanısındadır. Bu tespitin, Türk hakim sınıflarıyla Kürt ulusu arasındaki başlıca çelişki biçiminde değiştirilmesi gerekliğine II. Kongre'miz işaret etmiştir. Zira, Kürt ulusu bir avuç milli hain dışında genel olarak Türk hakim sınıflarının milli baskısına maruz kalmaktadır. Ekonomik özü itibarıyla bir pazar sorunu olmasından hareketle Kürt ulusal sorununu sosyal ve siyasal yönlerini hiçe sayarak ele alamayız. Sadece ekonomik özüyle bakıp bir Türk-Kürt burjuvazisi sorununa indirgeyemeyiz. Türk hakim sınıflarının milli baskısı ezilen tüm Kürt ulusu ve azınlık milliyetlere uygulanan bir baskıdır. Ulusal sorunun ekonomik özü açısından Kürt milli burjuvazisi baskının birinci hedefi durumundadır. Fakat, bu durum Kürt ulusunun genelde bu baskının hedefi olma gerçeğini de görmemeyi gerektirmez. Hatta bu baskı onlar üzerinde daha katmerli bir hal almıştır. Kürt milleti, Türk hakim sınıflarının milli baskısının tümünden hedefidir. Ekonomik özü itibarıyla bir pazar sorunu olan milli meselenin, sosyal özü itibarıyla bir köylü, siyasal olarak da emperyalizme ve kontrolündeki egemen ulus hakim sınıflarının siyasal ve askeri ilhaka karşı bir mücadele sorunu olduğu derinden kavranmalıdır.

II. Kongre'mizde, I. Kongre'nin tespitinin doğru olduğunu savunan görüş de söz konusudur.

Ulusal Sorun, Azınlıklar ve

PKK Değerlendirmesi:

II. Kongre irademiz, I. Kongre'mizin PKK'nin ulusal devrimci bir hareket olduğu görüşünün bugün de geçerli olduğunu kabul ederek onaylamıştır. Bu özelliğinden ötürü PKK önemli bir ittifak gücüdür.

PKK'nin; TC'nin uyguladığı milli baskı, kısıtla-

ma, asimilasyon, katliam politikalarına karşı yürüttüğü mücadele görmezden gelinemez. Proletaryanın, Kürt ulusal hareketiyle bağımsız proleter bayrağını yere düşürmeden, dayanışma ve eylem birliği içerisinde olması şarttır. Aynı şekilde gerici çıkarlarla şekillenmiş sözde emperyalist "çözüm planları"na ve düzen içi, uzlaşmacı "çözüm"lere karşı çıkılarak mücadele edilmelidir.

İşgal ve ilhaka karşı ezilen uluslar gerçekliğinde Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, yurt savunması, yurtseverlik tarihsel olarak anlamlı, meşru ve demokratiktir. Gerek Kuzey Kürdistan, gerekse de Güney Kürdistan'a yönelik Türk hakim sınıflarının stratejik saldırı politikalarına karşı durulmalıdır. Proletarya, ezilen ulus ve halkların birliği, tüm uluslar için tam hak eşitliği, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkı perspektifiyle kararlı bir şekilde en önde yerini almalıdır.

Komünist-devrimci hareketin bu noktadaki politikasızlığı, dünya üzerinde yükselen en ileri düzeydeki ulusal kurtuluş hareketlerinin dahi daha geri noktalara hızla savrulmasına etkiye bulunmaktadır. Bu soruna doğru politikalarla müdahale edilerek süreci tersine çevirmek için devrimci politik duruşta ısrar önemlidir. Üniter devletçi, "tek vatan, tek millet, tek bayrak"çı, Kızıl Elmacı, Türk şovenisti saldırganlığa karşı mücadele, günümüz siyasal gelişmeleri açısından önemli bir görevdir.

Kongre'mizde, PKK'nin sınıfsal olarak Kürt ulusal burjuvazisinin devrimci kanadını temsil ettiğini, ancak içinden geçilen süreçte izlediği siyasal çizginin ulusal reformist olduğunu savunan görüş de söz konusudur.

II. Kongremiz PKK ile İlişkileri de Ele Aldı:

Bilindiği gibi gerilla bölgemizde, karşı-devrimci bazı ajanların cezalandırılması nedeniyle PKK ile sorunlar yaşanmıştı. Partimiz tüm çözüm önerilerinin boşa çıkmasından sonra ilişkileri askıya almıştı. Bu noktada düştükleri tutumları itibarıyla PKK ile "ilişkileri kesme" biçimindeki söz konusu döneme ilişkin politikamızı Kongre'miz gözden geçirdi. Biz, dost devrimci güçler arasında şiddet ve her türlü saldırganlık politikalarını reddediyoruz. Halk içindeki çelişkileri ele almadaki yöntemimiz birlik-eleştiri-dönüştürme metodudur. Fakat açıktır ki; dost gördüğümüz bazı devrimci güçler olum-

suz tutumlara düşebilmektedirler. Bu durumda bile Maoist metot asla terk edilemez. Devrimci örgütler saldırgan, olumsuz tutumlara düştüklerinde bu durumu aşmak için diyalog, diğer devrimci örgütlerle birlikte sorunları çözme perspektifi doğrudur. PKK'ye ilişkin o dönem yapılan eleştirilerimiz doğrudur, yürüttüğümüz diyalog çalışmaları ve dostlarla birlikte sorunu çözme girişimi önemsenerek sürdürülmesine rağmen PKK buna cevap vermemiştir. Ancak tüm bu girişim ve çözüm önerileri sonuç vermese de ilişkileri kesmek biçiminde çözüm aramak ve bu biçimde ele almak doğru değildir. Yapılması gereken tüm eleştiri ve çözüm girişimlerini devam ettirmek ve ilişkiyi sürdürmek olmalıdır. Bu dönemsel politikayı II. Kongre irademiz kaldırmıştır.

II. Kongremiz Kürt Ulusu ve Azınlıklara Yönelik Görevlerimizdeki Zayıflığa da Dikkat Çekti:

I.Kongre'miz, Kürt ulusu ve azınlıklar noktasında isim değişikliğinden Kuzey Kürdistan'a, siyasi ve askeri ilhak meselesinden başlıca çelişkiye, ana dilde eğitim kampanyasından ulusal hareketle ilişkilere kadar önemli ve doğru belirlemeler yapmıştı. Ulusal sorun ve azınlıklar meselesinde partimiz tarafından genel doğrular teorik düzlemde savunulsa da, pratikte yetersiz kalmıştır. II. Kongre'miz, bu noktadaki yetersizliklerimizi aşarak, çalışmalarımızı daha somut politikalarla güçlendirmemiz gerektiğine dikkat çekmiştir.

II. Kongremiz, Ulusal Sorun ve Azınlık Milliyetler Konusunda Şu Karara Varmıştır:

"Ezilen ulus ve azınlıkların maruz kaldığı baskılara karşı çıkılarak bu kesimlerin sorunlarına ilişkin özgül politikalar oluşturulmalı, şoven anlayışlara karşı halkların birliği ve kardeşliği temelinde mücadele bayrağı yükseltilmelidir. Yeni Demokratik Devrim programının her özgülde alacağı biçime ve bu biçimin gerektirdiği özgül politikalara önem verilmelidir."

Bunun anlamı açıktır. Yeni Demokratik Devrim asgari programımız her bir bölgenin koşullarındaki farklılıklar itibarıyla içerikte değil, görevlerdeki özgünlükler açısından değişik biçimler ala-

caktır. Her bir yerde genel programın, koşullardaki farklılıkların bir sonucu olarak özel programlarla hayata geçirilmesi bilimsel olandır. Sınıf mücadelesi dümdüz bir rota izlemez. Objektif koşullara bağlı biçimlenir. İktisadi, siyasi, tarihsel koşullara bağlı olarak her bir yerde aldığı özgün biçimi anlayanlar, proleter dünya devrimi ortak stratejisinin, komünizm ortak amacının somutta silahı olmazlar, burjuva-milliyetçi yolların yükselişine objektif olarak hizmet ederler. Partimiz, ulusal düzlemde örgütlenen ve ulusal bir devlet inşa etmeyi hedefleyen bir parti değildir. Ulusal eşitsizlikler gibi sınıf, cins, ırk, din her tür eşitsizliğin kararlı düşmanı ve programıyla da kitlelere dayanan çözüm bayrağıdır.

MKP, her ulus ve azınlıktan işçilerin birleşik stratejik silahıdır. Dar bir ulusal bayrak, ulusal devlet hareketi değil, devrim ve komünizm silahıdır. Bu, ulusal eşitsizliklere kayıtsızlığı değil, aşmada herkesten önde kararlı bir karşı çıkışı ve çözüm gücü olmayı hedeflemektedir.

Partimizin çözüm programındaki Bölgesel Özerklik yönelimi doğrudur. Bu yönelimde imtiyazlı bir ulusa, ayrıcalıklı bir dile yer yoktur. Merkez-çeper, abi-kardeş, ana-yavru biçiminde ulusal, kültürel dayatmalara, ayrıcalıklara yer yoktur. Bu perspektifle ulusal her türlü eşitsizlikleri aşma kararlılığını ifade eden Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm için proletarya ve emekçiler iktidarı kararlılığı vardır. Bölgeler arası değişik koşullardaki farklılıkların görevlerde dayattığı ve kesinlikle atlanmaması gereken özgün biçimler, proletarya ve emekçiler davasının içerikteki ortaklığını gölgelememelidir. Uluslar ve azınlıklar eşitsizliği devrimimizin çözeceği önemli ve temel bir sorundur. Bölgesel özerklik sadece bu sorunun değil, aynı zamanda diğer açılardan da önemli farklılıklar içeren bölgeler arası dengesizliği çözmeye geniş tabanlı bir özyönetim projesidir.

Birleşik-demokratik yönetimin yolu budur. Arap, Laz, Çerkez, Gürcü vd bölgeler bu çerçevede ele alınmalıdır. Resmi dilli, resmi inançlı, tek ulus kimlikli devletleri aşacak proje budur. Bir ulus olma özelliklerine soykırım ve asimilasyonla son verilmiş coğrafyamızın Ermeni gibi kadim milliyetlerin her türlü hakkını garantiye alacak, Türk şovenisti saldırılara, emperyalist oyunlara göğüs

gerecek çizgi de budur. Coğrafyamızda, Kuzey Kürdistan da dahil hiçbir yerde Türkmen, Süryani, Keldani vb gibi hiçbir topluluğa şu veya bu ulus-dil-kültür dayatması yapılamaz. Bu sadece bir yanlış değil, bir suçtur. Ulusal sorun ve azınlıklar konusunu, dayanışmacı durumdan çıkarak kendi sorunumuz olarak görüp hareket etmeliyiz. Görev sadece Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın kayıtsız şartsız savunulması değildir. Bu işin bir yanısıdır. Asıl yanı ise proletaryanın çözüm programıyla sahnede olması, görevi çözmek üzere önderlik rolünü üstlenmesidir. Her ulus ve milliyetten yoldaş, ortak davamızın dışında kendi ulus ve milliyetine ilişkin görevlerini programımıza uygun ele alarak partiye bilinç ve çözüm taşımalıdır. Başta ürt ulusu olmak üzere milliyetlerin kimliklerinin tanınması için meşru mücadeleler yükseltilmelidir. Azınlıkların işlendiği belgeler, belgeseller önemle üzerinde durularak oluşturulmalı, toplum bu belge ve bilgiler üzerinden bilinçlendirilerek inkara dayalı asimilasyon kırılarak, şovenizm zayıflatılarak, halkların kaynaşması sağlanmalı ve çok kültürlü toplumun gelişme dinamikleri korunmalıdır. Ana dilde eğitim, ulus ve azınlıklar için bir hak olarak her yönlü savunulmalı, sadece kursların açılması değil meşru bir mücadelede halklar birleştirilerek eğitim sisteminin parçası yapılmalıdır. Bunun yapılmaması halinde birçok dil, devrim olana kadar yok olup gidecektir.

Kuzey Kürdistan'ın T.C. tarafından askeri ve siyasi olarak ilhak, Kürt ulusunun ise inkar edildiği nesnel bir gerçekliktir. Aynı inkar durumu azınlıklar açısından da geçerlidir. Bu nedenle azınlıklar da inkar edilerek asimile edilmeye çalışılan milliyetlerdir. Bilimsel araştırmalara dayalı bir çalışma yapılarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'da var olan azınlıklar net olarak tespit edilmeli, bunlara uygun politikalar uygulanmalıdır. Ulusal sorun ve azınlıklar meselesinde yerel yönetimlerin önemi özenle görülmelidir. Nüfus yoğunluğu dikkate alınarak özgün programlar yerel yönetimlerde öne çıkartılmalı, şovenizm engellenmelidir. Çelişkilerin derin olduğu alanlara ilişkin özel politika ve programlar uygulanmalıdır. Bu alanlara ilişkin savunulan reformlar desteklenmelidir. Azınlıkların inanç gruplarıyla karıştırılıp ele alınması sonucu ortaya çıkan bilinç bulanıklığına dikkat edilmeli ve buna karşı mücadele yürütülerek toplum bi-

linçlendirilmelidir. Bu noktada yapılacak görevlerden biri konferanslar yoluyla bilinç açıklığı, somut örgütlenme ve çözümlerin üretilmesine katkıda bulunmaktır. Ulus ve azınlıklara ilişkin mücadele yürüten tüm ilerici kurumlar desteklenmelidir. Bu noktada görevlerini yapmayanlar var olan mücadelelerin reformizme kaymasından kendilerini sorumlu hissetmelidirler. Ulusçu, milliyetçi çizgilere karşı keskin ideolojik mücadele görevi yadsınmadan, bu tarihsel sürecin ortaya çıkardığı enternasyonalizm ve yurtseverlik ilişkisini bilimsel ele almak proletaryanın sırtına yüklenen görevlerden birisidir.

Bu konuya bağlı olarak II. Kongre'mizde "Zaza, Arap ve Lazların da ulus oldukları ve tüm bu alanlarda proletaryanın ayrı partiler biçiminde örgütlenerek, eşitlerin birliği ekseninde, birleşik partide merkezileştirilmeleri gerektiği" görüşü de söz konusuydu.

Kongre iradesi ise bu toplulukların ulusu oluşturan temel niteliklerin bir kısmını yitirdikleri ve azınlık konumunda oldukları fikrindedir. Bu noktalarda bilimsel araştırmalarla ortaya çıkartılmış, bilimsel verilerle ispatlanmış fikirlere de partimizin açık olduğu bilinmelidir.

İşçi Partisi Değerlendirmesi:

II. Kongre'miz, I. Kongre'nin de doğru şekilde tespit ettiği şekliyle, İşçi Partisi'nin (İP) Türk milli burjuvazisinin sol kanadının siyasi temsilcisi olduğunu kabul etmektedir. Fakat İP'nin bugün itibarıyla izlemiş olduğu temel taktik yönelim, ideolojik dokusunu Türk şovenizminden alan karşı-devrimci bir niteliğe sahiptir. Milli burjuvazinin temsilcisi olan İP'nin bu dönemde izlemiş olduğu söz konusu karşı-devrimci taktik politikalar bu hareketin karşı-devrimci ilan edilmesini gerektirmez. Herhangi bir parti ve hareket için yapılacak değerlendirme onun programının ve eylem çizgisinin bir bütün olarak göz önünde bulundurulmasıyla yapılır. İP'nin bugünkü durumu, sınıf karakteri gereği milli burjuvazi açısından sıkça görülen bir durumdur. Ancak bu çizgi, temsil ettiği sınıfın karşı-devrimci olduğu anlamına gelmez. İşçi Partisi'nin dönemsel karşı-devrimci çizgisi, komünist-devrimci mücadelenin bugünkü zayıflığıyla doğrudan

ilişkili bir durumdur. Üç dünya teorisi temelinde yükselen İşçi Partisi'nin, hakim sınıfların temel ideolojik dayanağı Kemalizm'i ve burjuva-feodal iktidarın en önemli baskı aracı ve koruyucusu olan orduyu devrimci ilan etmesi, aynı şekilde Türk şovenisti Kemalist tarih anlayışından kopamaması, aksine onunla kuşanması; onu daha da olumsuz roller icra etmeye yönelmektedir.

Kongre'mizde İşçi Partisi'nin bugün açısından devrimin güçlerinin zayıflığından dolayı bazı politikaları karşı-devrimci olsa da, temsilcisi olduğu sınıfın çıkarları gereği bütünlüklü politikalarında emperyalizme karşı çıkma yönlerinin daha ağır basmasından ötürü dönemsel taktik yönelimlerinin de esasta devrimci olduğu görüşü de mevcuttur.

Komünistlerin Birliği:

II. Kongre'miz, birlik sorununa ilişkin partimizin mevcut karar ve anlayışını ayrıntılı ele alarak değerlendirdi. Her bir dönem somut koşullara bağlı olarak özgül planlamalar gerektirse de parti, sınıf ve halkın birliği gibi stratejik görevler, taktik bir mesele olarak ele alınamaz. Komünistlerin birliği çerçevesinde I. Kongre'mizin TKP/ML ve Maoist saflarda değerlendirdiği diğer gruplarla birlik karan ve bu konuda önüne koyduğu yönelim doğruydur. Komünist ve devrimcilerin birliğine stratejik yaklaşmama anlayışı, komünist ve devrimci hareketi oldukça parçalı duruma düşürerek hakim sınıflara karşı mücadelede güçsüz kılmaktadır. Komünistlerin ve sosyalizmin güçlerinin her coğrafyada birleştirilmesi stratejik bir sorun olarak ele alınmalıdır. Doğru ideolojik temelde iki çizgi mücadelesi yöntemiyle komünist ve devrimci hareketi her alanda birleştirme mücadelesi tüm komünistlerin birincil görevlerindendir. Komünist ve devrimci hareket birleştirilmeden sınıfın ve halkın birliği başlanamaz.

Bu bilinçten hareketle görevimiz ulusal ve uluslararası alanda komünist ve devrimci hareket içerisinde birlik sorununun stratejik bir mesele olduğunun kavranması için yoğun ideolojik mücadele yürütmektir. Komünist ve devrimci hareketler bulundukları coğrafyalarda ilkeli birliklere ulaşmak için, doğru ideolojik temeller üzerinden iki çizgi mücadelesiyle birlik amaçlı faaliyet yürütmelidirler.

II. Kongre'miz değişik örgütsel yapıların birliği örgütsel birliğinin de farklılıklar içerdiğini ve doğru uygulanması gerektiğini ifade etti. Birlik oluşturulurken örgütsel yöntem sıradan ele alınmamalıdır. Bireyle, grupla ve partiyle birlik biçimlerinin aynı olmayacağını ifade eden Kongre'miz, şu belirlemeleri yapmıştır:

Partinin bireyle birliği; disipline tabi olma, parti program-tüzüğündeki hak ve görevleri kabul etme biçiminde olmalıdır. Bu ilkeye bağlı olarak birey partiye ilişkin bütün görüş ve önerilerini kendi organında ve tartışma süreçlerinde yazılı ve sözlü olarak dile getirme hakkı olacağından dolayı aynı bir uygulamaya ihtiyaç yoktur.

Partinin grup ya da hareketle birliği; iki çizgi mücadelesiyle birlik zemininin oluşması sırasında grubun kendi varlığını ortadan kaldırarak partiye program-tüzük kurallarının kabulü üzerinden katılması biçiminde olmalıdır. Daha farklı bir deyişle; gelen yoldaşların partinin uygun alanlarına program-tüzük kurallarına uygun olarak ve örgütsel faaliyetin ihtiyaçları zemininde entegrasyonudur. Grup ya da hareketle birlik, bireyle birlikten farklı olmalıdır. Grup ya da hareket, birlik kararından sonra parti içerisinde görevlendirilerek "grup" olmaktan çıkarak parti disiplinine tabi olacağından dolayı, bu görevlendirme yapılmadan önce bir hak olarak grubun ya da hareketin fikirleri yazılı bir belgeyle partiye açılarak bütün parti iradesinin bu fikirleri öğrenmesi sağlanmalıdır. Grubun hakkının, sadece dahil oldukları organda fikir belirtme şeklinde kabul edilmesi; grup veya hareket fiili olarak ortadan kalkacağından dolayı bireyle birlikten farkı kalmayacaktır.

Partinin, partilerle birliği; uygun şartlarda ayrıntılı ve derinlikli bir tartışma süreciyle, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri, kültürel yönleriyle tüm politika ve belirlemeler ve MLM ideoloji, asgari ve azami devrim programı, devrim stratejisi ve temel taktikler ve örgütsel ilkelerde gerekli tartışma ve muhasebeleri yapan kongreyle birleşme şeklinde olmalıdır. Yine II. Kongre'miz TKP/ML ile birlik anlayışına parti tarihi muhasebesinin mutlak şart olarak koşulmasını yanlış bularak değiştirdi. TKP/ML'nin muhasebesini yapmaması şu anda birliğimizin önünde engel değildir. Ayrıca TKP/ML'nin yapacağı tarihi muhasebe bizimkinin

tam zıttı da olabilir. Bu koşullarda birlik yapmamız yeni ayrılıktan başka bir şey olmaz. TKP/ML'den birlik noktasında istenmesi gereken, yenilgilerden önderliklere değişik dönemlerin değerlendirilmesini sağlayan muhasebe olmamalıdır. TKP/ML'nin; biz doğru bulsak da, bulmasak da bizim muhasebe ettiğimiz tüm süreçlere ilişkin muhasebesi zaten vardır.

İdeolojide esasta birlik, asgari ve azami devrim programında esasta birlik, devrim stratejisi ve temel taktiklerde esasta birlik, örgütsel ilkelerde esasta birlik olan bir partiden kopmanın yanlışlığını mahkûm etmeleri istenmelidir. Diğer tüm noktalar, muhasebe ve diğer belgeler de dahil, birlikten sonrada sürececek olan, partimiz içerisinde şu anda süren ve sürececek olan iki çizgi mücadelesinin sadece konularından biri olacaklardır. Sorunun temel noktası şudur; bu ayrılıklar partimiz gereksiz ve yanlış ayrılıklar olarak görmektedir. TKP/ML veya başka anlayışlar bu ayrılıkları doğru gördüğü müddetçe ilkesiz ayrılıkları meşrulaştırarak her zaman ayrılacaklardır. Çünkü daha önceki ilkesiz ve yanlış temeller üzerinden gerçekleşen ayrılıklarımıza neden olan sebepler, partilerde biz istesek de istemesek de sürekli gündeme gelecek sorunlardır. Bunlar mahkûm edilmeden muhasebe ya da başka bir belge üzerinden yapılacak birlik, olası ayrılığın zeminini daha da güçlendirecektir.

Muhasebenin mutlak şart olarak konulmaması, onun önemli olmadığı anlamına gelmemelidir. Birliğin en önemli temellerinden bir tanesi partilerin kendi tarihlerini bilimsel muhasebe etmesidir. Bizim karşı çıktığımız olmazsa olmaz şart olarak sunulmasıdır.

Bunun yanı sıra II. Kongre'miz, I. Kongre'mizin kamuoyu önünde TKP/ML ile tartışmama kararını kaldırmıştır. Deşifrasyon, yıpratma, karalama gibi anlayışlara düşmeden, yoldaşça bir tutum içerisinde, kamuoyu önünde açık tartışmanın birlik zeminini güçlendireceğine işaret etmiştir. Nitekim I. Kongre'nin bu karara rağmen kamuoyu önünde tartışmalar zorunlu olarak kendisini dayatmış ve yapılmıştır. Çok açıktır ki; birlik, iki çizgi mücadelesi ile yanlışların aşıp doğru sentezlere ulaşılmasıyla sağlanabilir. İdeolojik mücadelenin kamuoyundan gizlenmesi yanlıştır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olan bir parti

açısından, kitlelerin iki çizgi mücadelesinden dışlanması, onlara seyirci rolü biçilmesi kesinlikle doğru değildir. İki çizgi mücadelesi temelinde kitlelerin ve komünizm mücadelesi aktivistlerinin birlik sürecine söz ve kararlarıyla doğrudan katılmaları sağlanmalıdır. TKP/ML ve diğer Maoist gruplarla birlik yanlarımızı anlatırken bu yapılarla hiç ayrılıklarımız olmadığı anlamı çıkarılmamalıdır. Herhangi bir olguda sadece birlik yanının olduğunu savunmak, bilimsel bir tutum olamaz.

TKP/ML ile birlik zeminimizin dışında önemli ayrılıklarımız da vardır. I. Kongre'miz ve sonrası MK'mızın çeşitli açıklamalarında da ifade ettiği bu ayrılıklarımız: Tarihi Muhasebe, Örgüt ve devrim programı, MLM örgütlerin örgütsel birliği, Devrimci Enternasyonal Hareket ve Deklarasyonu, Halk Savaşı ve kırşehir diyalektiği, "illa da Maoizm", iki çizgi mücadelesi anlayışı, örgütsel ayrılık ilan edenlere yönelik siyaset, halk sınıf ve tabakalarına karşı izlenen siyaset, ilkimizdeki başlıca çelişkiler, parti, ordu ve gençlik isimleri, PKK değerlendirmesi, olağanüstü konferansların olağan konferanslar olarak belirlenmesi ve kuruluş kongresi, Halkın Birleşik Cephesi'nin kuruluş zamanlaması, mali politika, Parti program ve tüzüğünde yer alan diğer bazı farklılıklar.

Yukarıda belirtilenler TKP/ML ile ayrılıklarımızın bir kısmını oluşturmaktadır. Yaşadığımız bu ayrılıklar yoldaşların MLM'yi tek yanlı ele alan öncelik hatalarından kaynaklıdır.

TKP/ML, bilimimizin Büyük Proleter Kültür Devrimi'yle ulaştığı yeni bir nitel aşama olan ve topyekûn bir ilerlemeyi ifade eden Marksizm-Leninizm-Maoizm'le yeterince donanamamasından kaynaklı yoldaş Stalin ve Komintern'in hatalarından kopamamaktadır.

Bu eklektik ve benmerkezci ideolojik hatalar, onu eklektik ve ortacı enternasyonal çizgiye itmekte, DEH ve ideolojik, politik, örgütsel bir merkez olarak UKH'nın inşası görevinin yerine bir tür uluslararası eklektik ittifakı geçirmektedir.

24 Nisan 1972'de kurulan TKP-ML ve Kaypakkaya çizgisinin Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olduğunu göremeyip Maoizm'den bağımsız olarak işçi, köylü ve öğrenci gençliğin mücadelelerinden doğduğu şeklinde kendiliğindenci hatalardan kopamayan bir yaklaşım da gös-

termektedir. Ve yine partinin tarihsel gelişiminin bütünlüklü bir şekilde ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri olarak bilimsel muhasebesini yapma ve doğru sonuçlara ulaşmış değildir.

Grupçu anlayışlardan ötürü komünistlerin, sınıfın ve halkın birliği meselelerinde de sekte bir politika izlemektedirler. Parti ve halk içerisinde sorunların ele alınmasında Marksizm-Leninizm-Maoizm'e yabancılaşmaya, yıkıcılığa ve hatta yer yer şiddete varan kınımlara düşmektedir. TKP/ML ile partimiz arasında var olan bu ciddi görüş ayrılıklarını inkardan veya görmezlikten gele-meyiz. Aramızdaki görüş ayrılıklarını ne olduğundan büyük göstereceğiz, ne de küçümseyeceğiz. Sorunlarımız ciddi, fakat aşılmayacak düzeyde değil. Tüm bu ayrı yollarımız TKP/ML ile birlik yapmamızın önünde engel olan temel ilkesel ayrı-lıklar değildir. TKP/ML ile birlik zeminimiz halen mevcuttur. Bundandır ki TKP/ML ile birlik soru-numuzun olduğunu dün olduğu gibi bugün de sa-bırla, ısrarla ve inatla savunmaya devam edeceğiz.

TKP/ML ile ayrılıklarımız yeniden kamuoyu önünde açık ideolojik mücadelenin konusu ola-caktır. Komünistlerin birliği bir rekabet, damgala-ma ve alt etme değil, yanlışları sebepleriyle göste-rip dönüştürme ve MLM ideoloji, asgari ve azami devrim programı, devrim stratejisi ve temel taktik-ler ve örgütsel ilkelerde birleşme amacıyla iki çiz-gi mücadelesi yoluyla ele alınıp kazanılacaktır. TKP/ML ve Maoist saflarda gördüğümüz parti ve gruplarla birlik çalışmalarının önünde olan engel-lerin aşılması için ısrarlı bir şekilde teorik ve pratik çalışmalarla birliğe ilişkin görevimizi kararlılık-la sürdüreceğiz.

TKP/ML ve diğer Maoist gruplarla birlik teme-linde iki çizgi mücadelesi verirken, tüm doğruların bizim tekelimizde olmadığı, karşılıklı öğrenme teme-linde ideolojik mücadelenin yürütüleceği doğru ve bilimsel yöntemdir. Bugün açısından ayrılıkla-rımız ele alındığında analiz ve sentezlerimiz bizle-re doğru geldiği için savunmaktayız. Ama bunların yüzde yüz doğrular olduğunu savunmak bilimsel değildir. Yoldaşlarımızla ulusal ve uluslararası alanda yürütülecek mücadelede karşılıklı birbiri-mizin hatalarını sürekli açığa çıkartarak bunlar-dan öğrenip yürüyeceğimiz bilinmelidir. II. Kon-gre'miz birlik çalışmalar neticesinde, birliğin tesis

edilmesi durumunda da parti ve grupların ulaşıl-mış birlik sentezi ve ayrı görüşlerinin illegalite ve deşifasyon dikkate alınarak gerekli olan tüm bo-yutlarıyla partiye ve kamuoyuna yayınlanmasını doğru bularak onaylamıştır. Sadece yönetici or-ganlar arasında sürdürülen birlik görüşmelerinin ve iki çizgi mücadelesinin doğru ve ilkeli bir birli-ğin tesisinde oldukça yetersiz olacağı ve içselleş-meyen, üstten birlikle sonuçlanacağı açık olarak bilinmelidir. TKP/ML gibi II. Kongre'mizin birlik çağrısını yinelediği parti ve gruplara kongre değ-erlendirmelerimiz özel olarak da iletilecektir. II. Kongre'mizin partinin, birey-grup ya da bir parti ile birliğinin yine partinin sınıf ve halkla birliği ko-nusundaki görüşlerini içeren kongre dokümanları-mız kamuoyuna ayrıca sunulacaktır.

II. Kongre'nin Önüne Koyduğu

Temel Görevler:

Halk Savaşı diyalektik bütünlüğü içinde, gerek merkezi halka olan kızıl siyasi iktidarlar için köy-lü gerilla savaşı ve gerekse de onun bir parçası olarak her bir görev dağınık değil, ideolojik ve si-yasal çizginin somutla birleştirilmesi çerçevesinde bir planlamayı şart koşar. Plansız yürüyüş kör bir yürüyüştür. Karanlıkta el yordamıyla görevler ye-rine getirilemez. Parti ve önderliğindeki güçlerin faaliyetlerini merkezileştiremeyen ve merkezi gö-rev dinamizmi etrafında koordine edemeyen dört bir yana yumruk sallayışlar, komünist faaliyetin ruhuyla çelişir. Devrimci savaş ve onun her bir so-mutta ele alınışı da elbette esnekliği yadsımayan, somut gelişmelere bağlı olarak şekillendirmesini bilen, yeni gelişmelerle ilerleten bir plan dahilinde ele alınmalıdır. II. Kongre çizgimizin her alanda iktidarlaşması için temkinli ilerleme taktiğine uy-gun, partimizin tüm örgütlü alanlarının önüne gö-rev olarak koyduğu bu yedi politik-taktik görevi doğru kavrayıp pratikte uyguladığımızda göreceğiz ki en başta halkımızın, şehitlerimizin ve yoldaşla-rımızın bizlerden bekledikleri haklı istemlerini ye-rine getirmiş olacağız.

I. Kongre'mizin işaret ettiği beş temel nokta eksenindeki görevlere iki temel görev daha ekleye-rek II. Kongre önderliğimiz, her alana ilişkin uygu-layacağı yedi ana görevi belirledi;

1. Önderliği Kurumsallaştırmak ve Derinleştirmek,
2. Partinin ideolojik ve Siyasi Seviyesini Yükseltmek,
3. Düşmanın Marjinalleştirme Politikasına Karşı Kitleleşmek,
4. Parti Örgütlenmesini Oturtmak ve Derinleştirmek,
5. Gerilla Birliklerinin Nicel ve Nitel Olarak Seviyesini Yükseltmek,
6. Araştırılması Gereken Görevleri Sonuçlandırmak,
7. Deşifrasyonun Önüne Geçmek,

1. Önderliği Kurumsallaştırmak ve Derinleştirmek:

Parti olarak ileri bir teoriyi savunuyoruz. On milyonlara önderlik, ileri bir ideolojinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirilebilir. Parti II. Kongre irademiz, stratejik düzlemde tayin edici bir hedef olarak süreklileştirilmiş kolektif bir önderlik kurumunun gerçekleştirilmesi ve derinleştirilmesi ni vazgeçilmez bir görev olarak belirledi. Ne yazık ki İbrahim'den bu yana istikrarlı ve sürekliliği sağlanmış bir önderler örgütünü yaratamadık. Dolayısıyla doğru bir politik-taktik önderlik çizgisi altında partiye ve kitlelere önderlik yapamadık.

I. Kongre'miz önderliğin stratejik önemini bilince çıkartmış olmasına karşın pratikte başaramadığından kolektif önderlik kurumunun yaratılarak süreklileştirilmesi hala önemli bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Bu sorunun özü nasıl bir kadro tipini yaratacağımızla doğrudan ilişkilidir. Bunun için ise özel politikalara ihtiyaç vardır. Eğitim, üyelik, yetenek ve nitelik, inisiyatif, yönetme ve yönlendirme, davaya bağlı ve profesyonel ve daha birçok noktada donanımlı kadrolar yetiştirmek için pratik politikalar geliştirmeliyiz, Devrime önderlik edecek kadrolardır ve bu işi küçümseyemeyiz. Belirlediğimiz perspektifler ışığında yeni kadrolar yetiştirmeliyiz. Kadın, gençlik, işçi ve köylülük içerisinde binlerce taraftarımız olmasına rağmen büyük bölümü örgütsüz durumdadır. Önderlik bir yanda, kitleler diğer yanda durmaktadır ve bu olumsuz nesnel gerçeklik kabul edilemez. Ulaşabildiğimiz ve ulaşabileceğimiz herkesi örgüt-

lemeli ve içerisinde yeni kadrolar yetiştirmeliyiz. Bu konuda öncelikle sağlam bir ideoloji ve kararlılıkla önümüze koyduğumuz pratik görevlerde yoğunlaştığımız oranında kurumsallaşabileceğiz. II. Kongre çizgimiz bu süreçte gerçek elemanlarıyla buluşacak ve adım adım sürekliliği sağlanmış kolektif önderlik kurumunu ete kemiğe büründürecek. Sürekli gelişen ve ilerleyen bu stratejik önderlik kurumunu her geçen gün daha fazla kolektifleştirerek balık ve deniz ilişkisindeki diyalektik bağı gerçekleştireceğiz. İstikrarlı ve sürekliliği sağlanmış stratejik kolektif önderlik kurumunun teorik-pratik temellerini II. Kongre irademizle daha da sağlamlaştırmış bulunuyoruz. Gerek ülkemiz, gerekse dünya konjonktüründe tasfiyeciliğin oldukça yoğun yaşanması karşısında parti II. Kongre'mizi gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Bir yandan olumsuzluklar, öte yandan ideolojik ve teorik olarak üst düzeyde bir sıçramayı aynı zaman dilimlerinde yaşıyoruz. II. Kongre'mizi anlamlı kılan en belirgin gelişmelerden birisini de bu gerçeklik oluşturmaktadır. Önderlik sorunda I. Kongre'mizle yakaladığımız seviye şimdi daha da yükseltilmiş durumdadır. Hata ve zaafiyetlerimizi karamsarlığın ve yetmezliklerimizin gerekçesi yapamayız ve gizleyemeyiz. Kongre irademiz, önümüzdeki dönemin en önemli görevlerinden biri olarak önderlik sorunundaki açmazlarımızı ortadan kaldırmayı belirlemiştir. II. Kongre'miz sürekliliği sağlanmış stratejik kolektif önderlik kurumunu gerçekleştirme kararlılığında.

2. Partinin ideolojik ve Siyasi Seviyesini Yükseltmek:

Partimizin ideolojik ve siyasi seviyesinin 17'lerin kaybından sonra gerilediği inkar edilemez bir gerçekliktir. Bu sorun, partinin ideolojik-politik temelde sağlam ve nitel açıdan ilerletilmesiyle aşılabilecektir. Böyle bir nitel ilerleme, kendi nicel gücünü yaratmada ana meseledir. Ne yaptığını bilen bir ilerleme partinin kitleler içinde tesis edilmesinin ana halkasıdır. Bütün çalışmalarımızda politik çalışmayı gözardı etmemeliyiz. Partimizin bütün organlarında ve alanlarında komünist nitel ilerlemeyi derinleştirme zemininde partinin, aktivistlerinin ve kitlelerin siyasi seviyesini yükseltmek önemli bir görevdir. Bu göreve bağlı olarak okullar, aka-

demiler, sözlü ve yazılı propaganda ve ajitasyon araçları özenle üzerinde durulması gereken meselelerdir. Kongre'miz, yukarıdan aşağıya parti aktivistlerini değişik araçlarla eğitime alma görevine işaret etmiştir.

İdeolojik ve politik seviyenin yükseltilmesi görevinin bir ayağını da ideolojik mücadele olarak belirleyen II. Kongre'miz, reformizme ve revizyonizme karşı mücadelenin özellikle bu süreçte can alıcı olduğunu belirtmiştir. Ulusal ve uluslararası planda bugün de revizyonizm ve reformizmle mücadele ideolojik alanda esas görevdir.

II. Kongre'miz Bu Göreve Bağlı Olarak Yapılması Gereken Somut Bazı Görevleri de Aşağıdaki Gibi Belirledi:

-Statükoculuk ve dogmatizme karşı mücadele ivedilikle ele alınacaktır.

-Metafizik idealist düşünce anlayışına, yabancılaşmaya, ekonomizme, pragmatizme, çeteciliğe ve geleneksel gerici ahlaka karşı partiyi eğitmek için bir kampanya başlatılacaktır.

-Gerek partimizde, gerekse de uluslararası komünist hareket içerisinde yapılan ideolojik-siyasi tartışmalar diğer çalışmalarımızı aksatmadan belli bir sistematik içerisinde uygun araç ve yöntemlerle sürdürülecek ve bu görev temelinde parti ilerletilecektir.

-II. Kongre'miz, I. Kongre'mizin seçtiği Merkez Komitesi'nin önderliğinde hazırlanan "Maoizm'i Kavra Kavrat" dokümanının yer aldığı parti içi teorik yayın organında gerekli düzenlemeleri yaparak kamuoyuyla paylaşacaktır.

-Kültür Devrimi ayrıntılı olarak, var olan belgeler üzerinden tartışarak bu noktadaki bilinç yükseltilecek ve Kültür Devrimi'nin günümüz koşullarında uygulanmasına ilişkin tartışmalar gerçekleştirilecektir.

-Gerek Merkezi Konferansı'mızın, gerekse I. Kongremizin parti saflarındaki çalışma tarzına ilişkin belirlediği sorunları "Düşünce Yöntemimizi ve Çalışma Tarzımızı Düzeltelim ve Halk Savaşı'na Daha Güçlü Hizmet Edelim" kampanyası ile aşma görevini II. Kongre'miz de devam ettirme karan almıştır. Düşünce yönteminde tek yanlılık ve sübjektivizm, örgütlenmede sekterizm, siyasette sağ

ya da sol oportünizm, parti içinde ve dışında aktif bir seferberlikle göğüslenmelidir. Parti ve kitleler içerisinde bu kampanya II. Kongremizin belirlediği plan çerçevesinde gerçekleştirilecektir.

Tüm faaliyetler "kitlelerden kitlelere" çizgisine uygun olarak sürdürülmelidir. Kitlelerin bilincini geliştirmek, devrim için örgütlemek ve onlardan öğrenmesini bilmek Maoist kitle siyaseti ve örgütlenme tarzı onları iktidara taşıyacak merkezi görev Halk Savaşı'na hizmet edecek şekilde ele alınacaktır. ideolojik güzergahımız Marksizm-Leninizm-Maoizm, tarih yapıcı kaynağımız kitleler, siyasi stratejimiz ise Halk Savaşı yoluyla faşist diktatörlüğü parça parça yıkıp bunun yerine Yeni Demokratik Cumhuriyet'i kurmaktır. Bütün ideolojik, politik, örgütsel, askeri, ekonomik, kültürel vb faaliyetlerimizi bunların ışığında yürütmek ve bunlara hizmet edecek şekilde ele almak zorunludur.

3. Düşmanın Marjinalleştirme Politikasına Karşı Kitleselleşmek:

I. Kongre'mizin de işaret ettiği gibi kitleselleşme partimizin önündeki bir başka önemli görevdir. Bu görev; Maoist ideoloji rehberliğinde ve Halk Savaşı stratejisi doğrultusunda tüm alanlara ilişkin yapılan kısa-orta-uzun vadeli merkezi planlama doğrultusunda ve sürekliliği sağlanmış alanların inşa edilmesi ile yerine getirilecektir. İktidar bilinciyle donanmış kadroların yaratılması, nitel ve nicel seviyenin yükseltilmesi perspektifiyle hareket edilmelidir. Güçlü bir MLM donanımıyla kampanyalar düzenleyerek sınıf mücadelesine bilinçli önderlik pratiğiyle kitleler devrimin güçlü öznesi haline getirilebilir. Partinin tüm örgütleri ve aktivistlerinin kırdı, şehirde, yurtdışında nitel ve nicel ilerletilmesi için bilinçli mevzilendirilmeleri gerekmektedir. Tüm alan örgütlenmeleri, kolektif komiteler temelinde merkezileştirilecektir. Partimiz dost müttefik güçlerle dönemsel eylem birliktelikleri temelinde kurulan, platformlar gibi, devrimci mücadelenin ihtiyacı olan tüm araçlarda birlik siyasetini daha fazla önemseyecektir. Doğru çizgi önderliğinde kitleselleşme mücadelesinde radyo, televizyon, basın, internet gibi araçların kullanılması oldukça önemlidir. Kitlelerin sorunlarına ilgisiz, genel amaçla birleştirmede somut sorunlarına kayıtsız bir mücadele, sadece pedagoji olur. Dolayısıyla dar,

kendiliğindenci bir yaklaşımla değil, kitlelerin somut sorunları temelinde ve bunların ihtiyacı kooperatifler, sendikalar, köylü-öğrenci-aydın-kadın alanlarındaki örgütlülükler aracılığıyla seferber etme konusunda II. Kongre irademiz partimizin önüne önemli görevler koymuştur. Geneli özelle, partiyi kitlelerle birleştirme siyaseti asla akıldan çıkarılmamalıdır. Halk yığınlarına olan sevgimiz, güvenimiz ve bağlılığımız sürekli güçlü kılınmalıdır. Mevcut durum partinin halk kitlelerinden büyük oranda kopuk olduğunu göstermektedir. Doğru bir görev, doğru bir siyaset ve doğru bir çalışma tarzı her zaman için halkımızın, devrimin ve partinin istek ve ihtiyaçlarına uygundur.

Yine üstlendikleri görevler itibarıyla dışımızdaki değişik kitle örgütlerinin devrimci, demokratik bir çizgide merkezileşmiş çatı altında birleştirilmesi sorumluluğunu da üstlenmeliyiz. Kuyrukçu, reformist bir çizgiyle değil, devrimci kitle çizgisiyle ileri kitlelerle bütünleşmek, ortayı ilerletmek ve geri kitleleri ise tarafsızlaştırmak asla ihmal edilemez. Bizler, "bana bir profesyonel devrimciler örgütü verin dünyanın altını üstüne getiririm" diyen Lenin'in öğrencileriyiz ve onun bu öğretisi doğrultusunda, kitleleri yeri göğü sarsma ruhuyla devrim için ayağa kaldıracak bir parti olma yolunda ilerlemekteyiz. Her bir aktivist, savaşçı, kadro, her yerde bu partileşme ruhunu yaşatmalıdır.

Yine örgütsel olarak saflarımızda olmasalar da tarihimizin bir parçası olan partisiz kadrolara, kitlelerin tecrübelerine büyük önem verme, onları genç-dinamik inisiyatifle birleştirme görevini önemsiyoruz. Çeşitli sebeplerle kırdı, şehirde ya da yurtdışında gerilemiş durumda olsalar da devrime karşı sorumlu, partiyle yeniden birleşme dinamizmi içerisindeki güçleri ileriye çekme görevini omuzluyoruz. Her türlü marjinalleşmenin panzehiri, politik başanın anahtarı "kitlelerden kitlelere" çizgisidir.

4. Parti Örgütlenmesini Oturtmak ve Derinleştirmek:

Parti örgütlenmesini oturtmak derken partinin yukarıdan aşağıya MLM donanımıyla örgütlenmesini kastediyoruz. Parti taban kitlemizden önemli oranda kopmuş durumdayız ve bu hiç de kabullenilecek bir durum değildir. Bunların yüzde birinin

dahi örgütlenmesi demek partimizin onlarca komiteye kavuşması demektir.

Önemli bir güç elimizde olmasına rağmen çalışma tarzımızdaki önemli zafiyetlerimizden dolayı gerekli verimi alamamaktayız. Bunun bilincinde olan II. Kongre'miz, parti içerisindeki mevcut gücümüze doğru bir önderlik yaparak onları Kongre çizgimizle bütünleştirecek ve böylece parti örgütlülüğümüz güçlendirilecektir. Örgütsel yapının nicel ve nitel olarak güçlendirilmesi için tüm partililer her alanda düşman yönelimini de dikkate alarak bir adım daha ileri atılmalıdır. Örgütsel ilkelerimizi gevşeten, düşman karşısında bizi zayıflatan eski çalışma tarzımızdan adım adım koparak ilerlemeliyiz.

Doğru çizgi, onunla birleşmiş bir örgüt gerektirir. Bu anlamda komünist çizgiyle birleşmiş işlevsel bir örgüt ve onun kitlelerle birleştirilmesi, olmazsa olmaz bir meseledir. Doğru çizgi temelinde yoldaşlar ve kitlelerle birleşme bir ilke sorunudur. Her bir yerde merkezin bir parçası olarak komite sistemi oturtulacaktır. Keza partimizin gelişmesinin önünde engel teşkil eden nedenlerden biri olan rapor sistemi yukarıdan aşağıya kesinlikle uygulanmalıdır, uygulanacaktır. Zorunlu haller dışında komite sistemine aykırı hiçbir tutum kabul edilemez. Parti kolektif bir araçtır. Onun ruhu her bir yere yansımak durumundadır. Her alan kendi faaliyetlerinin geçici ele alınmasını aşarak, süreklileşmiş bir çalışmayla faaliyetlerini merkezileştirerek kurumsallaştırmalıdır.

Parti örgütlenmesini oturtmak ve derinleştirmek için; parti komitelerinin iyi bir yönetime sahip olması gerekmektedir. Partinin bütün komite üyelerinin kolektif olarak sorunlarını çözmesi, bilgi ve haber akışında bulunulması, anlaşılmayan ve bilinmeyen konularda örgütsel disiplin kuralları çerçevesinde yoldaşlara danışılması süreklileştirilmelidir. Merkezi göreve dört elle sarılırken öteki alanlardaki çalışmaların da geliştirilmesi, sadece nitelik değil bir sorunun nicelik yanını da önemsemesi bir bütünlük içerisinde ele alınmalıdır. Toplantıların önceden bilgilendirilmesi ve toplantılara hazırlıklı gelinmesi, konuşmaların-söylevlerin-yazıların ve kararların kısa özlü ve anlaşılır olması, aynı fikirde olmayan yoldaşlarla birleşmeye ve onlarla birlikte çalışmaya dikkat edilmesi, kibirlilikten sakınılması ve devrim ile karşı devrim arasın-

da kesin sınır çizgisinin çekilmesi gerekmektedir.

Parti örgütlenmesini oturtmak ve güçlendirmek için; bütün parti faaliyetlerinin demokratik merkezîyetçilik ilkesini içselleştirerek kolektif faaliyetleri hayata geçirmesi, illegalite kurallarına uyulması, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının sürekli kılınması, parti hukuku ve disiplinine azami ölçüde riayet edilmesi gerekmektedir.

5. Gerilla Birliklerinin Nicel ve Nitel Olarak Seviyesini Yükseltmek:

Gerilla güçlerinin nitel ve nicel ilerletilmesi, savaş tecrübelerimizin özetlenmesi, ulusal ve uluslararası devrimci savaş tecrübelerinden öğrenilmesi temelinde kolektif bir sorumlulukla halkın silahlı kuvvetlerinin güçlendirilmesinin özel önemde olduğunu vurgulayan II. Kongre irademiz, bu görev doğrultusunda Merkez Komite'mizi bazı planlamalarla özel olarak görevlendirdi.

Gerilladaki nicel ve nitel anlamdaki gerileme esasta kendi hatalarımızdan kaynaklıdır. Objektif ve subjektif koşullar bu konuda büyük bir ilerleme sağlamak için oldukça elverişlidir. Otuz beş yıllık bir tarih ve tecrübe karşısında hedefimizi doğru bir çalşıma siyasetiyle çok rahat yerine getirebiliriz. Ancak hedeflerimize adım adım varmanın yolu II. Kongre çizgimizin doğru kavranmasından geçmektedir. Kongre çizgimiz Halk Savaşı'nda ısrarcılığın iradeleşmiş en üst seviyesidir.

Gerilla birliklerinin nitelik seviyesi derken bundan birliklerin politik faaliyetle ve politik kişilikle ne kadar ilişkili olup olmadığını kastediyoruz. Bunun için ordu saflarında ideolojik ve politik çalışmayı hiçbir zaman aksatmamalıyız. Seviyeyi yükseltmenin çeşitli pratik politikaları söz konusudur.

Hata yapa yapa savaşmasını öğrendik, şimdi ise daha birikimli ve tecrübeliyiz. Bunları doğru bir taktikle harekete geçirdiğimizde bugün yüz, yarı binleri bulacağız. Bundan eminiz ve kazanacağız.

6. Araştırılması Gereken Görevleri Sonuçlandırmak:

Her komünist bilmeli ki; Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yaşayan canlı ruhu, somut koşulların somut tahlilidir. "1972'de komünist önderimiz İbrahim Kaypakkaya her şeyi tahlil etti, yeni tahlil-

lere gerek yok" diyemeyiz. Bu tutum komünist önderimizin kendisine kılavuz edindiği materyalist bilimin ve MLM'nin ruhuna aykındır. Bilimsellik üzerine kurulan partimizin her alanda araştırma ve incelemelerini derinleştirerek günümüzün ihtiyaçlarına cevap olması ertelenemez bir görevdir. Parti II. Kongre'miz, UKH ve onun bir parçası olarak partimizin sorunlarına ilişkin belirlediği araştırma görevlerinin yerine getirilerek, partimiz içerisinde ve kitlelerle tartışılıp sonuçlandırılması görevinin ciddiyetle ele alınmasını öngörmektedir. Bu görevler Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sosyo-ekonomik yapı, sosyalizmin sorunları, uluslar ve azınlık milliyetler, inanç sistemleri ve mezhepler, hapishaneler, gelecek için nasıl bir toplum-nasıl bir devlet ve demokrasi meselesi, dünya ve TC tarihi, nasıl bir Halk Savaşı, kadın ve devrim gibi daha önce de işaret ettiğimiz sorunlardır. Kongre'mizin ortaya koyduğu irade temelinde tam bir birlik ruhıyla hareket ederken parti ve kitleler içerisindeki tartışmayı da yadsıyamayız. Parti II. Kongremiz, hareketimizin birliğinin temelini belirlemiştir. Fakat yine biz biliyoruz ki, birlik mücadele yoluyla ilerletilir. Yekpare bölünmez bir birlik, diyalektik değildir. Birlik temeli mücadele ile yeni sorunların üstesinden gelme perspektifiyle sürekli ilerletilebilir. İşte tam da bu ruhla parti ve kitlelerle irade ve eylem birliğimizi zaafa uğratmadan tartışmaya ve daha ileri birlikler yaratmaya devam edeceğiz.

7. Deşifrasyonun Önüne Geçmek:

II. Kongre'miz, partimizin örgütlenme noktasında en önemli olumsuzluklarından birinin de deşifrasyon sorunu olduğunu belirleyerek, aşılması noktasında köklü bir çalışmanın yapılmasını kararlaştırdı. İletişimden örgütlenme biçimlerine, araçlara yaklaşımdan sorunların çözüm yöntemi-ne kadar her alanda deşifrasyona karşı çözümün örgütlenmesi sağlanmalıdır. Bu olumsuzluk, tüm devrimci hareketin ortak sorunudur ve ancak ortak bir çalışmayla köklü başarılar sağlanabilir. Partinin tüm kademeleri başta olmak üzere tüm dostlarımız ve halkımız eski alışkanlıklarımızı bir kenara bırakarak devrimci hareketi düşman karşısında zayıflatan bu zaafı yenmede tam bir bilinçle hareket etmelidir. Merak, deşifrasyon, yatay ilişki, gereksiz bilgilendirme, başka görevlere müdahale

vb gibi daha sayabileceğimiz birçok zaaflarımızı kesinlikle yenmeliyiz.

Esas sorunun partimizin bileşenlerinin düşünme ve çalışma tarzından kaynaklandığını bilmekte ve sorunu dışarda aramamaktayız. Fakat gelinen aşamada tüm bileşenlerle ortak mücadele yürütülmezse sorunu aşamayacağımız da açık görülmektedir. Sorun, bir Kültür Devrimi biçiminde ele alınmalıdır. Tüm kitleler ve partimiz bu noktadaki zaaflarımızı eleştirerek, açığa çıkan tüm zayıflıkları uygun parti kanallarından yayılmasına izin vermeden engellenmesi noktasında kendisini sorumlu hissetmelidir. Hiçbir anlayış başta önderlik olmak üzere açığa çıkmış ilişkileri gerekçe yaparak rahat davranmamalı ve tüm illegalite kurallarına uymalıdır. Yaşanan dejenerasyon öyle ileri boyutlara varmış durumdadır ki; gelinen aşamada sadece eğitim çalışmasıyla sorunu aşmak mümkün görünmemektedir. Deşifrasyonun esasta eğitim yoluyla aşılma şansı olsa da, gelinen aşamada idari tedbirler uygulamamızı da gerekli kılma aşamasına varılmış durumdadır.

Hiçbir hataya karşı hoşgörülü olma şansımız kalmamıştır. Başta önderlik olmak üzere, tüm yoldaşlar bu noktayı bilerek hareket etmelidirler. Aksi halde devrim çok daha gecikecektir. Her bir komünist devrimci ve bütün komiteler sınıf mücadelesinin acımasız kurallarına göre davranmak zorundadırlar. Kitlelerle sıkı bağlar kurarak deşifrasyona yol açan zaaflarımızı da yoldaşlarımızın ve kitlelerin denetimine sunmalıyız. Söz ve davranışlarımıza olabildiğince dikkat etmeli ve her yoldaşımız kendi çalışma alanında bu noktada da birer önder olmalıdır.

Önderlik Sorunu

Önderlik, sınıflı toplumlar gerçeğinin tarihsel bir olgusu ve ihtiyacı olmakla birlikte sınıf mücadelesinin de zorunlu bir gerçeğidir. Kuyrukçu ve kendiliğinden yaklaşımlarla bu tarihsel zorunluluk yok sayılamaz.

Uluslararası Komünist Hareket (UKH) ve partimizin tarihsel tecrübesi bu konuda stratejik bir önderlik kurumunun hayati önemini anlamamız gerektiğini öğretmektedir. İyi ve doğru bir beyne sahip olmayan bir parti, komünizm mücadelesine

önderlik edemez ve Halk Savaşı ilerletemez. Önderlik; partiye, kitlelere ve iki çizgi mücadelesine rağmen ayrıcalıklı bir topluluk olarak kutsanacak bir mevzi değildir ve Komünizm'e kadar mücadelelenin araçlarından bir tanesidir. İlkemizde ve UKH'da önderliği, hata yapmaz, ikiye bölünmez bir şekilde idealize ederek ele alıp kutsayan anlayışlar söz konusudur. Bu karşıtların birliği temel yasasının, parti ve önderliğe uygulanmaması hatasıdır. Kolektif önderlik geleneğine sahip partimizde bu konuda önemli ve yüksek bir görüş birliği vardır. Önderliğin basit bir seçim meselesine indirgenmeden, tarihsel olarak izlenmiş roller, temsil edilmiş çizgi, kapasite, inisiyatif ve donanım itibarıyla gerçekler temelinde bilinçli ve somut olarak ifade edilmesi açısından stratejik düşünülp program, tüzük, parti ve kongreye tabi olmak şartıyla sürekli bir kurum olarak bilinçlice formüle edilmesini savunan görüş II. Kongre'mizde ele alınıp tartışıldı ve değerlendirilerek kabul edildi.

Partimizin diğer önemli bir problemi ise güvenlik ve ardıllı yetiştirememesi ve bundan dolayı da sürekliliği sağlanmış kolektif önderlik kurumunun yaratılamamasıdır.

Yaşanan gelişmeler ve güvenliği dikkate aldığımızda illegaliteye dikkat etmek, önderliğimizi yeterli güvenliğin olmadığı durum ve alanlarda bir arada tutmayarak toplu imhasını engellemeye çalışmak, güvenlik çizgisini oturtturarak kongre, konferans ve merkez komite toplantıları için en güvenilir alanı kaygısız kullanmak, düşman planımızı açığa çıkarsa ya da bilinmeyen gizli ajan örgütlenmesi olsa da önderliği en azından büyük bölümünü saldırı karşısında kaybetmeyecek planlamalar yapmak, olağanüstü koşullarda gerekirse bir araya gelmeden uygun sentezleme yöntemleriyle konferanslar yaparak parti tıkanığında önünü açmak, önderliğin bazı kısa vadeli başarılar için rizikoya atılmasını engellemek ve önderliğe yapılan gerici baskılanmayı ortadan kaldırmak, illegal koşullar ayarlanarak kadroların yerleri noktasında düşmanı şaşırtmak, bu konuda deşifrasyona ya da zaafa düşenler noktasında kesin önlem almak, önderlerimizi görev alanına alt yapı ayarlamadan göndererek "git kendin yarat" anlayışıyla düşmana açık hale getiren tutumlardan vazgeçmek, illegal ve legal alanları organize birbirine karıştırmamak vb

daha birçok yöntem ve önlemlerle saldırıları boş çıkartarak devrimci ve komünist hareketin bu sorununu aza indirmeye çalışmalıyız. Teknik olarak bir güvenlik ağı yaratmak, önderliği korumak önemli bir çözümdür ve yukarıda ifade edilen ve daha birçok yöntemler ile bütün güvenlik önlemlerini daha da geliştirmek durumundayız.

Fakat baştan belirtmek gerekir ki bütün bu uygulamaları yerine getirsek de düşmanlarımız ellerindeki olanaklarla bizlere bu noktada darbe vurmaya çalışacaklardır. Bizler öyle bir yöntem uygulamalıyız ki en büyük darbeler karşısında bile hiç aksatmadan mevcut işleyişimizi ve mücadelesimizi kesintisiz sürdürebilelim.

Buradan yola çıkarak önderliğin süreklileştirilmesi, buna uygun siyasetle mümkün olabilir. Birinci olarak parti, hatalı anlayışlardan kaynaklı dünya komünist hareketinin başına bela olmuş burjuva hastalıktan kurtularak kendi ardıklarını yetiştirmeli sürekli yeni insanı önderliğe taşıma anlayışını oturtmalıdır. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao gibi ustalar başta olmak üzere, diğer devrim önderlerinin her biri yirmi, otuz yıl iktidarda kalmış ve kendi ardını yetiştirmemiştir. Birçok devrimci önder ölmeden burjuvalaşırken, büyük bir bölümü de öldüğünde parti ya da devrim hızlı bir şekilde geriye dönerek yenilmiştir. Bunun önemli sebeplerinden birisi yukarıda bahsini ettiğimiz ardını yetiştirememesi sorunu. Bugünün devrimci ve komünist hareketi de bu olumsuz mirası sürdürmekte ve insanların dengesiz gelişmesini bahane ederek önderliği bilinçli bir siyaset uygulayarak ortaya çıkartmak yerine "pratikte kendiliğinden oluşsun" denmektedir. Ben bilirim anlayışıyla partimizin birçok kadroları hemen hemen hiçbir plan uygulamayarak kendi yerlerini koruma egoizmiyle hareket etmişlerdir. Yetiştirildiğinde partiye çok yararlı olacak insanlar, eğitilmeyip önu açılmadığından bırakıp gitmişlerdir ya da istenilen gelişmeyi gösterememişlerdir. "Parti kimseyi engellemiyor" diye hep savunma yapıyoruz, görünürde gerçekten de engelleme yok ama uygulanan siyasete bakıldığında büyük bir engelleme söz konusudur. Çünkü önderlik kademeleri uyguladıkları yanlış siyasetten dolayı insanlarını dar pratikte boğarak eğitmiyor, ileri taşıyor, korumuyor ve yardımcı olmuyor. Bu anlayış partimizin önderlik-

te yaşadığı en büyük problemdir. Artık partimiz bunu aşarak derhal partili bütün insanları partinin ulaştığı en yüksek seviye derecesinde eğitmek akademiler kurmalı ve sürekli önderliğinin haleflerini partinin bütünleriyle birlikte ortaya çıkartarak sürekliliği sağlanmış önderliğini yaratmalıdır. Bu yöntem uygulandığında hem önderliklerimiz ortaya çıkacak, hem de partiyi o günkü bilinç seviyesiyle bütünlüklü ileri taşıyarak siyasal seviye sürekli ilerletilmiş olacaktır.

İkinci olarak, bizler bütün toplumun gelişerek kendisini yöneteceği, yöneten ve yönetilenin ortadan kalktığı toplumsal sistem olan Komünizm'e ulaşacağını bilmekte ve bu noktada mücadele yürütmekteyiz. Fakat tarih incelendiğinde sosyalist hareketin, bunun tam tersini uyguladığını görmektediriz. Sosyalist görünümüne bürokratik ülkelerde, komünist parti üye sayısının milyon olduğu ancak milyara yakın halkın bulunduğu bir ülkede, yönetimi yüz kişi ve bunun da içerisinde beş on kişi yürütmüştür. Bu yönetim biçimi bir avuç olan büyük burjuvazinin yönetiminden de geri bir durumdur. Devrimlerin geri gitmesi de bu bürokrat ve elit önderlerin bulundukları konumun doğal sonucu olarak burjuvalaşmasıyla yaşanmıştır. Bütün devrimlerin önderlik kademelerinin yüzde doksani burjuvalaşmıştır ve bu tesadüf olamaz, buna "art niyetliyidiler, ondan değiştiler" gibi bilimsel olmayan bir cevapla da geçiştiremeyiz. Kruşçev ve Deng Siao Ping bizim geriye dönüşleri açıklamamız için gerekçe yapılmamalıdır. Çünkü önderliklerin ezici çoğunluğu burjuvalaşmıştır. Bunlara devrim yapamayan ülkelerin komünist partilerinin önderlikleri de dahildir. Tüm sosyalist ülkeler, yüzlerce komünist partisi bu yanlış siyasetten dolayı burjuvalaşarak gericileştiler. Bireylere dayalı açıklamalarla ancak kendimizi oyalayabiliriz. Gerçekte bu insanlar devrime kendi doğrularıyla inanmaktadırlar ve geriye dönüşlerde esas sorun uygulanan önderlik siyasetindedir. Bir avuç azınlığın yönetimi hangi biçimde olursa olsun, içerisinde ister Mao isterse İbrahim olsun, burjuva yanlar kesinlikle mevcuttur ve bu kurum insanları doğası gereği burjuvalaştırır. Tabi ki istisnalar sonucu değiştirmez. İyice incelendiğinde devrimlerin gerçekleştirildiği ülkelerde bir kaç önder haricinde zamanla kimse bu devrimleri savunmamaktadır. Onlar öldüğünde de iş bitmekte ve devrim geri dönmekte-

dir. Komünist partiler ve partimiz bu bilinçle hareket ederek daha bu günden kitle demeklerinde, etkili olduğumuz yerel yönetimlerde, önderlik birimlerinde ve parti kurumlarında mutlaka giderek uygun yöntemlerle kolektif yönetimin uygulanması gereken biçimini ortaya çıkararak sürekli geliştirmelidir. Partimiz yönetici kademeleri başta olmak üzere, tüm birim ve kurumlarını sayısal olarak sürekli arttırıp kolektifleştirerek kadın erkek dengesi ve genç, orta yaşlı ilişkisi temelinde ele alarak ilerletmelidir. Hantallaşma ya da güvenlik gerekçe yapılmamalıdır. Bazı dezavantajlar olsa da kolektifin genişliği esasta bir parti için ve gelecek toplum için avantajdır. Bu aynı zamanda parti güvenliği ağının aşılmasıyla önderliğin darbe alması halinde bir kısmının da kalmasından dolayı düşman yönetimini o anda boşa çıkararak işlevsizleşmesini sağlayabilir. Partimiz uluslararası alanda sürekli var olan dar çekirdekli partileri, devletleri, toplumları, devrimleri ve yönetimleri, yönlendirme anlayışına devrim olmadan şimdiden karşı çıkarak merkez komitelerini ve önderlik kademelerini sürekli belirli sayıda çoğaltarak kolektif mücadeleyi daha da genişleterek ilerletmelidir. Örneğin 10 kişilik MK, bir sonraki kongrede en azından 15 üyeye çıkartma perspektifiyle hareket ederek haleflerini yetiştirmelidir. Saldırı ve kayıplar dikkate alınarak önderlik kurumunun asıl üyeleri sürekli genişletilmeli aynı zamanda yedek üyeler oldukça geniş tutulmalı ve tüm kayıplara rağmen önderlik iradesini yitirmemelidir. Kolektif önderlik anlayışı bu perspektifle süreklileştirildiği oranda ancak önderliğin korunması ve yaşatılması sağlanabilir.

Üçüncü olarak, partili ve partisiz bütün insanların geleceğe ilişkin bütün noktalarda fikir belirlemesini sağlayan kitlelerden kitlelere ilkemizi, önderlik kademeleri başta olmak üzere partinin bütün kurumlarının çalışma ilkesi haline getirmeliyiz. Başta Merkez Komitesi, sürekli olarak içerisinden seçildiği iradeye her sorunda mutlak olmak kaydıyla olanaklar çerçevesinde hem hesap vermeli, hem de danışmalıdır. Ayrıca her noktada illegal ve legal çalışma alanlarının işleyiş ve çalışma prensiplerine uygun olarak işlevselleşmesini sağlayarak toplumun ve parti tabanının yapılacak çalışmalarında karar sahibi olmasını sağlamalıyız. Partinin, legal ve illegal bütün kurumları olanaklar olmasına rağmen küçük birer yönetim seçilerek

kolektiften uzak bir şekilde yönetilmektedir. Basi-tinden bir demek, bir yönetim seçmekte ve üyeler artık sorunlarla ilgilenmemektedir. Yönetim, olanaklar olmasına rağmen bütün üyelerine danışarak etkinlikler ve program yapmak yerine kendisi yapmaktadır. Böylece yönetici ve üyeler birbirinden kopmakta bir dahaki kongreye kadar üyeler kurumun işleyişine ilişkin fikir söylememekte, söyleyememektedir. Bu anlayış esasta partide de olduğundan, doğal olarak bütün parti ile şu ya da bu şekilde ilişki halinde olan kurumlara da yansımaktadır. Bu sıkıntının aşılması için Merkez Komite'miz bütün noktalarda Parti Birlikleri, Komünist ya da başka yazılı organ ve araçları kullanarak her kademeye uygun fikir tartışması yürütme ve bu yöntemle karar alma yöntemini uygulamalıdır. Konferanslar, halk toplantıları, yayınlar ve iç tartışmalarla her alanda uygun koşullar yaratılarak kitlelerden kitlelere politikası hayata geçirilmelidir. İrade ve kitleler, bu yöntemler kullanılarak kararların uygulanmasında bu araçlar üzerinden partiyi sürekli denetleme, destekleme ve yapılan işlerde fikir belirlemelidir.

Açık olarak önderliğin partide nitelik olarak değil, işleyiş olarak rolünü küçültme yöntemi, yani mümkün olduğunca kolektif yönetimi uygulamazsak, bir avuç önderle bu işi başarmak mümkün olmayacak ve partide önderlik sorunu aşılamayacaktır. Korunması da oldukça güç olacaktır.

Bütün bu sonuçlardan hareketle önderliği eğitir, genişletir ve kolektifleştirirsek, düşman bize saldırmaz demiyoruz. Belki de daha fazla saldırı-cak ve bugün aldığımızdan daha büyük kayıplar verdirecektir. Bizim burada ifade ettiğimiz; ne kadar güvenlik önlemi varsa alınmalıdır. Bunun yanında da önderliği kolektifleştirerek, sürekli önderliğimizi yaratmaktır. Bu biçim oluşturulursa; kayıplar ne kadar yüksek olursa olsun, kolektif iradenin kararları hiç aksamadan devam edecek ve bu kararlar bir sonraki kongrede değerlendirilerek önemli sonuçlar çıkartılacaktır. Bugüne kadar birçok kez karşılaştığımız üzere bir grup arkadaş seçiliyor ve bütün kararlar bunlara emanet ediliyor, üç beş yıl sonra hesap sorulmaya çalışılıyor, büyük olasılıkla önceki önderlik içerisinde düşman engellemesi, bırakma ya da ayrılık olduğundan kongre ya da konferansa da gelememiş olu-

yor. Ve mahkum edilerek sayfa kapatılıyor ve tekrar başa dönülüyor. Partimiz bu konuyu ayrıntılı tartışarak somut pratik içerisinde çözüp, artık başa dönmemelidir.

"Kongre yapmazsak darbe yemeyiz" yanlışından kurtulmalıyız. Kongre yapmazsak esas darbeyi sorunlarımız çözülmediğinden dolayı süreçten yeri. Bizim aldığımız darbeler kesinlikle kongrelerle alakalı değildir. Düşman için tehlike olduğumuz sürece kongre yapalım ya da yapmayalım düşman bizi gözetleyerek imha etmeye çalışacaktır. Kongreler ve MK toplantıları bu durumu sadece biraz daha riskli kılmaktadır.

Bu anlayışa bağlı olarak kongrede seçilen yürütme komitemiz olan Merkez Komitesi, Siyasi Büro, Askeri Komisyon ve ihtiyaç olursa bir de Örgütlenme Komitesi biçiminde örgütlenmeli ve bunlar her an kolektif olarak sorunlara müdahale edecek biçimde konumlandırılmalıdır.

Ayrıca bir partide olması gereken biçimiyle yaşam organımız kongre, yürütme organımız Merkez Komitesi ve bunlara bağlı olarak yargı organımız da Denetleme Kurulu olmalıdır. Tüm bu kurumlar, tüzükte belirtildiği ve kongrenin belirlediği kararlar biçimiyle faaliyet yürütmelidir. Partimizin I. Kongre'de tam olarak şekillenen kadro politikasına uygun 6 noktadaki tanıma-konumlandırma-yerleştirme-atama-yardım ve koruma ilkelerimize uygun bir kadro siyaseti, eğitim akademileriyle pratik bir adıma çevrilmeli ve MK'nın birincil görevi olarak kongre çizgisine uygun kadro yetiştirilmelidir. Bu politikayla yine I. Kongre'deki kadro siyasetine paralel olarak hedeflenen 4 noktadaki ilkelerimize uygun MLM bilinciyle donanımlı, davaya bağlı, kitlelerle sıkı bağları olan ve inisiyatifli kadrolar yetiştirilmelidir. Aynı zamanda bu eğitim çalışmalarına bugüne kadar partide olan, bireye göre şekillenme yıkılarak, partiye göre şekillenme yaratılmalıdır.

Gerek MK'da, gerekse de diğer önderlik birimlerinde bilinçli bir önderlik seçimi uygulamalıyız. Bilinçli bir adımla küçük ayrılıkları ve kaygıları bir tarafa bırakarak devamına bir sonraki kongreye kadar en yararlı olduğuna inandığımız insanları yönetici organlara seçmeliyiz. Kadınlara ilişkin durumları dikkate alınarak hem önderlik kurumunda, hem de diğer organlarda yer almalannı

sağlayacak özel politikalar uygulanmalıdır.

Daimi Komite adlandırılmasıyla da savunulup önerilen bir başka görüş ise parti II. Kongre irade-miz tarafından reddedildi. Bu yanlış anlayışın, kolektif önderliği ve iki çizgi mücadelesini yadsıdığı, "partinin kolektif önderliği savunarak, Daimi Komite ve Başkanlık Sistemi'ni reddetmesi gerektiği" görüşü Kongre'miz tarafından yüksek bir iradeyle benimsendi. "Partinin ulusal ve uluslararası alanda kolektif önderliği savunarak Daimi Komite ve Başkanlık Sistemi anlayışlarına karşı kardeş partiler ve devrimci örgütler içerisinde ideolojik mücadele yürütmesi" görevine işaret edildi.

Daimi Komite ve buna bağlı olarak Başkanlık Sistemi; partimiz açısından iki çizgi mücadelesini ortadan kaldıran, azınlığın diktatörlüğünü garanti-leyen, denetime tabi olmayan, kongre iradesini hiçe sayan, siyaset yapmayı bir grubun tekeline hapseden, yeni önderlerin yetişmesini engelleyen, kitlelerden kitlelere ilkemizi reddeden, kişileri yanılmaz otorite gören ve bilimsel olmayan bir önderlik anlayışı olduğundan kesinlikle reddedilmelidir. Kolektif olan ve sürekli ihtiyaç temelinde genişleyen, parti iradesince sürekli seçim yoluyla denetime tabi olan önderliği savunmalıyız. Parti tüzüğüne ve örgütsel ilkelerimize belirtilen biçimiyle tabi bir önderlik anlayışı bizim önderlik anlayışımızdır. Daimi Komite ve Başkanlık Sistemi Maoizm'den kınılmamıştır. Daimi Komite noktasında ülkemizde ve uluslararası alanda ideolojik mücadele yürüterek kardeş partilerimiz ve devrimci partilerde kınılmaların da önüne geçilmesi sağlanmalıdır. Bir önderliğin korunması daimi olup olmamasıyla alakalı değildir ve bu Daimi Komite'ye gerekçe yapılmamalıdır.

Stratejik önderlik, kolektif stratejik önderlik kurumu olarak anlaşılmalıdır. Bu noktada partimiz yukarıdan aşağıya bir bütünsellik içerisinde eğitilmelidir. Çünkü parti kitlelerin efendisi, önderlikte partinin efendisi ve şefleri değillerdir. Yönetimde tekeli anlayışı kesinlikle reddeder. Sınıflı toplumların zorunlu bir parçası olan önderlik bir yönetme sevdası ile değil, kitleleri bilinçli olarak devrime seferber etme ihtiyacının gereğidir. Bir ayrıcalık değil, zorunlu bir görev ve işbölümü meselesidir. Kitle kuyrukçusu ve parti önderliğinin nitel inşasını önemsemeyen, çizginin rolünü yadsıyarak bilinçli

önderliğin önemini göremeyen kendiliğindenci, artçı, popülist ve Menşevik anlayış kabul edilemez. Böyle bir anlayış Lenin'in Ne Yapmalı'da iza ettiği komünist kitle çizgisinin tasfiyesidir.

Nasıl bir parti ve önderlik meselesinde açık olmalıyız. "İçüncü yol, üçüncü alan" gibi politik ve toplum dışı bir sivil toplumculuk olan burjuva tasfiyeciliğiyle, parti, proletarya ve emekçiler iktidarının önemini dışlayarak burjuva topluma secdeyi içeren anlayışı II. Kongre'miz reddetti. Üretimin toplumsal niteliği ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişkiyi, burjuva sivil toplum ütopyalarıyla kabul etmeyen anlayış sahipleri, devrimi de gereksiz ilan etmektedirler. Devrime bu tövbe statükocularının özgürlük, hukuk adına önerdikleri; gerici düzene boyun eğmedir. Sınıflı toplumlarda sivilcilik adına talep edilenler, devrimden, gerçek kurtuluştan, yani sınıfsız ve sömürsüz bir toplum mücadelesinden vazgeçmiştir. I. Kongre'miz neo-liberal savruluşlara meydan okuyuştu, II. Kongre'miz de bu yolda yürümektedir. MLM'yi her yönüyle kavramak görevimizdir. Tarihsel koşullar açısından doğru olsa bile; bunca tecrübeden sonra eskinin tekrarı ile yetinmek, yeniden başlamaya cüret etmemektir. Dünün parti, devlet ve önderlik anlayışındaki hatalı yanlara tekrar düşülemez. Parti, devlet ve toplumun karşıtların birliği dışında homojen bir kavrayışı çağırıştıran yanlış anlayışları, yasakları savunamayız. Savunacaksa, düşünme, örgütlenme özgürlüğü beyanlarının ne değeri olabilir? Şimdi düşünce yasaklarına, idamlara karşı çıkanlar yarın uygulayacaklarsa, bu gerici düzenden nasıl kopabilecekler? Şimdi oligarşiye, burjuva diktatörlüğünün her biçimine karşı olanlar yarın yönetimi parti tekeli olarak göreceklerse, nasıl gelenekselden kopmuş olacaklardır? Maoist parti, Leninist partiden, onu savunurken aynı zamanda ilerletme anlamında bir kopuştur. Parti II. Kongre'miz bunun ilerletilmesi ve geliştirilmesi kararlılığındadır.

Önderlik Kurumlarından Biri Olarak Merkezi Denetleme Komisyonu:

Partimiz 1978 I. Konferans'ında böyle bir kuruma olan ihtiyaca dikkat çekmesine, görev olarak belirlemesine rağmen bugüne kadar hayata geçir-

me noktasında başarılı olamamıştır. II. Kongre irademiz Merkezi Denetleme Kurulu'nun (MDK) oluşturulmasının planlanması, bunun için Maoist çizgi temelinde proleter devrimci adalet anlayışı, hukuk, yargılama sistemi konusunda bir karara vardı. Tüm bunların tartışılarak merkezileştirilmesi, gerekli alt yapının hazırlanarak bu kurumun oluşturulmasının bir sonraki kongrede mutlaka başarılması gerektiğini ifade etti.

Merkezi Denetleme Kurulu ya da bazı yoldaşların Merkezi Disiplin Kurulu şeklindeki adlandırmalarıyla MDK, Merkez Komitesi'ne bağlı olarak değil, Kongre'ye karşı sorumlu olarak bağımsız icra edilmek durumundadır. Bir yürütme ve yasama organı değil, Kongre'nin belirlediği çizgi önderliğinde bağımsız işleyişe sahip bir temelde tüzük ve kararların uygulanmasını denetleyen ve uymayanları tüzükçe belirlenen çerçevelerde yargılayan organ olarak düşünülen MDK'nın bugüne kadar yaratılmayışi parti ve halk içi sorunların parti örgütlerine yığılmasına yol açmıştır. Yine böyle bir kurumun ve üzerinde yükseldiği ortak adalet, hukuk anlayışının olmaması, her bir yerde sorunların ele alınmasında önemli problemlere vesile olmuştur. Yürütme, yargı ve yasama tek başına parti komitelerinde toplanamaz. Bu görevler arasındaki özgün farklılıklara bağlı olarak ortak davamızın hizmetinde ayrıştırılmış görevlerin araçlarının yaratılması zaruridir. Kısacası kongre bir yasama, Merkez Komitesi ve onun önderliğindeki parti komiteleri yürütme, Merkezi Denetleme Kurulu ise bir yargı kurumudur. Görevleri parti tüzüğünde belirtildiği temelde ayrıştırılmalıdır.

Halk Savaşının Somut Örgütlenmesi:

Merkezi görev doğrultusunda halkı seferber etmek için halkla birleş, partiyle bütünleş, Halk Savaşı'na hizmet et!

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal gerçekliğinin bir sonucu olan Halk Savaşı, sadece gerilla alanında sürdürülen faaliyetten ibaret değildir. Sadece kırdaki bir mevzilenme meselesi olarak da görülmemelidir. Kısacası sadece gerilla savaşı olarak ele alınamaz. Kuşkusuz öncü siperler olarak bunların esas öneme sahip oldukları açıktır. II. Kongre'miz, partimizin tüm faaliyet

alanlarını görevlerin büyüklüğü ve küçüklüğü anlayışına düşmeden, devrimci savaşın faal siperleri olarak kavrama bilincindedir. Tüm alanlar Halk Savaşı'nın geliştirilmesinden sorumludur. Merkezi görev dinamizminin gerektirdiği ortak bir ideolojik, siyasal, örgütsel ve kültürel şekillenme içerisinde olmalıyız. Her bir alandaki görevlerin özgünlüğündeki biçimsel farklılıkları yadsımadan bu merkezi göreve hizmet etmeliyiz. Dolayısıyla kır, şehir, hapishaneler, yurtdışı, enternasyonal alan, yerel yönetimler, sendikalar, kooperatifler, kadın, gençlik vd bütün faaliyet alanları Komünizm için Halk Savaşı mücadelemizin birer parçasıdır. Merkezi plan, raporlar ve denetimler ile ortak amaçlarda tüm savaş siperlerinin, görevlerindeki özgünlükler dikkate alınarak koordine edilmesi ihtiyacına II. Kongre'miz işaret etmiştir.

II. Kongre'miz, Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesini de tartışmıştır. Bu haklı savaş, çeşitli zaman dilimlerini kapsayan planlamalar biçiminde özetledi. Güvenlik gerekçesiyle ayrıntılı açıklamaya burada yer verilmeyecektir. Her bir bölgedeki etkinlikler ile özgün görevler daha da somut belirlenecektir. Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) örgütlenmesi, gerilla, milis, kitleler vs hepsi yeni iktidar perspektifi yürüyüşüyle ele alınacaktır. Fokocu, kendiliğindenci çizgilerden kesin olarak kopulmalıdır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Yeni İktidarlar (Kızıl Siyasi İktidarlar-KSİ), Çin'deki gibi değil, tamamen kendine özgü biçimler alacaktır. Kopya devrimlerin olamayacağını ve devrimlerin ithal edilemeyeceğini artık anlamalıyız.

Sovyet modelini kaba tekrar etseydi, Çin'de devrim olamazdı. Nitekim tekrarcıların çizgisi yenildi. Objektif ve somut dünyanın gerçeklerine sırtımızı dönemeyiz. Yeni gelişmeler mutlaka tahlil edilmelidir. Devrimci savaşın Türkiye-Kuzey Kürdistan somutuna uyarlanması önemli bir görevdir. Bunun yaygın bir gerilla savaşı şeklinde ele alınması zaruridir.

Halk Savaşı kör bir şiddet ve eylemler muharebesi şeklinde anlaşılmamalıdır. Öyle olsaydı yer-küredeki şiddet ve askeri eylemlerin hepsine bu adı takmamız gerekirdi. Onun tüfeğini MLM yönlendirir. Halka baskının, Halk Ordusu içinde bilinçli ve gönüllü disiplin yerine kaba uygulamaların, düşmana benzeme siyasetlerinin orda yeri

yoktur. Dost ve düşman aynı yapmayan, rastgele korkutma amaçlı, sansasyon ve kompo hedefli bir eylem çizgisini Halk Savaşı reddeder. Halk Savaşı kör bir terör eylemi değil, adresini bilen ve Komünizm'e ulaşma yürüyüşünde önemli bir adımdır.

Böyle bir yürüyüş, komünist ideolojinin kumandaya geçirilerek, araçların amaca uygun şekilde ele alınmasıyla, pragmatizm, ekonomizm ve revizyonizmle aynı çizgileri bulandırılmadan sağlam ilerleyebilir. Tam da bu açıdan Halk Savaşı; şekilsel basit bir askeri rota olarak görülmemeli, devrimin görevlerinin KP önderliği aracılığıyla yerine getirilmesi şeklinde anlaşılmalıdır. Bu açıdan en özlü ifadesiyle Halk Savaşı, Maoist komünist partiler önderliğinde yürütülen sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde askerleşmiş bütün-lüklü politik bir stratejidir.

Kitlelerin seferberliğini önemsemeyen, kitleler adına öncülerin savaşını içeren, kitlelere seyrilik ve destekçi rolü biçen bir savaş, Halk Savaşı olarak adlandırılmaz. Bizimki gibi coğrafyalarda mücadelenin esas biçiminin silahlı olması, objektif olan diğer tüm mücadele ve örgüt biçimlerinin reddini gerektirmez.

Hareket kendi objektif seyri içinde değişik örgüt ve mücadele biçimleri ortaya çıkartır. Bunlar merkezi görevi güçlendirme perspektifiyle ele alınmak, bilinçli kılınarak örgütlenilmek durumundadırlar. Stratejide katılık ve taktiklerde esneklik yöneliminde ısrar edilmelidir. Halk Savaşı'nın ilerletilmesinde, üs alanlarının ve gerilla bölgelerinin geliştirilmesinde planlamanın özel bir yeri vardır. Kitlelerin savaşa bizzat katılmaları için gerekli araçların yaratılması ihmal edilemez. Halk Savaşı, baştan itibaren iktidar perspektifine sahip olmalıdır. Ve bu perspektifte, parti önderliğinde kitleler ana güçtür. İktidar geleceğe ertelenen değil, baştan itibaren parça parça örülmesi gereken bir yönelimdir. Parti devrim yapmaz, yapamaz. Devrim kitlelerin eseridir. Parti bu eserin yaratılmasında kitlelere yardımcı ve öncü bir silahtır. Eskinin yıkılması, yeninin yaratılması objektif dünyanın kaçınılmaz sonucudur. Halk Savaşı bunu bilinçli ele almaktır. Devrim için halkı seferber ederek, hizmet etmektir. Halk Savaşı kitlelerin savaşındır, onlara dayanır. Aynı şekilde mali politikada da hal-

yıldırıncı, korkutucu hiçbir metod devrimci savaş adına benimsenemez. Devrimci eylem; kitlelerin çıkarlarına yabancılaşan, amaçsız, hedefsiz, kendiliğinden bir eylem olamaz. O, proletaryanın iktidarının yaratılmasının hizmetindedir. Buna yeterli dikkatin gösterilmediği dünyanın bütün alanlarında da görülmektedir ki; kontra eylemleri devrimcilere fatura edilebilmektedir. Keskin ayrım çizgilerimizin netliğine vurgu yapan II. Kongre'miz sınıf çizgisi, dost ve düşman ayrımı meselesine özenle dikkat çekerek, karşı-devrimcileri bastırırken bile devrimci kitle çizgisinin uygulanmasının önemine işaret etti.

HKO, suç işleyenlere katı intikamcı bir şekilde yaklaşmaz, bu tür duruma düşenlere karşı eğitime ve dönüştürme yöntemiyle hareket eder.

Suçun olduğu yerde ceza elbette vardır. Fakat bu kestirme bir şekilde koşulları dikkate almadan, ne götürüp getireceğine bakılmadan, kitleleri ilerletiyor mu geriletiyor mu meselesinden bağımsız şekilde ele alınamaz. Karşı-devrimci suçlara bulaşmaktan vazgeçirme, işkence ve zora dayalı itiraflarla değil, suça bulaşanların bunu aşmalarına yardımcı olma, aşma eğiliminde ve aşma yolunda yürümeyi ifade eden ve pişman olanları devrimci adalet anlayışımız, eğitime, kazanma ve affetme perspektifiyle hareket eder. Biz, bir intikam ve öğ alma taburu değiliz. Devrim diye bir görevimiz vardır. Bu görevin icrasında zorunlu olan şiddet kör bir şekilde kullanılamaz. Halka şiddet meselesine gelince; bunun hiçbir gerekçesi olamaz ve bu suçtur. Halk içerisindeki ve dostlarla aramızdaki çelişkilerin ele alınmasında partimizin ayırt edici ve tüm kitleler tarafından bilinen sağlam ve doğru bir çizgisi vardır. Düşülen bazı hatalar bu temelde sahip olduğumuz doğru çizgi gerçeğimizi görmemeyi gerektirmez. Yine de keskin bir şekilde bütün zayıflıklarımızın üzerine yürümeli, doğru çizgimizi her alanda etkin bir silah haline getirmeliyiz. Her HKO savaşçısı, parti tüzüğü ve parti tarafından belirlenen yönetmelik ve genelgelere bağlı olarak gönüllü disiplin temelinde bilinçli bir şekilde faaliyetlerini yürütecektir.

II. Kongre'nin yukarıdaki anlayışa uygun onayladığı savaş bildirgesi ve HKO yönetmeliği, kongre belgeleriyle birlikte yayınlanacaktır.

Ayrıca II. Kongre'miz partide ve orduda bir karar biçiminde olmasa da uygulanan ant içmenin

doğru olmadığını vurgulayarak kullanılmamasını bir anlayış olarak benimsedi. Bilinç öğesini en küçük bir şekilde dışlamak, insanları eğitmek yerine yemin ettirerek mücadele yürütmelerini sağlamak geri ve anlamsız bir durumdur.

Karşı Devrimin Özel Savaş

Yöntemlerine Karşı Mücadele:

Parti II. Kongre irademiz, emperyalizm ve uşağı faşist Türk hakim sınıflarının, proletaryaya, emekçilere, ezilen ulus ve azınlıklara, bölge halklarına karşı yürüttüğü özel savaşa karşı mücadelenin özel bir görev olarak ele alınması gerektiğini kararlaştırmıştır. Mafya, kontra özelliği askeri faşist cumhuriyetin münferit değil, niteliksel bir karakteristiğidir. Faşist askeri saldırılar; psikolojik harp saldırılarıyla, şövenist kışkırtmalarla, köy yakma, katliam, zoraki sürme gibi özel savaş yöntemleriyle birlikte sürdürülmektedir. Öncü hareket içerisindeki zayıflıkları kullanmak, dedikodularla parti kadro ve savaşçıları halkın gözünden düşürmek, devrimci savaşın ailelerini spekülasyonlarla etkileyip güvensizlik yaratmak, devrimci savaş cephesini birbirine düşürerek bölmek, halkları birbirine düşürerek çıkarları doğrultusunda kullanmak gibi oyunlar onların bilinen klasik yöntemleridir. Buna bağlı olarak kitlelerin seferberliğiyle düşmanın özel harbine karşı mücadele görevinin Merkez Komitesi'nin önderliğinde ele alınması Kongre'nin belirlediği bir görevdir.

Hapishaneler Sorunu ve

Ölüm Orucu Direnişimiz:

Hapishaneler, devrimimizin önemli alanlarından biridir. Karşı devrimin hapishaneler gerçekliğiyle her zaman yüzleşeceğiz.

Hapishanelerin bir savaş siperi olarak devrimimizdeki rolünü gerek 12 Eylül dönemi, gerek 96, gerekse de sonraki büyük ölüm orucu direnişinde gördük. II. Kongre'miz, partimizin hapishanelere yönelik duyarsız yaklaşımının ölüm oruçları sonrası giderek daha da artarak derinleştiği ve geline aşamada neredeyse unutulma aşamasına geldiği görüşündedir. Bu durum derhal aşılmalıdır. Hapishanelerde yoldaşlarımızı ve devrimci tutsak-

ları düşman karşısında yalnız bırakmak, devrimci hareket açısından sürekli önemli kayıpları beraberinde getirmiştir.

Bu gerçeklikle hareket ederek hapishanelere ilişkin somut politikalarla müdahale edilmesi bir zorunluluktur. II. Kongre'miz hapishaneler ve dışarıyı koordine edecek bir örgütlenmenin gerekliliğine işaret ederek hapishanelere müdahalede özellikle süreci yaşayan tecrübeli yoldaşların önderliğinde oluşturulacak örgütlenmelerle bilinçli bir yönelim sağlanması gerektiğine vurgu yapmıştır. Hapishaneye düşen devrimcilerin yıllarca işlevsiz beklemektense, uygun görevlerle devrimin yararına konumlandırımlarının devrimi güçlendireceğini belirlemiştir. Bu örgütlenmeler aracılığıyla belli aralıklarla kitlemizin bilinçlendirilmesi için bizzat yoldaşlarımız ve devrimci tutsakların verdiği raporlar ve bilgilendirmeler doğrultusunda oluşturulan açıklamalar yapılmalıdır.

Hapishanelerin, koşullarından kaynaklı önemli oranda dışardan desteklenmesi gerekmektedir. Geçmişteki biçimiyle destek belli hapishanelerle sınırlı kalmamalı, hangi hapishanede olursa olsun, tüm yoldaşlarımıza sahip çıkarak sorunlarını çözmeliyiz. II. Kongre'miz hapishanelere düşen her yoldaşımızın durumunun polis, mahkeme, hapishane gibi her etapta ele alınmasını, hapishanelerde yaşam biçiminden düşman karşısındaki duruşa kadar partinin genel çizgisiyle donanmış ortak ruh ve şekillenmenin işlevselleştirilmesini, yoldaşların durumunun ne olduğunun belirsizliğe bırakılmamasını, durumlarına uygun mevzilendirilmelerinin devrimin önemli görevi olduğunu ifade etmektedir. Tüm demokratik kurumların ortak hukuk büroları ve değişik araçları oluşturarak, hapishanelerin tüm sorunlarına sahip çıkmalarının, toplumun ilerlemesini sağlayan dinamiklerin korunmasında hayati önemde olduğunu vurgulayan Kongre'miz, hapishanelerde kaybedilen hakların geri alınması için tüm kurumların adli ve siyasi olarak ayırmadan genel hapishaneler politikasına ilişkin ortak hareket ederek, adım adım tüm hakların tekrar kazanmasını sağlamalarının önemli bir görev olduğunun altını çizdi.

II. Kongre'miz, hapishanelerdeki tutsakların ve devrim uğruna yaşamını değişik alanlarda yitiren devrimcilerin ailelerinin örgütlenmesinin,

halkların kurtuluş davasının önemli bir parçası olduğuna dikkat çekmiştir. Bu tür kurumların ideolojik, politik ve sosyal bir dayanışma hareketi olarak devrede bulunmaları özel önemdedir.

Hapishanelere ilişkin sürekli değişik boyut ve katılımlarla konferanslar yapılarak çözümler üretilip, mücadeleler yükseltilmelidir.

F tipi hapishanelerle toplumda yaratılmaya çalışılan korku ve bastırma, kitleler ve devrimci kamuoyu bilinçlendirilerek mücadelenin her tür zorluğu yeneceği gerçeği öne çıkartılmalıdır. Devrimci irade hapishanelerde her tür zorluğu yenecektir.

II. Kongre'mizde Ölüm Oruçları da ele alındı. Ölüm Orucu direnişine ilişkin I. Kongre'mizin yapmış olduğu kısa değerlendirme daha önce yayınlanmıştı. Fakat Ölüm Orucu'nun devrimci bir yapı tarafından devam ettirilmesi nedeniyle partimiz süreci ayrıntılı değerlendirmemiş, sadece bizimle ilgili boyutunu ele almıştı. Geline aşamada bu devrimci yapı da eylemi sona erdirdi. Yapılması gereken başta katılımcılar olmak üzere ilgili tüm çevrelerle birlikte inkarcı yaklaşımdan, geleceği kazanmada kavrayışımızı ilerletmek, ileride benzeri eylemlerin yapılması halinde çıkarmamız gereken derslerin özetlenmesi için Ölüm Orucu'nun geniş bir değerlendirmesinin yapılması gerektiğine karar verilmiştir. Değişik araç ve katılımlarla ele alınacak hapishaneler konferansında, Ölüm Oruçları ve hapishanelere ilişkin politikalarımızın daha somut olarak belirlenmesi sağlanarak gerekli boyutları kamuoyuyla paylaşılacaktır.

Enternasyonal Alan:

Partimizin önemli faaliyet alanlarından birisi de enternasyonal alan faaliyetidir. Partimiz MKP, uluslararası komünist hareketin bir parçası ve ortak amacımız olan Komünizm için proleter dünya devriminin Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki savaş siperidir. Üyesi olduğu ve onur duyduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH), yeni uluslararası bir komünist enternasyonal yürüyüşünde stratejik önemde nitel bir adımdır. Ancak bazı eksiklikler ve zaafiyetlerimiz de söz konusudur. Gerek partimiz içerisinde, gerekse UKH içerisindeki ideolojik-siyasi gelişmeleri parti kitlemize taşıyarak kolektif kavrayışı-

mızı yükseltmek zorundayız. Özellikle DEH içerisindeki tartışmaların partimize aktarılması oldukça önemlidir. UKH içerisindeki birliğin iki çizgi temelinde açık ideolojik mücadele yoluyla nitel olarak ilerletilmesi gerekmektedir. UKH'nın embriyonik merkezi olarak DEH, kendi dışındaki komünist güçleri de basit bir antlaşma platformu değil, açık, aktif iki çizgi mücadelesi yoluyla birleştirme göreviyle de karşı karşıyadır. DEH'in programı ve ona üyelik alımları ilkelerinde oldukça kazanıcı bir mücadele yürütmeliyiz. DEH'in dışındaki Maoist komünist partilerin harekete katılımı için parti II. Kongre irademiz gerekli hassasiyetin gösterilmesini önemle vurgulamıştır. Partimiz gerek hareket, gerekse uluslararası komünist hareketin sorunlarının ortak bir şekilde tartışılıp daha yüksek birlikteliklerin yakalanmasına ilişkin daha fazla ısrarlı olacaktır. Proletarya hiçbir yerde "benim ulusum, benim devrimim" dar perspektifine, "benim iç meselem değil" dar yaklaşımına sahip olamaz ve onun yönelimi proleter dünya devriminde "benim görevim" bakış açısıdır. Her bir ülkede karşı karşıya bulunduğu biçimde farklılıklar gösteren özel görevler bu yönelimi yadsınamalıdır. Parti II. Kongre irademiz, Komünizm mücadelemizdeki görevinin bilinciyle DEH'i ve UKH'nın her bir yerdeki savaş siperlerini selamlar. Dünya proletaryası, ezilen ulusları ve halklarının birliğinin önemini bilincinde olan II. Kongre'miz uluslararası alanda anti-emperyalist dost güçlerin mücadelelerini de önemsemektedir. Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal güçlerle çeşitli mücadele araçları içerisinde ideolojik mücadeleyi de aksatmadan yer almalıyız. Bugüne kadar uluslararası alanda ilişkimiz esasta DEH ile sınırlı kaldı. Bu anlayış aşarak komşu ülke devrimci ve komünist partileri başta olmak üzere, dünyadaki ilerici ve devrimci çevrelerle iletişim kurulmalı, konferanslar vb etkinlik ve toplantılarla bilgi alışverişi sağlanmalı, bu yolla değişik alanlardaki komünist ve devrimci partilerin oluşmasına katkıda bulunulmalı ve onların tecrübelerinden öğrenilmelidir. Komşu ülke komünist ve devrimci partileri başta olmak üzere, tüm dünya devrimci ve komünist partileri birbirlerinin üs, teknik olanaklar ve eğitim kamplarından koşullar çerçevesinde karşılıklı olarak yararlanmalıdır.

II. Kongre'miz, Dünya Halkları Direniş Hareketi, Anti-Emperyalist Ortadoğu ve Balkanlar Koordinasyonu'ndaki görevlerin daha güçlü ele alın-

masına, her yerde anti-emperyalist birliğin ilerletilmesi ihtiyacına dikkat çekmektedir. UKH'nın bütün sorunları tüm komünistlerin sorunudur. Bu sorunların tartışılmasına aktif katılım sağlanması, uluslararası belgelerin çevrilerek partiye mal edilmesi ve parti belgelerinin yine aynı şekilde sunulması, bunun için gerekli örgütsel kurumların oluşturulması gerekmektedir. Parti II. Kongre'miz, Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde iktidara yürüyen Nepal halkının mücadelesi ile proleter enternasyonalist dayanışma ve birliğini açıkça beyan eder. Yoldaşça eleştiriyi dışalamadan, bugün her zamankinden daha güçlü şekilde Nepal devriminin yanında olmak durumundayız. Halk Savaşı'nın amacı siyasal iktidarı tümünden zapt etmektir. Bunun Nepal'daki anlamı proletarya önderliğinde Yeni Demokratik Cumhuriyet'i tesis etmektir. Ancak dumaksızın Sosyalizm ve sınıfsız topluma kadar da ilerlemek durumundayız.

UKH ve DEH içinde ele alınıp tartışılması gereken konulardan biri de önderlik sorunu kapsamında Daimi Komite ve Başkanlık Sistemi anlayışı ve uygulamasıdır. Daimi Komite ve Başkanlık Sistemi Maoizm'den kınlanmaz. Uluslararası alanda ideolojik mücadele yürüterek kardeş partilerimiz ve devrimci partilerdeki bu kınlanmaların mahkum edilerek reddedilmesi sağlanmalıdır.

DEH ve Sosyalizm'in sorunları içerisinde yaşanan sorunlara ilişkin tavırsız kalamayız ve özellikle parti kitlemiz eğitilmelidir. Ülkemiz başta olmak üzere, Gonzalo'nun durumu, Nepaldeki gelişmeler, Hindistan'daki birlik, TKP/ML, Filipinler, Sosyalizm'de nasıl bir devlet ve demokrasi, revizyonizm-reformizm-sendikalizm vd ideolojik akımlara karşı mücadele, UKH'nın tarihindeki hata ve zaafiyetler ve daha birçok alandaki gelişmeler partimizi yakından ilgilendirmektedir ve kayıtsız kalamayız. UKH içerisindeki hali hazırda var olan ve ortaya çıkacak yeni tartışmaları parti II. Kongre'miz ciddiyetle ele almış ve açık ideolojik mücadelenin sürüklenilerek yürütülmesi kararına varmıştır.

Yurt Dışı Faaliyeti ve Örgütlenmesi:

Partimizin önemli alanlarından bir değeri de enternasyonal alan ile ilişkili olarak yurt dışı alan faaliyetidir.

Her şeyden önce belirtmek gerekir ki; biz Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın bir partisiyiz. Yurt dışının somut gerçekliği dikkate alınarak siyasetimizi belirlemeliyiz. Üzerinde yükseldiğimiz kitle mülteci-dir, geçici işçi ve göçmenlerden oluşmaktadır. Partimizin ve devrimci hareketin bu alanda dayandığı kitle de esasta aynıdır. Partimiz, göçmenler meselesini kitlelerle birlikte tartışarak ele almalıdır. Bugün bunların azınlık olup olmadığı da tartışılmaktadır. Bu tartışmada faal olarak yer almalıyız.

Mülteci kesimin diğer katmanlara göre iki önemli özelliği öne çıkmaktadır. Bu özelliklerden biri olumlu iken, diğeri de olumsuzdur. Avantajlı olan yanı; partiyi daha önceki faaliyetlerinden dolayı iyi tanımaları ve politik çalışmaya ve örgütsel yaşama alışık olmaları açısından kısa sürede örgütlenmelerini kolaylaştırmaktadır. Olumsuz olan yönü ise; değişik mücadele alanlarından önemli kırımlar yaşayarak mücadeleyi terk edip yurt dışına gelmeleridir. Bu nesnel gerçeklikten yola çıkarak örgütlenme yapılmalıdır. Devrim mücadelemizde oldukça ciddi bir mevzi olan yurtdışı alanında yaşayan kitlemizin önemli sorunları olsa da, davamız açısından oldukça önemli bir potansiyel taşımaktadır. Yurt dışı alanında yaşayan, partinin değişik alanlarında farklı dönem ve düzeylerde faaliyet yürütmüş fakat şu anda esasta partinin yanlış politikalarından dolayı kopmuş insanlarımız başta olmak üzere, tarihsel olarak bizlerle bağları olan kitlelerle değişik araç ve siyasetler vasıtasıyla birleşerek, yoldaşlarımızla kaynaşıp partinin ilerlemesinde pratik ve teorik katkılarını sunmalarını sağlamalıyız.

Partimiz, yurt dışında doğru politikaları hayata uyguladığında ve genel olarak diğer alanlarda da gelişme gösterdiğinde şu anda mücadele yürüten yoldaşların tamamına yakını bu kırıma ve güvensizliklerini çabuk aşarak çok ileri mevzilerde, halkın devrim mücadelesine önemli katkılar sunup ileriye taşımada küçümsenmeyecek görevler üstleneceklerdir.

Yurt dışı alanı, parti II. Kongre irademizin ortaya çıkardığı dersler ışığında merkezi planlamaya bağlı olarak kurumsallaştırılıp örgütlenecektir. Bu alan yukarıdan aşağıya partimizin ihtiyaçları ve Halk Savaşı perspektifine göre örgütlenilecektir. Parti illegal örgütlenmesi yurtdışında da esastır. Ayrıca faaliyetler legal alan, ajitasyon-propa-

ganda, yayın, mali olanaklar, teknik ve ihtisas örgütlenmeleri, eğitim akademileri ve enternasyonal alan üzerine oturtulmalıdır.

Parti II. Kongre'miz, yurt dışı alanını her noktada tartışmak ve kitlesini tanıyarak burada bulunan sorunların çözümüne ilişkin konferans vb etkinlikler düzenlenmesi gerektiğini belirtmiştir. Yurt dışındaki faaliyetlerin partimiz açısından daha doğru ve sağlıklı verim alınmasını sağlamak için bu oldukça önemlidir. Buradan çıkan sonuca göre nasıl bir örgütlenme yapılacağına dair parti iradesi karar vermelidir. Uygulama, buradaki sorunlara ilişkin bir tartışma konferansı olarak tüm kitlemize açıklanarak yapılmalıdır. Karar çıkaran ve uygulayan bir konferans vb şeklinde algılanmamalı ve değerlendirilmemelidir. Bunu yapmamızın temel nedeni, yurt dışı çalışmasını tam olarak açığa çıkartmaktır. Yaşadığımız tarihsel tecrübeleri de dikkate aldığımızda tümü için olduğu gibi yurt dışı da kongrelerde ele alınırken sadece yönetici organların rapor ve fikirleri ile sınırlı kalınmamalıdır. Alt kademelerin fikir ve raporları da sonuca gitmede dikkate alınmalıdır. Her alan için temel il-kemiz, Maoist kitle çizgisi olmalıdır.

Herhangi bir faaliyet alanına ilişkin üyelik sınırlaması getirilmesi tüzüğe ters olduğundan, yurt dışı açısından da bu yanlış görülerek reddedilmiştir. Parti Merkez Komitelerin zayıf işleyişinden kaynaklanan sorunlar, bir alana fatura edilemez, edilmemelidir. Parti tarihimizde yurt dışındaki üyelerle ilgili önemli sorunlar yaşanmıştır. Bu sorunlar, özgül politikalarla ve bölgeci anlayışlarla değil, ancak tüzüğün uygulanması ve doğru pratik önderlikle aşılabılır.

Yurt dışı, devrimi finanse etmesi gereken bir bankadan ibaret görülemez. Kendi özgünlüklerinin bilincinde Halk Savaşı'yla bütünleşmesi gereken bir devrimci savaş cephesidir. Cephe gerisi gibi anlayışlarla bu işlevsellik küçümsenmemeli ve bulandırılmamalıdır. Yurt dışı örgütümüz parti önderliğinde II. Kongre irademizin belirlediği görev çerçevesinde tüm örgütlülüklerini harekete geçirerek, yurt dışı politikasını daha da ilerletme göreviyle harekete geçirecektir.

Demokratik Kitle Örgütleri:

Demokratik kitle örgütlerinin değişik biçimler-

deki örgütlenmeleri devrimde önemli yer tutmaktadır. Kitlelerin akademik, demokratik, ekonomik talepleri üzerinden şekillenen demokratik kitle örgütleri doğru ele alındıkları takdirde devrimin tüm itici güçlerinin örgütlenmesinin aracı haline gelerek büyük kazanımların yaşanmasını sağlarlar. Doğru ele alınmaması ise mücadeleyi geliştiren değil, onun önünde tıkaç görevi gören, içten içe kemirerek yozlaştıran ve en nihayetinde de devrimin onulmaz yaralar almasını sağlayan bir süreci işletir. Ve devrimin uzun yıllar ertelenmesine neden olur.

Her örgütlenmenin disiplin anlayışı aynı değildir. Demokratik kitle örgütlerine proletarya partisi gibi yaklaşamayız. Bu kurumların, farklı yapıların işlerini yapmamaları ve kendi alanlarına ilişkin çalışma yapmaları yıllardır vurgulanmasına rağmen hala da görev ve işlevler karıştırılmakta ve kitlelerden kopuk kitle örgütleri ortaya çıkarılmaktadır. Bu noktada teorik söylem ve pratik duruş farklı olmasından dolayı başarısız sonuçlar alınmıştır. Demokratik kitle örgütlerinin en büyük sorunlarından biri dar grup çıkarlarına feda edilerek aynı sorunlarla uğraşan kurumların birlikte hareket etmek, ortak politik hedefler noktasında bileşmek yerine dağınık,, kendiliğindenci bir çizgi izlenerek farkında olunmadan kitlelerin güçleri parçalanmaktadır. Aynı anlayış ve duruşa sahip yapıların bile Türkiye-Kuzey Kürdistan'da merkezileşerek her yerde ortak hareket etme, tecrübelerden ve olanaklardan yararlanma, özgünlüklere bağlı olarak ortak ses çıkarma anlayışı oldukça zayıf işlemektedir. Bu derhal aşılmalı, tüm kurumlar ortaklıklarına göre uygun disiplin anlayışları çerçevesinde demek, platform, federasyon, konfederasyon, koordinasyon, inisiyatif, birlik vb gibi biçimlerde bir araya getirilerek, kitleler örgütlü güce dönüştürülmelidir.

Demokratik kitle örgütleri; demokratik yönlerinin merkeziyetçiliğe göre daha fazla ön planda olmasından dolayı daha geniş katılımı olmasının getirdiği yönetim biçimleriyle yönetilmektedirler. Fakat Türkiye-Kuzey Kürdistanlı hareketler bu noktada önemli sıkıntılar yaşamaktadırlar. Devrimci ve komünist hareketlerin atama usulü yönetim biçimi tam olmasa da dönem dönem bu kurumlara da yansımaktadır. Ayrıca birçok kurum kendi faaliyetlerini muhasebe edecek kongreler

yapma ve bu yola kolektif yönetim seçme anlayışını uygulamamaktadır. Komünist ve devrimci örgütlerde bile en az üç kişiden oluşan kolektif komite biçiminin dışındaki örgütlenmeler kabul edilmezken, demokratik kitle örgütlerinde atama usulü tek kişilik yönetim kesinlikle kabul edilmemeli, en geniş katılımın sağlandığı kolektif yönetim biçimleri, eşit koşullarda temsil ya da kongrelerle seçim biçiminde belirlenmelidir. Kongrelerini yapmayan, faaliyetlerini muhasebe etmeyen ,demokratik katılımı sürekli bünye sini genişletmeyen kurumlar dar ve başarısız olmaktan ileri gidemezler.

Demokratik kitle örgütlerine yaklaşım hangi amaçla kurulsun kurulsun toplumun sorunlarına yaklaşımı içerdiği sürece sitemle uyuşmayan biçimlerde olanlarla sürekli diyalog kurma, dayanışmalarda bulunma ve yapılarını bozmadan uygun bir şekilde içerisinde çalışarak uzun süreli birlikler yaratma hedefiyle hareket etmeliyiz.

Demokratik kitle örgütleri dar pratik çalışmalara hapsolmuş durumdadır. Yıllara varan periyodik çalışmalar zamanla alışkanlığa dönüşerek kısır bir faaliyet biçimi ortaya çıkarmıştır. Demokratik kitle örgütlerini sadece belli uluslararası günler ve kayıplar anımlarla uğraşan kurumlar olmaktan çıkartmalıyız. Bunlar da yapılabilir, fakat esas haline getirilmemelidir. Bu kurumlar; sokak çocuklarından savaşa, engellilerden doğayı korumaya, eğitim hakkının parasız hale getirilmesinden sağlığa, sosyal haklardan işe, tarımdan ekonomik taleplere, kadın haklarından ulus ve azınlık haklarına, din istismarından inanca saygıya, kültürden haber alma hakkına, adalet sisteminden, hapishanelerden ve ceza sistemine kadar halkın acil talepleri üzerinden siyasal ve pratik eylem ve etkinlik kampanyaları düzenleyerek mücadele etmelidirler.

Demokratik kitle örgütlerinin en büyük problemlerinden birisi de iletişim araçlarına önem verilmemesidir. Bu da toplumun yaşanan olumlu veya olumsuz gelişmelerden haberdar olamamasına neden olmaktadır. Demokratik kitle örgütleri, televizyon, radyo, internet, panel, seminer, konferans, sempozyum, afiş, basın açıklaması, bildiri, sinema, tiyatro, müzik vb gibi tüm araçları yaygın kullanarak, tüm siyasal kampanyalarını geniş halk yığınlarına taşıyarak, hem onların sorunlarına sahip çıkılmalı, hem de onlardan öğrenilmelidir.

Sendikal Çalışma:

Partimiz, sınıf mücadelesi noktasında kuruluşundan bugüne kadar proletaryanın örgütlenmesi için genel hatlarıyla doğrulan ifade etse de, işçi sınıfının san sendikaların güdümünde yıllarca sistemin yedeği durumuna düşürülmesine seyirci kaldı. Bu durum gelinen aşamada çok daha belirgin bir hal almıştır. Örgütlenmede bir iki insanın görevlendirilmesiyle sorun çözülmeye çalışılmış ve her defasında örgütlenme yanda kalmıştır. Sınıfın örgütlenmesi sağlanmadan devrim yapmak mümkün değildir. Örgütlenmeyi sağlamak için ise stratejimize uygun bin bir taktik araç ve yöntemi kullanarak ancak başarılı bir sonuç ortaya çıkarılabilir. Kitlelerin ve sınıfın örgütlenmesi için en önemli araç, onların somut sorunları üzerinden şekillenen araçlardır. Kitlelerin somut sorunlarına sahip çıkmayan, onların yaşam düzeyini yükseltmek için çalışmayan hiçbir hareket devrim mücadelesinde başarıya ulaşamaz. Politik iktidarı zapt etme bilincini kayırmadan işçilerin refah düzeyini yükseltmek, onların ekonomik ve diğer sorunlarını çözmek için örgütlenmelerini sağlamak en önemli görevlerimizden biridir. Bu yolla işçilere siyasal bilinç verilerek devrime seferber edilmelidir. İşçi sınıfı içerisinde örgütlenmede bu kadar zayıf olmamızı sıradan ele almamalıyız. Her örgütlenme bulunduğu alanda işçi sınıfının örgütlenmesi için tüm olanakları seferber etmelidir.

Sendikaların bu derece sistemle bütünleşmeleri ve işçi sınıfının önemli oranda reformizmin etkisine girmesi, bizlerin bu araçlara gereken önemi vermememizden kaynaklıdır. İşçi sınıfının örgütlenmesi sağlanarak sendikal çalışma var olan san sendikaların değiştirilmesi biçiminde ele alınmalı, koşulu kalmayan yerlerde ise tüm kesimlerin geniş katılımı sağlanarak ortak sendikalar kurulmalıdır.

İşçi sınıfının örgütlenmesi dar grupçu hesaplara feda edilmemelidir. Yıllardır işçi sınıfının parçalanmasının en büyük sebeplerinden birisi de kuşkusuz dar grup hesaplarıdır. Basit grup çıkarlarınıza uymayan anlarda sınıfın burjuvazi karşısında çıkarlarını gözardı ederek parçalamasını, güçsüz düşmesini sağlayarak bizlerden uzaklaşmalarına sebep olduk. Bu biçimde yaklaşan tüm anlayışlarla önemle mücadele edilerek sınıfın, sınıf çıkarları temelinde birleştirilmesi sağlanmalıdır. Bu

parçalı duruş yıllardır Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşanan Kürt ulusu ve azınlıklara yapılan şovenist ırkçı saldırganlıktan faili meçhullere, hapishane saldırılarından hak gasplarına, doğa katliamlarından emperyalist boyunduruğa, halklara karşı başlatılan savaşlardan ekonomik yıkımlara kadar yaşanan topyekün saldırılar karşısında işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanarak topluma sahip çıkması engellendi. İşçi sınıfının bu zayıf duruşu burjuva-feodal iktidarı birçok noktada istediklerini hiç engele takılmadan ve çekinmeden yapmasına olanak tanımıştır.

Her devrimci hareket işçi sınıfının bu duruma düşmesinde kendisine düşen payı görerek, derhal harekete geçmeli ideolojik mücadeleyi yadsımadan sınıfın birliğini ve güçlü örgütlenmesini sağlamak için mücadele etmelidir. Tüm devrimci güçlerle ön koşulsuz ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesiyle tam bir birlik savunulmalıdır.

Sendikal çalışmada işçi temsilcilerinin seçilmesi ve sendika yönetimlerinin oluşturulması için işçilerin ortak katılımı sağlanarak san yönetimlere karşı güçlü birlikler oluşturulmalıdır. Sendika seçimlerinde "benim adamım", "senin adamın" tartışması yapılarak işçilerin genel çıkarları feda edilmemelidir. Seçim süreçlerinde ortak aday belirlenmeli, aday seçme işi mümkün olduğunca işçilere bırakılmalıdır.

Sendikal çalışma; Türkiye-Kuzey Kürdistan bütünlüklü ele alınarak yapılmalıdır. Bölgesel çerçeveye hapsedilmiş bir çalışma asla başarılı olamaz. Tüm sendikal çalışmalarda ve örgütlenme faaliyetlerinde sendikalı ve sendikasız tüm işçilerin durumu göz önünde bulundurulmalıdır. Yine uluslararası alanda devrimci işçi sendikalarıyla ortaklıklar kurma ve san sendikalarla her alanda mücadele yürütme bir görev olarak görülmelidir.

Dünyada atılacak gerçek kurtuluş adımları proletaryanın örgütlenmiş bir güç haline gelerek tüm müttefikleriyle birleşmesiyle ancak başlanabilir. Komünistler bu görevlerini asla göz ardı etmemelidirler.

Kooperatif Örgütlenmesi:

Devrimin temel gücü olarak gördüğümüz köylülerin sorunlarına bugüne kadar partimiz yeterli

düzeyde eğilmemiştir. 35 yıllık bir partinin köylük alanları savunmasına rağmen yapılan kooperatif girişimlerinde payının olmaması, durumumuzu açıklamaktadır. Bu noktada en kötü durum ise kooperatif girişiminin dışında, bilgi birikiminin dahi olmamasıdır. Tüm kadro ve aktivistlerimiz kooperatifler noktasında oldukça yetersiz bilgiye sahiptirler.

Temel güç köylülük olarak doğru tespit edilmesine rağmen bu alanda atılan adımlar oldukça cılız kalmıştır. Kooperatifler; köylülerin yaşam düzeylerini yükseltme, yapılan saldırılara karşı çıkma, tefeci tüccarlara karşı ürünlerini korumada en önemli araçlardan biridir. Bunların oluşturulması kesinlikle küçümsenmemelidir. Köylülerin bu örgütlenmelerinde doğrudan denetimimizi şart koşmak oldukça geri bir yaklaşımdır.

Tüm parti örgütleri, köylülerin örgütlenmesine özel önem vermelidir. Kendi alanında bulunan kooperatifleri tespit etmeli ve çalışmalarına yardımcı olarak katılım sağlamalıdır. Kooperatiflerin olmadığı alanlarda uzun süreli bir çalışmayla köylülerin denetiminde kendi sorunlarına sahip çıkmaları için bilgilendirme ve gerekli çalışmalar yapılarak üretim ve tüketim kooperatiflerinin kurulması sağlanmalıdır. Kooperatifler ilk elden köylülüğü bilinçlendirmek için kooperatif çalışmasının avantajları ve dezavantajları başta olmak üzere emperyalist politikaların tarım ve köylük üzerindeki etkileri, bunların yol açacağı zararlar ve buna karşı mücadelenin demokratik boyutunu işleyen panel, seminer, broşür, televizyon programları, internet vb araçlarla çalışmalar yürütmelidirler. Kooperatif örgütlenmeleri her alanda düz bir hat izleyemez. Bölgeler, ihtiyaçlar, pazarlama vb bütün sorunlar tespit edilecek, her alanda özgül çalışmalar yürütülmelidir.

Dar grup çıkarları öne çıkarılmadan tüm yelpaze birleştirilmelidir. Köylülüğe yapılan saldırılar karşısında Türkiye-Kuzey Kürdistan'da var olan kooperatifler arası ilişkilerin oluşturulması sağlanarak, ortak çıkarlar temelinde ortak eylemler düzenlenmeli köylülerin hakları korunup yaşam düzeyleri yükseltilmeye çalışılmalıdır. Kooperatifler arası yardımlaşmalar sağlanmalıdır. Köylülerin kendi inisiyatiflerinde konferanslar düzenlenerek sorunlar açığa çıkarılmalı ve bunlara müdahale edilmelidir. Zamanla köylü kooperatiflerinin ortak çatı kurumları altında birleştikleri kalıcı, uzun süreli

reli kooperatif inisiyatifleri örgütlenmeleri sağlanmalıdır.

Köylü kooperatifleri yasal anlamda meşru bir mücadele yürüterek tüm olanakları zorlayarak köylülerin yaşam koşullarını iyileştirmek için çaba harcamalıdır. Yerel yönetimlerde özellikle belediyeler kullanılarak yasal tüm olanaklar harekete geçirilmelidir. Yerel yönetimlerle yapılacak çalışmalar köylülerin katılımının sağlandığı, sorunlarının tartışıldığı ve ortaya çıkan önerilerin araştırılarak zamanla tüm olanakların harekete geçirilmesi ile sorunların çözümü için projeler üretilmelidir.

Tüm sorunları devrimle çözme anlayışından vazgeçmeliyiz, her sorunu şimdiden çözmek için uğraşmalıyız. Devrimle çözülecek sorunların dışında şimdiden çözülecek sorunlara derhal doğru ve objektif projelerle müdahale edilmelidir. Tabi ki boş vaatlerle de köylüler kandırılmamalıdır. Yapılması gereken köylülerin kendi sorunları doğrultusunda harekete geçirilmesidir.

Aydın, Sanatçı Örgütlenmesi ve Kültür Merkezleri:

Coğrafyamızda ve partimizde aydın ve aydınlanma sorununa ilişkin önemli tartışmalar yaşanmaktadır. Aydınlanma ve aydın tartışmalarını daha da derinleştirerek coğrafyamız açısından tarihsel gelişim ve rolleri noktasında bilinçlenme sağlanmalıdır. Partimizin tüm kurumları, aydın ve sanatçılara ilişkin çalışmalarını daha da güçlendirerek bu kesimden devrimimiz ve halkların çıkarları doğrultusunda yararlanmalıdır. Aydın ve sanatçıların bugün içerisinde bulundukları durumu doğru analiz etmeyen hareketler, doğru sonuçlar çıkartarak bu kesimlerden yararlanamaz. Coğrafyamız aydınlarını da Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gelişmelerden bağımsız ele alamayız.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da aydın ve sanatçıların durumunu esasta komünist ve devrimci hareketin tarihiyle ele alırsak daha doğru sonuçlara ulaşırız. Buradan hareketle sorunlara baktığımızda aydınların bu duruma gelmesinde kendi payımızı da görerek hareket etmeliyiz. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşananları da birbirinden kopuk düşünemeyiz. Komünist ve devrimcilerin doğru

politika uygulamalarından kaynaklı gerilemeleri, aydınları ve sanatçıları da sistem karşısında yalnız bırakarak, sitem içine kaymalarına neden olmuştur.

Aydınların düştükleri bu duruma bilimsel yaklaşmak gerekir. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, da yapılan bu tartışmalar bu bilinçle ele alınmalıdır. Aydın ve sanatçıların durumunu iki nokta üzerinden ele almak gerekir. Birinci ayağını; kırılma yaşayan insanları tekrar ayağa kaldırmak, kurtarılmayacak kadar sistem yanlısı olanları da açığa çıkararak halkları etkilemelerini engellemek oluştururken, ikinci ayağını da; bundan sonra koşulları gereği aydın olan insanların ya da aydın olmak isteyen insanların ezen-sömüren ve ezilen-sömürülen açısından bir tavır belirlemeleri gerektiği bilinini yaymaktır.

Bizler açısından toplumu bilinçlendirmek için herhangi bir alanda çalışma yürüten yazılı ya da sözlü topluma ilerleme bilgileri taşıyan, emperyalizme, feodalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı çıkan, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı kayıtsız şartsız savunan, kadına ilişkin cins ayrımlarına karşı çıkan, din, dil, ırk ayrımı gözetmeyen, belirli noktalarda kendilerini yetiştirmiş ya da mesleki durumdan kaynaklı yetkinleşmiş insanların, sistemin halkın zararına şekillenen yanlarını bilinçli bir hareketle her ortam, olanak ve aracı kullanarak toplumu bilinçlendirme doğrultusunda çıkar gözetmeden çaba harcayan insanlar gerçek anlamda aydındır.

Coğrafyamızda dar anlamda ön plana çıkmış tanınan sayılı aydın varken, fakat tanınmayan oldukça fazla aydın mevcuttur. Aydın ve sanatçılarla buluşma esasta tanınmayan bu insanları kapsama biçiminde bir politika şeklinde olmalıdır. Yoksa sadece birkaç tanınmış aydın ve sanatçıyla sınırlanmış çalışma, aydın ve sanatçıların birleştirilmesinde sınırlı kalacaktır.

Aydın ve sanatçılar da kendi içerisinde farklı nitelikler taşırlar. Her alanda olduğu gibi bu alanda da bedel ödemedi çok üst boyutta duruş sergileyenler olabileceği gibi, bedel ödemeyi göze alamayanlar da olabilir. Bunu bilmeliyiz, fakat hedefimiz en geniş kesimi kapsamak olmalıdır.

Bir diğer nokta ise; bir aydın kendisini pekala bir partiye yakın görerek onun disiplini çerçeve-

sinde hareket edebilir, aynı zamanda partilerden bağımsız da çalışma yürütebilir. Biz, tüm aydın ve sanatçıların mutlaka bizim partiden olmaları ya da olmamaları anlayışına karşı çıkmalıyız. Bu nesnel bir gerçeklik olarak, niyetimiz dışında, objektif bir durum olarak sürekli var olacaktır.

Bizim yapmamız gereken; birbirinden farklı noktalarda çalışma yürüten, farklı fikirlere ve bakış açılara sahip uzmanlaşmış, yetkinleşmiş tüm aydın ve sanatçıların ortak sorunlar karşısında ortak tavır belirleyebilecekleri bir birlik kriteri temelinde örgütlenmelerini sağlamaktır. Bu örgütlenmeye en uygun araç aydınların içerisinde bireysel tavır ve duruşlarını etkilemeyecek demokratik kriterlere sahip, ortak aydın platformu ya da inisiyatifidir. Bizim dışımızda ortaya çıkmış ister bireysel çalışmayla olsun, isterse de kurumlar nezdindeki çalışmalarla ortaya çıksın tüm aydın hareket ve inisiyatifini böyle bir amaçla birleştirerek halkların haklı talepleri için bir güce dönüştürmek görevlerimizden biri olmalıdır. Bu, aydın ve sanatçıların devlet karşısındaki demokratik haklarını savunmalarını sağlayacak, ihtiyaç olan noktalarda birbirlerine yardım etmelerinin koşullarını oluşturacaktır. Ayrıca toplumda ortaya çıkan sorunlara ortak tavır almaları sağlanarak toplum bilinçlendirilecektir.

Bizim inisiyatifimizde olması biçiminde bir anlayışı kesinlikle kabul etmemeliyiz, bu başından kaybetmek, birkaç aydınla baş başa kalmak ve kendi çıkarlarımızı toplumun genel çıkarlarının önüne çıkarmak olacaktır.

Bütün bu anlatılanlardan şöyle bir sonuç çıkartılmamalıdır:

Toplumu; sadece bireysel hareket eden aydınlar aydınlatıyor ya da aydınlatacak. Bu anlayış yanlıştır. Normal olarak en büyük reform savunucusu, en büyük aydın hareketi ve aydınlatma aracı, en büyük renk ve farklılıklar bahçesi komünist partilerdir. Komünist hareketler yanlış politikalarından kurutulduklarında toplumu aydınlatan en büyük güce dönüşeceklerdir. Çünkü kitleleştikçe binlerce, yüz binlerce aydını kendi bünyesinde örgütlenme durumu ortaya çıkacaktır. Bu gerçeklikle komünist partileri incelersek en büyük aydınlanma aracı olmaları normal bir durumdur. Kürt ulusal hareketi on binlerce aydın ve sanatçıyı bünye-

sinde örgütleyen ve binlerce bedel ödeyerek Kürt gerçekliğini tüm dünyaya kabul ettiren, aynı zamanda Kürtlerde ve diğer azınlıklarda ulusal bilinci geliştiren, bu noktadaki en büyük aydınlanma aracıdır. Bizim burada savunduğumuz bize rağmen en güçlü ya da en zayıf olduğumuz anlarda bile bireysel olarak öne çıkan aydınlardan da yararlanmamız gerekliliğidir. En büyük aydınlanma gücü olsak da komünist partisinin dışında farklı düşünen örgütlü ya da bireysel hareket eden aydın ve sanatçılar olacaktır, bunları kabul etmeli ve onların insanlığın ilerlemesindeki paylarını görek birliktte hareket etmeliyiz.

Bu örgütlenmeler başanabilirse parti olarak bu süreçten başlayarak güçlü bir aydınlanma sürecine girebiliriz. Toplumun aydınlatılmasında da daha güçlü etki yapabiliriz.

Aydın ve sanatçılar ele alınırken sadece Nazım ve Yılmaz Güney'le sınırlı kalan anlayış yanlıştır. Bu da aşılması gereken bir tıkanma noktasıdır. Yılmaz Güney ve Nazım'ın günümüzün sorunlarını ele alan ardıllarını yaratmak zorundayız.

Bu bakış açımıza uygun olarak yapılması gereken en önemli çalışmalardan biri aydın ve sanatçıların kültür kurumları başta olmak üzere, tüm kurumlarda kendi fikirlerini koruyarak, baskı altına alınmadan üretimlerini yapmalarını sağlayarak sahip çıkmaktır.

Aydın ve sanatçıların ürünlerini işleyecekleri, sergileyecekleri ve örgütlenecekleri kurumlar olarak kültür merkezleri önemli araçlardır. Kültürel dönüşümler için en önemli kurumlardan birisi olan kültür merkezleri, binlerce yıllık burjuva-feodal kültürü yıkmak ve toplumu yeni insan kültürüyle donatmada önemli rol oynamaktadırlar. Bundan dolayı bu kurumlar farklı kültürel, sanatsal araçların işlendiği bir üretim atölyesi biçiminde ele alınmalıdır.

Kültür merkezleri aslında sanat merkezleridir. Kültür en geniş kavramdır, bu nokta önemle ayrıştırılmalıdır. Bizim kültür merkezlerinde yaptığımız çalışmalar müzik, resim, sinema, tiyatro ve edebiyatın çeşitleridir. Bunların tümü sanatın dallarıdır. Kültürün çok küçük bir parçasını oluşturmaktadır. Kültür ele alındığında geleneklerden mimariye, inançtan kavgaya, yiyecekten giyime, hukuktan ideolojiye, sanatın tüm dallarından insan ilişkileri-

ne, hapisanelerden savaş biçimlerine kadar her şeyi içerisine alan insanlığın kullandığı en geniş kavramdır. Bundan dolayı bu çalışma alanlarına kültür merkezleri desek de, esasta yükleyeceğimiz anlam sanat merkezleri ve üretim atölyeleri biçiminde olmaktadır, olacaktır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da kurulan değişik motiflerdeki kültür merkezleri sadece müzik çalışmaları alanı olma sınırlılığından kurtarılmalı; sinema, edebiyat, resim, müzik, tiyatro, yerel kültürler, heykel vb çalışmalarla güçlendirilmelidir. Bu çalışmalar atölyeler biçiminde ele alınmalıdır. Bu kurumlarda bulunan sanat üreticilerinin ortak emeliyle bir kültür sanat yayını çıkartılarak kitlelere üretilen ürünler ve ortaya çıkan kültürel bilinç taşınmalıdır. Sanat üretimi ve gelişmelere karşı tavımız netleştirilmelidir. Burjuva-feodal kültüre karşı Yeni Demokratik Kültür hızla büyütülmelidir. Toplum bu kurumlar olmadan burjuva-feodal kültüre karşı uyanık olamaz. Bu kurumların değeri önemle bilinmeli, her mücadele alanı bu kurumların oluşturulması ve var olanların yaşatılmasına katkıda bulunmalıdır.

Kültür merkezleri ve aydın sanatçı inisiyatiflerinin çözülmesi gereken en önemli sorunlarından birisi de dönemsel inisiyatifler ya da parçalı boyutlarda kalan kurumlar olarak hareket etmeleridir. Aynı dünya görüşüyle hareket eden kurumların bile birbirleriyle ilişkisi oldukça düşük düzeyde sürmektedir. Bu biçimde bir örgütlenmeyle şekillenen parçalı kurumların toplumu değiştirme güçleri zayıf ve başarısız olacaktır. İletişim ve ulaşımın oldukça geliştiği günümüz koşullarında yapılması gereken Türkiye-Kuzey Kürdistan'da merkezileşmelerini sağlayarak her alanda dayanışmalarını güçlendirmek, tecrübelerin aktarımını sürekliileştirmek ve ortak şekillenme yaratmaktır. Sadece aynı dünya görüşünde olanlar değil, tüm dost kurumların değişik koşullarda birlikte hareket etmeleri başanmalıdır. Her örgütlenmede olduğu gibi, bu alanın da en acil ihtiyaç ve çözülmesi gereken görevi merkezileşme ve yaygınlaşmadır.

Gençlik Örgütlenmesi:

Devrimin gerçekleşmesinde gençlik en önemli potansiyel olarak rol oynamaktadır. Bizimki gibi

coğrafyalarda genç nüfusun oldukça yoğun olması, bunu daha da hayati kılmaktadır. Gençliğin kazanılması; onların sorunlarının doğru kavranması ve doğru araçlarla yaklaşılmasıyla mümkün olabilir. Devrimci ve komünist hareketlerin sadece devrimde gerekli olan dinamik rolleri üzerinden baktıkları müddetçe gençliğin kazanılmasında başarılı olamazlar. Gençler geleceğin sahipleri olarak görülerek ele alınmalıdır. Genç nüfus dışında var olan orta ve yaşlı nüfusun yaşadığı sorunlar ileride bugünün gençlerinin sorunları olacaktır. Gençlerin bu bilinçle yetiştirilip kendi sorunlarına sahip çıkmaları ve yarın için hazırlıklı olmaları sağlanmalıdır. Aksi bakış açısı dönemseldir olmaktan ve başarısızlıktan ileri gidemez. Burjuva-feodal hakim sınıfların bu kadar başarılı bir biçimde iktidarlarını sürdürmelerinin en büyük nedeni; insanları çocukluğundan başlayarak, değişik araçları kullanarak kendi çıkar ve düşünceleri doğrultusunda eğitmelerinden geçmektedir. Özellikle gençlik yıllarında onların dinamik rolünü kullanmak dışında, yarının sisteme uygun insanlarını yetiştirmek için de binlerce aracıyla yönlendirmekte ve eğitmektedirler.

Devrimci hareket sorunları ele almada soruna sürekli tek yanlı yaklaşarak, gençliğin yarının taşıyıcıları olma rolünü göremeyen, dönemseldir yaklaşımları öne çıkarmaktadır. Bu bakış açısidir ki, gençliği başından başlayarak sistematik bir yöntemle uzun yıllara varan bir pratik-teorik eğitim sonucunda davaya uygun yetiştirmek ve konumlandırmak yerine dönemseldir, kendiliğindenci politikalarla gençlik sistemin inisiyatifine bırakılmaktadır.

Her mücadele örgütü, devrimin ihtiyaçlarını çezecek şekilde yarının teorik-pratik kadrolarının yetiştirilmesi ve bu yolla toplumun her gözeneğinde önderlik eden dava insanların yetiştirilmesi için planlı bir politikayla gençliğe yaklaşmayı, en önemli görevlerden biri olarak görmelidir.

Aynı zamanda dinamik rolün devrimci mücadelede davamızın stratejik yönüne göre şekillendirilmesini de maceracı, bilinçsiz, günü birlik, keyfiyetçi biçimlerini doğru bir müdahaleyle ortadan kaldıran, ne yaptığını, ne için yaptığını bilen bilinçli bir devrimci dinamik ortaya çıkaran bir politikayı her alanda hakim kılmalıyız.

Gençlik, işçi, köylü, öğrenci gibi her bir yerde-

ki özgüllükleri bilinçte tutularak Halk Savaşı'nın birleşik eyleminin muazzam bir potansiyeli olarak tecrübenin aktarılması, pratik-teorik bütünlüğün sağlanması, doğru ve bütünlüklü konumlandırma ve yönlendirme açısından her alanda olduğu gibi gençlik alanında da sürekliliği sağlanan merkezleşmenin önemli bir görev olduğu bilinmelidir.

II. Kongre'miz bu perspektifle Merkez Komitesi'nin önderliğinde Gençlik Komisyonu aracılığıyla bu görevin ele alınmasını kararlaştırdı.

Kadın Örgütlenmesi:

II. Kongre'mizin gündemlerinden birisi de kadın sorunuydu. Komünist partiler dil, din, cins, ırk ve milliyete dayalı şekillenen yapılar olmamasına rağmen toplumsal sistem ve komünist partilerin uyguladığı yanlış politikalar, partilerin de erkek egemen sistemin etkisiyle genelde erkek anlayışın hakim olduğu alanlar haline gelmelerine neden olmuştur.

Tüm partiler gibi partimiz de kadınların kazanılmasının hayati önemde olduğunu ısrarla söylemesine rağmen tarihsel gelişimi içerisinde bunun pratik adımlarını ne yazık ki yeteri düzeyde atamamıştır.

Dünyanın yansını örgütleyemeyen, kadınların desteğini kazanamayan bir hareketin başarılı olması mümkün değildir.

II. Kongre'miz, partimizin bu noktadaki zayıf ve güçlü yanlarını açığa çıkartmak, partide kadının tarihsel gelişimi ve uyguladığımız politikalarımızı analiz etmek için parti tarihi muhasebemizde ayrıntılı işlenmeyen kadının partimizdeki durumunu muhasebe etme kararı almıştır. Bununla, partimizde kadın sorununa ilişkin güçlü ve zayıf yönlerin tespit edilerek doğru sentezlere ulaşılması amaçlanmaktadır.

II. Kongre'miz, kadının partide aktif hale getirilmesi için gerekli olan tüm pratik ve teorik adımların bütünlük içerisinde bir politikaya çevrilmesini somut hedef olarak önüne koymuştur.

Kongre'de, seçilen önderliğin bu karara göre planlamalar ve somut politikalar uygulaması görevi de belirlenmiştir. Tüm örgütlenmelerimiz, kadının her çalışma alanında aktifleştirilmesi için so-

mut adımlar atarak, kadının devrimde gerçek yerini almasını sağlamayı en önemli görevlerden biri olarak görmelidir.

Ayrıca partide ve devrimci mücadelede kadının yaşadığı zorluklar, partide kadına biçilen rol, kadının partide olması gereken yere ulaşması için yapılması gerekenler, uygulanacak özgün örgütlenme ve çalışma biçimleri üzerine tüm örgütlü kadın yoldaşların değişik biçimlerde katılımının sağlandığı kadın konferanslarının yapılması ve bu yolla kadına ilişkin somut politikalar üretilmesi hedeflenmelidir.

Kadının meşru tüm mücadele biçimlerini geliştirerek partide ve toplumda kadına uygulanan kısıtlama ve haksızlıkların ortadan kaldırılması için kullanılabilecek tüm araçları kullanarak kadının ileri çıkması sağlanmalıdır.

Tüm faaliyet alanlarında, her bir yerdeki özgüllükler hesaba katılarak devrimin asıl güçlerinden biri olarak kadın örgütlenmesi önemli görevlerden biri olarak görülmelidir. Bu çalışmada tecrübenin aktarılması, teorik-pratik bütünlüğün sağlanması, doğru ve bütünlüklü konumlandırma ve yönlendirme açısından her alanda olduğu gibi kadın alanında da sürekliliği sağlanan merkezileşmenin de önemli bir görev olduğu bilinmelidir.

II. Kongre'miz bu perspektifle Merkez Komitesi'nin önderliğinde kadın komisyonu aracılığıyla bu görevin ele alınmasını kararlaştırdı.

Kongre'de, gençlik örgütlenmesi gibi Maoist Kadınlar Birliği biçiminde ayrı bir illegal örgütlenmenin olması gerektiği önerisi kongre iradesince reddedilmesine rağmen parti içerisinde bu konu üzerine tartışmaların yapılması kararlaştırıldı.

Doğa ve insan:

Kapitalist-emperyalist sitemin kar hırsı insanı da, doğayı da tahrip etmektedir. Buna karşı mücadele devrimci ve komünistlerin görevidir. Partimizin bugüne kadar doğaya ilişkin yapılan tahribatlara yaklaşımı tamamen kendiliğindenci bir süreç izlemiştir. Doğa sorunu adeta devrim sonrasına havale edilmiş, program ve bazı durumlar dışında işlenmeyen bir konu haline gelmiştir. Partimizin doğa tahribatları noktasında bazı girişimlerde bulunması, doğa tahribatına mudahak ettiğimiz so-

nucunu çıkarmaz. Küresel ısınma ve tüm nükleer tahribat başta olmak üzere, insanın da parçası olduğu her tür doğa tahribatı artık göz ardı edilmeyecek aşamaya gelmiş durumdadır. "Dünyanın kirlenmesi, hayvanların öldürülmesi bizi ilgilendirmez" diyerek ikincil duruma düşürmek sorunu kavramamaktır. Doğayı koruma derken sadece aklımıza bitkiler gelmemelidir. Doğayı koruma mücadelesi derken bir iki belediyenin köpek avı ya da bilinçsiz insanların hayvanlara yaptığı normal olmayan davranışları ya da üç yılda bir açığa çıkan radyoaktif madde taşıyan gemilerin batmasını bekleyen tamamen medyatik burjuva bakış açısına sahip kurumların sergiledikleri gibi bir mücadele de anlaşılmamalıdır. Bu sorunları da küçümsemekten ciddiyetle ele alan, ama esas olarak emperyalist politikalar sonucunda ülkemiz başta olmak üzere, bütün dünyada ve evrende doğaya karşı kar ve çıkar amaçlı tahribatları açığa çıkartarak insanlara taşıyan, bilinçlendiren ve aktif karşı çıkan doğayı koruma anlayışı bizim anlayışımız olmalıdır. Burjuva anlayıştan dolayı doğayı korumak bilinçlerde daha çok hayvanları ve çevreyi koruma şeklinde dar bir biçimde ön plana çıkmıştır. Doğa, insan da dahil bütün canlı ve cansız varlıkların kendisine özgü yaşam ve varlık alanlarını içerisine alan yaşamın bütünüdür. Doğayı koruma, başlı başına insan başta olmak üzere, dünyayı ve evreni korumadır. Tüm kurumlarımız bugüne kadar aksattığımız oldukça önemli olan bu görevimizi sözde değil, pratik ve teorik olarak somut gücümüz çerçevesinde yerine getirerek doğaya sahip çıkmalıdır. II. Kongre'miz bu bilinçle gerek uluslararası, gerekse ulusal alanda inisiyatif alma ve var olan mücadele örgütleri içerisinde çalışmayı görev olarak belirledi. Gerekli araçların yaratılmasına ve var olanların içerisine girerek ya da dayanışma temelinde birlikte çalışarak bu noktadaki mücadelenin acilen güçlendirilmesi gerektiğine dikkat çekti. Artıklarla çöplüğe çevrilen çevre, kirlenen denizler, köy yakmalarla mahvedilen ormanlar, pazar hırsıyla soyu tüketilmiş canlılar, emperyalist kar merkezli müdahalelerle dengesi bozulmuş eko-sistemler, kara ve denizden, nükleer denemelerin sebep olduğu tahribatlar, kapitalizmin insan ve doğa için yarattığı felaketlerin anlaşılması için yeterlidir.

Küresel ısınma tüm sonuçlarıyla insanlığı üst

boyutta tehdit eder duruma gelmiştir. Kongre'miz ekoloji konusunda komünist ve devrimci hareketin hem dün, hem bugünkü zayıflık ve hatalarını eleştirerek doğa ve üzerindeki varlıklar bilincinin kapitalizme karşı mücadeledeki yerini vurgulayarak, meselenin özenle ele alınması gerektiğinin altını çizdi. Tüm insanlık "evreni istiyorum" bilinciyle hareket etmelidir.

Emperyalist tekeller ve yerli dayanaklarının eliyle kar amaçlı doğayı tahrip eden binlerce ilişkiye karşı çıkılmalı, kendimiz başta olmak üzere insanları bu noktada bilinçlendirmeli, eğitmeli ve her alanda doğru araçlarla aktif tavır örgütlenmelidir. Ayrıca emperyalistlerin doğaya saldırıları sadece kar amaçlı değildir. Doğaya saldırılar değişik boyutlarda ve değişik ihtiyaçlara göre her yönlü hedefi içerisinde barındırmaktadır. Coğrafyamız açısından Bergama, Hasankeyf, Munzur saldırıları kapitalist-emperyalist sistemin doğaya düşmanlığının yanı sıra aynı zamanda egemen sınıfların devrimi boğazlamak için askeri politik amaçlarıyla da ilişkilidir. Dolayısıyla doğaya saldırı çok kapsamlı ele alınmalıdır. Bütün çevre örgütlerini aynı çatı altında toplama girişimiyle kurulacak bir çevre kurumları platformu savunulmalıdır. Doğa sadece bize ait bir sorun değildir. Biz bu yüzden bu tür kurumların işlevi olarak bize ait olmasını savunmamalıyız. Bu tür kurumlar dostlarla ve diğer demokratik kurumlarla ortak örgütlenmelidir. Gazete-radyo-televizyon-internet; bir partinin politikalarını kitlelere ulaştırmak, güncel gelişmelere müdahale etmek, kitlelerin yaşadığı sorunlara sahip çıkmak, her alanda ortak şekilleniş yaratarak tüm güçleri birleştirmek için bir partinin vazgeçilmez araçlarıdır. Komünist partilerin kuruluşundan beri en önemli sorunlarından biri basın sorunudur. Ekim ve Çin devrimi başta olmak üzere tüm devrimlerde basının önemli yeri vardır.

Partimiz bugüne kadar bu alana yeteri kadar önem vermemiştir. Sürekli yetinmeci bir siyaset bu alanın çalışmalarına damgasını vurmuştur. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da onlarca yıldır burjuva-feodal sistemin en üst boyutta kullanarak kitleleri yönlendirdiği bu araçlara alternatif araçlar yaratma çalışmaları neredeyse sürdürülmemiştir. Olanaklarımızın kısıtlı olması çok üst boyutta bu olanaklardan yararlanmamızı engellese de, doğru

politikalar uygulansaydı; bugün içerisinde bulunduğumuz durumdan oldukça ileri olabilirdik.

II. Kongre'miz bu tür araçların uygun koşullarla yaygın kullanılmasının bugünkü koşullarda bir zorunluluk olduğunu belirlemiştir. Tüm alanların, kitlelerin sorunlarının propagandasının yapılması, örgütlenmesi ve bilinçlenmesi için bu araçlardan önemle yararlanarak kitlelerin sorunlarına sahip çıkılmasının hayati önemde olduğunu vurguladı. Diğer birçok sorun gibi bu sorun da partimizin tek başına çözeceği bir sorun değildir. Hakim sınıflar kitlelerin mücadelelerini boğmak ve örgütsüzleştirerek kendi kontrolüne almak için önemli oranda medyası aracılığıyla halkları yanıltmaya çalışarak, tüm değerlerine saldırmaktadır. Bu saldırıların püskürtülmesi tüm devrimci demokrat kurumların, başta da devrimci basın ve iletişim kurumlarının görevi olarak ortada durmaktadır. Şimdiye kadar devletin saldırıları karşısında hakları için mücadele içerisinde sayısız bedel ödemiş devrimci basını bundan sonra daha ağır görevler beklemektedir. Devrimci basının sahiplenilmesi önemli bir görev olarak sürekli gündemimizde olacaktır. Devrimci basın, üzerindeki görevin ağır yükünün farkında olarak hareket etmelidir. Yaşanan güncel gelişmelere yetişebilmek, kitlelere daha fazla bilgi taşımak ve bu yolla onları örgütlemek her zamankinden daha fazla çalışmayı gerektirmektedir.

Her alanda olduğu gibi bu alanda da merkezileşme ve yaygınlaşma sağlanmalıdır. Her kurum gibi bu alandaki örgütlenmelerde kolektif işletilmeli ve tüm çalışmalarını muhasebe ederek gelişmeleri yakalamak için daha güçlü adımlarla ilerlemelidirler.

Tüm faaliyet alanları bu araçların oluşturulması ve yaygın kullanılması için çalışma yürüterek bu alandaki zayıflığın aşılması sağlanmalıdır.

Sosyo-Ekonomik Yapıya İlişkin:

Yıllardır partimizin en önemli görevlerinden birisi olarak önümüzde duran sosyo-ekonomik yapı tahlilini II. Kongre'miz belli bir plan dahilinde çözme kararı aldı. Kongre'miz, sosyo-ekonomik yapı tahlilini bilimsel çalışmalara dayanarak, sorunların tespiti ve buna uygun çözüm müdahalesi temelinde ele almaktadır.

Partimizin sosyo-ekonomik yapı konusundaki resmi görüşleri bellidir. II. Kongre'miz dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gündeme gelen değişim ve gelişmelere daha iyi vakıf olabilmek, buna uygun politika ve mücadele araçlarını geliştirmek, değişik bölgelerdeki özgün çelişki ve farklılıkları somut tespit edebilmek ve buna bilinçli müdahalede daha yetkinleşmek için bilimsel verilere dayalı bir araştırmanın yapılmasının hayati önemde olduğunu kararlaştırdı.

Araştırma sadece birkaç il ya da konu başlığı baz alınarak değil mümkün olan en geniş biçimiyile ve dayanaksız olmayan belgeler dikkate alınarak yapılacaktır. Partimiz, ortaya çıkarılacak belgenin tüm Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi açısından da kullanılacak bir belge olması hedefiyle hareket edecektir.

Kitlelerin, devrimci kitle önderlerinin, bilim insanlarının, aydınların ve devrimci örgütlerin bu tartışmaya katılımları sağlanmaya çalışılacak, araştırmadan esas olarak sorumlu olan komisyon aracılığıyla tartışmalardan gelen sonuçlar ve yapılan araştırmalar sonunda elde edilen bilgiler birleştirecek ve sonuçta oluşacak sosyo-ekonomik yapı belgesi partiye sunulacak III. kongrede karara bağlanacaktır. Ülke ve dünya tarihine ilişkin; dünya ve onun bir parçası olarak kendi coğrafyalarının tarihinden bihaber devrim olamaz. Tarihi gelişmeyi, olayları ,tarihsel materyalist ve diyalektik bir yöntemle bilince çıkarmak şarttır. Gericiliğin resmi tarih yazımını, çarpıtmalarını deşifre etmek açısından da bu gereklidir. Tarih soyut bir medeniyetler meselesi değil, sınıf mücadeleleri tarihidir. I. Kongre'miz bu meselede önemli adımlar attı. Aynı temelde ilerlememizi sürdürmeliyiz. II. Kongre'miz tam da bu ihtiyacın bir ifadesi olarak ülke ve dünya tarihinin diyalektik tarihsel materyalist yorumlanmasını ifade edecek silahlarla parti ve kitlelerin eğitilmesi için gerekli dokümanların yaratılması kararını aldı. Marksist tarih anlayışı karşısında "bu dünya böyle gelmiş, böyle gider" diyeerek ezilen ve sömürülenleri gerici iktidarlara itaate çağıran, gerici idealist tarih anlayışının iflas ettiği, sürekli kitlelere kavrıtılmalıdır. Kongre'mizin işaret ettiği görev bunun hizmetindedir.

Partimizde Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünya halklarının tarihine ilişkin önemli bilgisizlikler mev-

cuttur. Bunun eğitim ve araştırmalarla giderilmesi en önemli görevlerimizden biridir. Tarihsel gelişmelerin bilinmesi, geleceği kurmamızın tarihsel dayanaklarını oluşturacaktır. Partide verilen eğitimlerin gündemlerinden biri de ülke ve dünya tarihine ilişkin ele alınarak, daha sonra bu eğitim materyalleri birleştirilerek bir belge haline getirilecektir.

Devlet ve Demokrasi:

II. Kongre'miz, I. Kongre'mizin ortaya koyduğu temele dayanmanın önemini altını çizdi. UKH içerisinde bu konudaki tartışmada aktif yer alma, bu tartışmayı kamuoyu içerisinde de ele alma görevini önüne koydu. Konuya ilişkin Kongre'mizin dokümanları da kamuoyuna yayınlanacaktır. Komünizm mücadelesinde katettiğimiz aşama içerisinde ortaya çıkan tecrübeleri incelediğimizde devlet ve demokrasi anlayışı net olmayan bir hareketin devrim yapsa bile bunu sürdürmerek yıkılacağı görülmektedir. Sosyalist devrimlerin geriye dönüşlerinin sebeplerini tam olarak açıklayamayan bir hareket, geçmiş sosyalist ülkelerin yıkıldığını bilen insanları devrime ilişkin ikna edemez. Şimdiye kadar her noktada olduğu gibi, özellikle sosyalist devlet ve demokrasi noktasının tartışılmasındaki tutuculuğun kınılarak tüm geçmiş tecrübelerin analiz edildiği, ayrıntılı incelendiği ve yeni şartlara uyarlanmaya çalışıldığı bir yöntemin uygulanması bizlerin bu noktada sağlıklı sonuç çıkarmamızın ilk adımı olacaktır. Geriye dönüşleri tartışırken geriye dönüşlerin nedenlerini yüzeysel ele alarak meseleyi çözmemiz. Şunu kabul etmeliyiz; karşımızda yıkılan son derece güçlü ve heybetli devletler söz konusu. Ya bu toplumların çöküş nedenlerini temelden tartışıp köklü ele alacağız ya da tartışmayı yüzeysel düzeyde yürüterek esasta somut bir bilinç netliği yakalayamayacağız. Bizim esas olarak çözmemiz gereken sorun komünist partileri ve devrimleri bu sonuca götüren nedenlerin neler olduğunu ayrıntılarıyla çözümlemek olmalıdır. Yoksa ortaya çıkacak sorunların sonuçlarına ilişkin binlerce çözüm ve uygulama ortaya çıkarabiliriz. Hiçbir şey imkansız değildir. Çok zor olsa da doğaüstü bir durum olmayan sınıf mücadelesine ait olan bütün sebepler ortaya çıkarılarak çözülebilir, azaltılabilir, ortadan kaldırılabilir. Doğru yöntem olguları kendi koşulları içeri-

sinde ele almak, uygulanabilir çözümler üretmek. Toplumsal sistemlerin yasalarnı ayrıntılı incelemek, ortaya çıkan bu sorunların sebeplerine inebilir ve bugün açısından mutlak olmayacak şekilde esasta çözerek ilerleyebilir ve sonuçlarla uğraşmaktan kurtulabiliriz.

Komünizm; parti, devlet ve önderliği aşma nihai amacındadır. Öyleyse tarihsel zorunlu araçlar bu amaca göre biçimlenmek, tarihsel zorunluluklar itibarıyla izlenmiş siyasetler teorileştirilmemek zorundadır. Biz partici ve devletçi değiliz, komünistiz. Komünizm mücadelesinde bir silah olarak parti ve devlete tarihsel olarak ihtiyacımız var. Tam da bu noktada nasıl bir parti ve devlet önemli bir meseledir.

Kitlelerin bizzat yönetime katılmasına barikat teşkil eden, onu parti ve uzman bir bürokrasinin işi olarak gören bir devlet ve parti tekeli anlayışı hiçbir suretle kabul edilemez. Bunu yarına ertelemek olmaz, bunu bugünden her açıdan keskin ayırım noktalarımızla göstermeliyiz. Biz bir uzman bürokrasiye itaat eden değil, Maoist önderlikle birleşmiş iktidar icra eden, devrimi Komünizm'e kadar sürdüren kitleler istiyoruz. Biz eski düzenlerin her biçimini köküne kadar yıkmak istiyoruz. Onun değişik biçimlerde yeniden üretilmesine karşı, yeni değişik yöntemlerle mücadele etmeliyiz. Önderliğin bir tarihsel zorunluluk olarak rolünü yadsıyan liberalizm değildir savunduğumuz. Kitleleri devrimin merkezine koymayan, kıymeti kendinden menkul, hünerli beyinlere karşıyız. Kitleleri söz-karar-yetki sahibi olmaları gereken yerel ve bunların koordinasyonu temelinde yükselmesi gereken komün sisteminden dışalayarak, yönetmeyi partinin tekeline devreden anlayışlara karşıyız.

Biz komünistler eğer Sosyalizm'de sınıfların varlığını kabul ediyorsak, Sosyalizm'deki sınıf mücadelesinin nasıl sürdürüleceğini geçmiş büyük tecrübelerimizin ortaya çıkarttığı deneyimleri dikkatle ele alarak, gelecekte kuracağımız Sosyalizm'deki diğer sınıf ve tabakaların nasıl örgütleneceğini ve Sosyalizm'deki komünist partisinin rolünü belirlemeliyiz.

Seçimler ve çok partililik halkın iktidara katılımının yerine basit bir seçim rekabeti oyununa dönüştürülmeden Mao'nun yüz çiçek açsın fikriyle ve on büyük ilişkide izah ettiği parti ve kitleler iliş-

kisi çerçevesinde ele alınmalıdır. Sosyalizm'de sınıflar varsa, onların çıkarlarını temsil eden örgütler de vardır.

Bunlar yasaklarla ortadan kaldırılamaz. Kongre'miz bu anlayışla bir lütuf değil, bir gerçeklik olarak Sosyalizm'de çok partililiği anlamaya çalıştı. Biliyoruz ki, her demokrasi özünde bir devlet ve diktatörlüktür. Proletarya demokrasisi de bir devlet ve diktatörlüktür. Ama bizim devletimiz eski devlet gibi olmamalıdır. Komünizm için tarihsel olarak son derece gerekli öncülük hizmeti kitleleri iktidardan dışalayan, seyirci ve seçim görevlisi kılan, yönetmeyi parti tekeline dönüştüren bir duruma getirilmemelidir.

Biz yasama, yürütme ve yargıyı üstlenmiş bir komünal sistem savunucusuyuz. Biz Maoizm'den daha geri gitmeyi değil, ilerletmeyi savunuyoruz. Paris Komünü'nün Marks ve Lenin'in ifade ettiği hatalarını da biliyoruz.

Geriye dönüşleri sadece Kültür Devrimi'nin yakaladığı seviyeyi tekrarlayarak da aşamayız. Kültür Devrimi'mizin zayıflıklarını da tartışarak kitleleri partide burjuva anlayışların yoğunlaştığı aşamada, arada bir devrime sahip çıkmaya çağıran düzeyden ileriye taşıyarak, kitleleri devrimimizin gerçek öznelere haline getirmeliyiz.

"Çok partili sistem savunulmalıdır. Proletarya'nın devrim sonrası iktidarda yasama, yürütme ve yargı alanlarında söz sahibi olması gereken noktalarda uygulaması gereken yöntemlerin ulusal ve uluslararası alanda tartışılması sağlanarak ilerletilmelidir. Bu konuda Parti içerisinde sürdürülen tartışma devam ettirilmelidir. Tartışma MK önderliğinde, uygun araçlar yaratılarak yönlendirilmelidir."

UKH'nın tecrübesi ve uyguladıklarımız masum değildir. Değerlendirme ve aşma göreviyle Kongre'miz parti Merkez Komitesi'nin dikkatini çekti.

Sosyalizm'de partinin yönetici rolü, toplumsal sistem, devletçi ekonomik politika, sistemde kitlelerin yeri, Kültür Devrimi'nin zayıflıkları, özel olarak başta kadınlar olmak üzere insana yaklaşımda politika, ekolojik sorunlara yaklaşım ve uygulamalar, ordu ve güvenlik politikaları gibi tüm meselelerin tartışılması Kongre'mizin iradesidir.

Eskiye mekanik tekrar edemeyiz. İktidarlarımız nasıl düştü biliyoruz. "Her şey yolunda" misali de-

vam edemeyiz. Emperyalist askeri işgallerle mi yıkıldık? Hayır. Beynimizin içinden vurulduk. "Nasıl vurulduk, ne yapmalıyız" sorusunu önemle ele almalıyız. Öğrenemezsek, sadece yıkılmaya aday olabiliriz. Oysa kazanmalıyız, kazanabiliriz. Kaybetmenin sebeplerini tartışarak, aşabiliriz. Kazanımlarımızı ısrarla müdafaa edeceğiz ama eski seviyeye, tekrara kilitlenmiş bir yürüyüşün asla esiri olmayacağız. MLM; yürüyüşümüzün rehber ideolojisidir.

Kökleri toplumun derinliklerinde olsa da Sosyalizm'de yeni burjuva tehlike esasta parti ve devlet iktidan içerisinden gelmektedir. Yaşanan geriye dönüşlerde pratik olarak ispatlanmış olan da budur. Yani devlet ve partinin kendisini zorunlu olarak kuşansak da, başlı başına bir burjuva beladır. Bu kaçınılmaz bela onların doğasında vardır. Doğru kullanılmaları, Komünizm'in silahı haline getirilmeleri ancak komünist bir çizgi yönlendiriciliği, kitlelerin yönetime katılımlarının sağlanması ve devrime seferber edilmeleriyle, devlet ve partiyi yönetme işlevlerini büyütme değil, onları var eden koşulların her yönlü değiştirilmesi pratiğiyle, yani devrimin aksatılmadan sonuna kadar sürdürülmesi ile mümkündür. Biz sınıf niteliği proleter olsa bile yöneten-yönetilen çelişmesini aşmada devrimi sürdürmeyi asla ihmal etmemeleri gereken keskin bir bilince sahip olmak zorundayız.

Çözüm; ne Paris Komünü tecrübesini açık olan zaıflıklarını bile bile tekrar etmek, ne de Kültür Devrimi seviyesine çakılıp kalmak değildir. Mesele komün ya da Sovyetler gibi bir ad ve biçim meselesi de değildir. Komünizm'e uygun biçim elbette önemlidir. Komün fikri ve partinin, devletin komünal fikir ekseninde biçimlenmesi önemlidir.

Elbette kitleler kendiliğinden ve kendi kendine Komünizm'e gidemeyecekler. Önderliğin, iktidarın rolünün bilincindeyiz. Sorun tam da nasıl bir önderlik ve iktidar meselesidir. Önderlik ve iktidar adına, parti; kitleleri tam da burjuvazinin yaptığı gibi yönetimden dışlayan, elitleri seçme ile mükellef bir oy deposu durumuna mı hapsedeceğiz, yoksa toplumun temel tüm yasalarını kitlelerin denetiminde tutarak öncülüğü kitlelere hamallık ruhuyla iktidan bizzat icraa etmelerinin mevzisi olarak mı ele alacağız. Profesyonel parti, ordu, bürokrasi sistemi mi, tüm bu işlevlerin kitlelere devredil-

mesi (yürütme, yargı, yasama) temelinde yükselen bir komünal birleşme meselesi mi? Evet, Kongre'miz kitlelerin kaderlerine sahip çıkma, devrimi sürdürme meselesinde iktidarlarının doğrudan özneleri olmaları gerektiği düşüncesindedir. Sınıfsız, yekpare bir kitleden bahsetmiyoruz. Tarihsel zorunlulukları atlamadan ve buradan çıkan politik uygulamaları teorize ve idealize etmeden, kitleleri dışlayan parti, devlet ve önderlik sevdasına kapılmayan bir yürüyüşün önemine vurgu yapıyoruz.

Kısacası proletarya ve emekçilerin iktidarı; onlar adına bir avuç profesyoneller yönetimi değildir. Emekçiler iktidarı; onlara karşı sorumsuz bir parlamenteryan organ ve uzman bürokratlar sistemi değildir. Halktan, onun denetiminden kopuk bir profesyonel bürokrasi, polis ve ordu sistemi ile Komünizm'e değil, eskiye gidilir. Çözüm ne anarşizm, ne Kautskyst ihanet, ne sosyal demokrasidir. Proletarya ve emekçiler iktidan devrimi sürdürmek, kitleleri bizzat yönetime katmaya hizmet ederek yöneten-yönetilen çelişmesini aşmak, geriletmek için bir ihtiyaçtır. Seçimler ve çok partililik proletarya diktatörlüğüne gereksinimi dışalamayan, halkın iktidara katılımının yerine basit bir seçim rekabeti oyununa dönüştürülmeden Mao'nun yüz çiçek açsın fikriyle ve on büyük ilişki de izah ettiği parti ve kitleler ilişkisi çerçevesinde ele alınmalıdır. Sosyalizm'de sınıflar varsa onların çıkarlarını temsil eden örgütler de vardır. Bunlar yasaklarla ortadan kaldırılamaz. Devrimi sürdürme ve bu temelde Marks'ın dört bütünü devirme diye tarif ettiği ,yani bütün sınıf ayrılıkları, üretim ilişkileri, toplumsal ya da sosyal ilişkiler ve bunlarla bağlantılı bütün fikirleri komünist önderlik altında dönüştürme görevinde devrimi sürdürmeyi rafa kaldırmadan, çok partililik ve seçimi sosyalizm hayata geçirebilir.

Eylem Birliği Politikamız:

II. Kongre'miz eylem birliği politikamızı ele alarak değerlendirdi. Mücadelenin başarıya ulaşmasının, ortaya çıkan sorunlara doğru araçlarla müdahaleyle mümkün olacağını vurgulayan Kongre'miz, partimizin savunduğu Sosyalizm'de çok partili sistem temelinde var olması öngörülen devrimci parti ve güçlerin bugünün Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalizm'in güçleri olarak görülmesini

ve eylem birliği politikamızın da buna göre şekillendirilmesini karara bağlamıştır. Programımızda da ifade edildiği gibi partimiz, devrimci sınıfların Yeni Demokratik Devrim ve Sosyalizm'in müttefikleri-güçleri olarak belirlerken, onların çıkarlarını temsil eden devrimci örgütleri de Sosyalizm'in güçleri olarak görmektedir. Temsil ettikleri çizgilerinin yanlış olması, onların sosyalizmin güçleri arasında görülmemesi sonucunu doğurmaz, bu sektör ve yanlış bir anlayıştır. Sosyalizm'i isteyen, gerici sisteme karşı olan ve bu uğurda mücadele eden güçler devrim ve Sosyalizm'in güçleridir.

Bunlarla sadece bugün devrim ve sosyalizm mücadelesi için birleşmek değil, yarı da proletarya önderliğinde birlikte yürüyeceğimiz gerçeğini unutmamalıyız. Gelecek toplumda (ideolojik mücadele ve devrimin görevlerini aksatmadan, Komünizm'in bağımsız bayrağını düşürmeden) birbirimizin örgütsel ve siyasi varlığına saygı göstereceğiz. Partimiz de dahil olmak üzere tüm devrimci hareket eylem birliği noktasında başansız bir tarihsel geçmişe sahiptir. Bunun nedeni dar grupçu çıkarları ön plana çıkararak kendi çıkar ve istemlerini dayatmadan kaynaklıdır.

Bu durumdan sadece Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki örgütler değil, DEH bileşenleri de dahil uluslararası komünist-devrimci hareket de payını almaktadır. Devrimin güçlerinin birleştirilmesinde zayıf davranılarak burjuvazi karşısında halkları önemli bir silahtan mahrum bırakılmaktadır.

Komünist hareket ve diğer tüm devrimci örgütlerin savunduğu eylem birliğinin başarısız bir hat izlemesinin arka planında yatan ideolojik hata; Sosyalizm'in güçlerini reddeden, onları devrimin gelişmesinin güçleri değil de, devrimi engelleyen güçler olarak görülmesidir. Tüm hareketler devrim aşamasında diğer güçlerin zayıflayarak biteceğini ve bitmemesi halinde de devrimin düşmanı olacağı hatalı görüşünden dolayı eylem birliğine dar grupçu ve geçici bakmaktadır.

Eylem birliği kendi isteklerimize göre ele alınan bir mesele değildir. Sınıf mücadelesinde değişik boyutlarda ortak çıkarlar temelinde ortaya çıkan bir zorunluluktur. Bu kavranmadan eylem birliği gerçek yerine oturtulamaz.

Eylem birliği ideolojik, politik, örgütsel, askeri, ekonomik, kültürel herhangi bir sorunu çözmek

için ortaya çıkan irade sonucu girilen kolektif bir hareket birliğidir.

İrade birliği ise bir politika, bir eylem, bir fikir, bir planlama, bir toplantı, bir hareket tarzı vb gibi konulara ilişkin tartışılan fikirlerin merkezileşmesidir.

Belli amaçlar için bir araya gelerek oluşturulan eylem ve irade birliğinin bir örgütteki biçimiyle, farklı örgütler arasındaki biçimi farklı olmak zordur.

Sosyalizm'in güçleri arasında yapılan eylem birliklerinde ideolojik mücadele yürütmenin, bağımsız yapıların örgütsel ilkelerinde birbirlerinin üzerinde dayatmacı olmamasını sağlayan; Ajitasyon ve propagandada serbestlik, eylemde birlik anlayışıdır. Ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesi grup çıkarlarını öne alan biçimde değil, tüm kurumların ortak çıkarı temelinde planlanan, eylemin amacının öne çıkarılması biçiminde ele alınmalıdır.

Eylem birlikleri, mağdur duruma düşen bir hareket ya da toplumsal bir kesimle dayanışma ya da birkaç tane önemli gün ve düşman saldırısıyla bir araya gelmeyle sınırlandırılmamalı. Eylem birliği politikası noktasında partimizin cephe anlayışı ve Sosyalizm'de çok partili sistem anlayışından dolayı doğru bir yaklaşımı olsa da, bunun kavranıp gerekli pratik adımlarının atılmasında diğer hareketlerden çok da farklı bir politika uyguladığı söylenemez.

Sosyalizm'in güçleri olarak herhangi bir faaliyetimizi değerlendirirken bile kendi başarı ve başarısızlıklarımızı dostlarımızın başarısızlıklarının üzerinden açıklamak bile ne durumda olduğumuzu açıklamaya yetmektedir. Sosyalizm'in güçlerinin kıyaslama yapmaları elbette olmalıdır, ama örgütlerin zayıflıklarının sürekli kendi kitlelerimiz içerisinde öne çıkarılması yanlıştır.

Eylem birliklerine ilişkin daha sayılabileceğimiz birçok eksiklik mevcuttur. Bütün bu yaklaşımlar partimizde hızla aşılmalı ve Sosyalizm'in güçlerinin sınıf mücadelesinin ihtiyaçları temelinde değişik özgünlükler biçiminde örgütlenesi sağlanmalıdır.

Bu bilinçle, parti ideolojik mücadeleyi kesinlikle aksatmadan tüm güçleri değişik irade ve eylem birlikleri disiplini temelinde birleştirmeyi ko-

münistlerin en önemli görevlerinden biri olarak görmektedir. Sadece takvimsel günlere ilişkin eylem birlikteliklerini değil, Sosyalizm'in güçleriyle legal ve illegal alanlardaki çalışmalara ve örgütlenme biçimlerine göre sendika, kooperatif, yerel yönetimler, kadın, gençlik koordinasyonları ve askeri eylemler de dahil her alanda örgütlenmeler kurarak uzun vadeli devrim yürüyüşünde birlikte yürümeyi, devrimin önemli bir aracı olarak görmektedir. Aynı zamanda partimiz, sınıf mücadelesi içerisinde değişik alanlarda ortaya çıkan tecrübelerin paylaşılması, önemli süreçlerin değerlendirilmesi ve fikir alışverişi yapılmasının devrimci güçleri geliştirmenin ve güçlendirmenin önemli araçlarından biri olduğunu savunmaktadır.

II. Kongre'miz, ilkelerimize bağlı kalınarak politikada esneklik anlayışımıza uygun belirlenen eylem birliği siyaseti doğrultusunda ulusal ve uluslararası alanda Sosyalizm'in tüm güçleriyle hem ideolojik mücadele yürütülmesi, hem de pratik adımların atılması için çalışmaların önemle ele alınması gerektiğini partinin tüm kurumlarının önüne görev olarak koymaktadır. Tüm faaliyet alanları bu bilinçle hareket etmelidir.

Adalet Anlayışı; adalet anlayışımız ne kadar güçlü ve eksiksiz olursa o kadar az hata yapılacaktır. İnsan amaçtır, bundan dolayı yargılanması çok dikkatli yapılmalıdır. Komünist partiler, devrim mücadelesinde yaptıkları yargılamalarda zamana, duruma ve kişiye göre değişen belirsiz keyfiyetçi tutumları anti-bilimsel görerek reddetmelidir. Her komünist partisi mutlaka kendi hukuk sistemine uygun bir adalet anlayışına sahip olmalıdır. Belli çerçevelerle oluşturulan yargılama maddeleri tüm yargılama ve uygulamalarda keyfiyetçiliği ortadan kaldırarak daha sağlıklı bir adalet anlayışı ortaya çıkaracaktır.

Partimiz de; gerek kendi tarihinde, gerekse de Türkiye-Kuzey Kürdistan ve dünya komünist hareketlerinin tarihinde yaşanan bu konuya ilişkin zayıflıkların olduğu ve devrimcilerin adalet anlayışının tartışılır hale geldiği bilinmektedir, bu aşılmalıdır.

Parti olarak her ne kadar prensipte benimsediğimiz ve doğru bulduğumuz bir adalet anlayışımız olsa da, bu anlayışımız geçmiş konferans ve kongremizde belirli maddelerle sistemli hale getirilme-

diğinden dolayı dönem dönem, gerek bazı dönemsel önderliklerimiz, gerekse de bazı yönetici organlarımızın bu adalet anlayışımızı uygulamada önemli eksiklikler içerisine düşmesi engellenememiştir. Tüm bu yaşananlar da partimizin adalet anlayışını gelinen aşamada tartışılır hale getirmiştir. II. Kongre'mizde, esasta geçmişte prensip olarak savunduğumuz bu adalet anlayışımızı sistematize ederek maddeler halinde merkezi bir yargılama ve adalet anlayışı ortaya çıkarılmıştır.

II. Kongre'mizin Kararlaştırdığı Adalet Anlayışı Ana Hatlarıyla Şöyledir:

-Yargılamada, mutlaka kolektif işleyiş oturtulmalı, hangi düzeyde bir yargılama olacağı ilgili organın tüm bileşenlerinin bilgisi sağlanarak ve organın karar yeter sayısı üzerinden sonuca gidilmelidir.

-Yargılamada, suçlananın kendisini serbest ifade etme hakkı kayıtsız şartsız tanınmalıdır, zaman darlığı, koşullar ve güvenlik gerekçe yapılarak yargısız infaz yapılmamalıdır. Bu yöntem sadece ölümle sonuçlanacak yargılamalar için değil, tüm yargılamalar için geçerlidir.

-Suçun işlendiği koşullar göz önünde bulundurulmalıdır. Yargılama yapılan süreçteki koşullar değil, sorunun yaşandığı koşullar yargılamada göz önünde bulundurulmalıdır.

-Hiçbir burjuva-feodal yöntem (işkence, hakaret, tehdit, şantaj, kandırma, şaşırtmaca vb) kullanılmamalı, bu yöntemlerle alınan ifade veya yargılamalar kesinlikle reddedilmeli, ayrıca bunu yapan yoldaşlar bu süreçten dolayı derhal görevden alınarak köklü bir değişim olmaksızın partiye geri alınmamalıdır. İşkence bir insanlık suçudur. Partide bu suçu işleyenler sıradan ele alınamaz. Bu noktada pasif tutum insanların bu uygulamayı yapıp özeleştirme vermeleriyle kurtulmalarını sağlayacaktır.

-Kişinin kapasitesi ve suça ilişkin kavrayışı göz önüne alınmalıdır. Bilmeden ya da bilse de bunun tam olarak sonuçlarını kestiremeyen insanlar bu çerçevede yargılanarak ölüm cezası gündeme geldiğinde öldürülmemeli, geniş teşhir

cezası uygulanmalıdır.

-Şüpheli yargılamada delil olarak kullanılamaz. Herkes herkesten şüphelenebilir, hatta bu şüphelerin bazıları süreç içerisinde doğru da çıkabilir. Ama bizim adalet anlayışımızda kanıt dışında eğilim, şüpheli ve kanaat kullanılamaz.

-Halka, devrime ve partiye yararı olacağı şekilde cezanın verilmesi sağlanarak işi duygusal intikama vurduramalıyız. Şüpheliler ya da açığa çıkmış suçlular güçlerimizce sorgulanmak üzere tutuklandığında, adil sorgu sürecinde samimi itiraflarda bulunduğu, bu dikkate alınarak ceza verilmelidir. Samimi itirafta bulunup bu işi yapmaktan vaz geçenlere ölüm başta olmak üzere diğer ağır cezaların uygulanmasından kaçınılmalıdır.

-İntikam değil engelleme, kendimizi rahatlatma değil affetme, düzeltme ve kazanma bizim yöntemimiz olmalıdır.

-Sürdürdüğü tüm karşı devrimci faaliyetlerden vaz geçip kendi isteğiyle gelip partiye açık beyanda bulunan kişiler ölümle cezalandırılmamalıdır.

Zaman ilerledikçe kongreler bilimsel eklerle bu adalet anlayışını insanı merkezde tutarak sürekli güçlendirmelidir.

Adalet anlayışımız daha da genişletilerek kongre belgeleriyle kamuoyuna yayınlanacaktır.

Mali Politika:

Temel prensibimiz kitlelere dayanmak ve kendi gücüne güven ilkesidir. Sıkı çalışıp sade yaşama, tutumlu olma anlayışımız çizgimizdir. Her tür pragmatizme karşı çıkarak, çeteci, burjuva, feodal, faydacı, her yol mubah anlayışına karşı amaçları her bir durumda önde tutma, insanı merkeze alma mali politikamızın temellerini oluşturmaktadır. Mali politika devrimci bir kitle çizgisi sorunudur. Mesele basit bir para temini, teknik teçhizata sahip olma sorunu değil, her tür ihtiyacın komünist amaçlarımız doğrultusunda devrime sarılarak bilinçli bir şekilde yaratılması ve kullanılması meselesidir. Düşmanı her alanda başansızlığa uğratarak halkı güçlendirme, devrime sarılarak halkı seferber etme, her şeyi bu yolla yaratma devrimci mali politikamızın esasıdır. Bu esas kavranmazsa Halk Savaşı sürdürülemez. Bizim kitlelerden istediğimiz "bize para, yiyecek, giyecek verin, biz sizler adına

savaşıyoruz" anlayışı değildir. Öncelikli isteğimiz parti önderliğinde kendi davaları olan devrime bizzat sahip çıkmaları, kendi işleri olan devrimi sürdürmeleri ve kendi devrimci savaşlarının öznesi haline gelmeleridir. Parti öncülüğünde halk kitlelerinin emek seferberliği harekete geçirilmelidir.

Partimizin mali kaynakları tüzüğünde açıkça ifade edilmiştir. Bunlar; aidatlar, kitlelerin gönüllü desteği, devrimci savaş ileletme perspektifiyle düşmandan ele geçirmeler ve amaçlarımıza uygun araçlarla yaratılan diğer gelirlerdir. Bunun gerekleri her bir bölgede yerine getirilmeli, partinin finansman ihtiyacı sadece yurt dışına havale edilmemelidir. Tabii ki yurt dışı merkeze bağlı olarak üzerine düşen tüm görevleri yapacak, partinin mali politikası doğrultusunda en verimli şekilde çalışacaktır. Fakat yurtdışı her şeyi karşılayacak bir finans merkezi değildir. Sadece yurt dışından beslenen bir mücadele sürecin ihtiyaçlarını karşılayamaz, kurumsallaşamaz ve başarılı olamaz. Bu açıdan "kendi gücüne güven" temelinde her bir alan kitleleri seferber ederek her şeyi yaratabilir perspektifiyle hareket etmelidir. Bütün alanlar merkezi maliyeyi güçlendirme konusundaki sorumluluğunu, çabalarını ileriye taşımalıdır. Söylediğimiz şudur ki, her bölge harekete geçmelidir. Emek seferberliği olarak adlandırdığımız bağış kampanyaları sadece yurt dışına özgü bir görev değildir, her yerde özgün biçimleriyle ele alınmalıdır. Parti maliyesi, merkezi her bir faaliyete ayrılmış planlı bütçe ekseninde düzenlenmelidir. Partinin ve örgütsel değişmeye mahal vermeden kitlelerin denetimine açık olan bir mali politika sürdürülmelidir. "Nasıl olsa devrim içindir" deyip amaçları yiyen kirliliğe karşı olan partimizin yönelimini II. Kongre'miz onaylamıştır.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma

Tarihleri Bir Tarihte Birleştirildi:

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası bir tarihte birleştirildi. Devrim ve komünizm kayıplarını anmak; onların idealleri olan kitlelerin kurtuluş mücadelesini somut politika ve talepler üzerinden örgütleyerek kitleleri iktidara taşımaktan başka bir şey değildir. Partimiz de dahil Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi bütün faaliyetlerini esasta

anmalara çevirmiş durumdadır. Siyasal kampanyaların esas bu anmalar üzerinden yapılmaktadır. Hareketlerin büyük çoğunluğu güncel gelişmeler ve toplumun yaşadığı genel sorunları gündeme alarak kitlelere gitmek yerine, genelde şehit düşen insanlar ya da yaşanan devrimci katliamların üzerinden kitlelere gitmektedirler. Bu çalışma tarzı devrimcilerin de parçası olduğu kitlelerin sorunlarını çözmek yerine, sadece devrimcilerin sorunlarını dile getirerek çözmeye bizleri yönlendirmektedir. Yaratılan her direnişin anılması, bunların unutulmaması, buradaki kayıplarımızın bir bilince çevrilmesi tabii ki önemlidir. Ama bu mücadelenin uzun erimli olması hesaba katıldığında, yılın her gününde bir direniş, her gününde yüzlerce kayıp olacağı bilinmektedir. Kayıplarımızı mutlaka anmalıyız, ama tüm çalışmalarımızı ya da esaslı bölümümüzü bu tür etkinliklerle sınırlandırmamalıyız. Anma etkinliklerini birleştirerek yılın tek bir döneminde özgül olarak ele almak daha yararlı olacaktır. Kalan zaman diliminde de genel siyasal kampanyalarla kitlelerin sorunlarına ve örgütlenmesine zaman ayırarak daha büyük kazanımlar elde edebiliriz. II. Kongre'miz Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftalarını tek tarihte birleştirdi. Bundan sonraki yıllarda Mayısın 3. haftası değişik araç ve biçimlerde yapılacak faaliyetlerle Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası olarak kararlaştırıldı. Bu karar bundan önceki şehitlerimizi kapsadığı gibi, bundan sonraki şehitlerimizi de kapsamaktadır.

Kongre'mizde anma etkinliklerinin eski tarihleriyle kalması yönünde fikir de söz konusuydu.

Kuruluş Kongresi:

II. Kongre'miz komünist önder Kaypakkaya ve yoldaşlarının yapılış şeklini bir kongre biçiminde ele almasalar bile 1972 Nisan'ında Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olarak Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinde TKP(ML)'nin ilan edilmesinin "Kuruluş Kongresi" biçiminde değerlendirilmesi gerektiğini ifade ederek, partinin kuruluş tarihini; Parti Kuruluş Kongresi olarak kararlaştırmıştır.

Partimizi var eden ideolojik temel ve tarihsel dayanakların temelleri bu dönemde atılmıştır. Me-seleye biçimsel, teknik ya da sadece örgütsel yaklaşamaz.

Partimiz içerisinde TKP(ML)'nin ilanının Kuruluş Kongresi olarak gösterilmesinin tartışılması gerektiğini, o dönem kurucu önderlerinden bazılarının yaşadıklarını, bu yoldaşlarla meselenin paylaşılması yerine 72 Nisan'ının Kuruluş Kongresi olarak ilan edilmesinin subjektif olacağı görüşü de söz konusudur.

Genel Sekreterlerimiz:

Partimiz bugüne kadar sürdürmüş olduğu mücadele tarihinde 5 genel sekreterini mücadelenin değişik alanlarında yitirdi. Onların tarihsel rollerini bayraklaştırmaya devam edeceğiz. Fakat partimizin genel sekreterleri devrim için canını severek veren beş genel sekreterden ibaret değildir. Partimizde, parti kongre ve konferanslarımızın seçtiği, parti irademinin belirlediği Merkez Komitelerimiz içerisindeki görev dağılımında seçilen başka genel sekreterleri de olmuştur, olacaktır. Dolayısıyla, bundan sonraki tanımlamalarda genel değil, devrim için canını vermiş beş genel sekreterimiz ibaresi kullanılacaktır.

Şehit Kavramı:

II. Kongre'miz şehit kavramını da tartıştı. Bazı yoldaşlarımız iki sebepten dolayı bu kavramın değiştirilmesini önerdiler. Birincisi; komünist ve devrimcilerin kendi görevlerini yaparken yaşamını yitirmelerinin bu davaya hizmet etmiş fakat örgütsüz kalmış insanlar başta olmak üzere halktan üstün tutulmaları gerektiği, ikincisi ise; bu kavramın dinler ideolojisiyle alakalı olduğuna, dolayısıyla kaldırılmasına, ideolojimize ve amaçlarımıza uygun tanımlamalarla ele alınmasına vurgu yapmıştır. Elbette partimizin bu kavrama yüklediği mananın bilincindeyiz. Kongre'miz bu meselenin daha doğru terimle ifade edilmesi için dışımızda olan fikir ve önerilerin partiye aktarılması için tartışma sürdürecektir. O zamana kadar devrim için canlarını veren yoldaşlarımız şehit olarak anılmaya devam edecektir. Yaşam ve ölüm diyalektik bir birliktir. Biri olmadan diğeri olmaz. Bu temelde sorun kavram düzeyinde de açıklığa kavuşturulmalıdır. İdealistçe yaklaşılmalı, aynı şekilde devrim için mücadele verenlerin anılması ve mücadelelerinden öğrenilmesi konusunun da taşıdığı anlam bulandırılmamalıdır. Kongre'mizde eski yaklaşımın devam ettirilmesinin doğru olduğu görüşü de söz konusudur.

Partide, Kadın-Erkek İlişkisi:

Partimizde kadın erkek ilişkisi üzerinde organların karar alma hakkı parti II. Kongre'mizce geri bulunarak kaldırılmıştır. Hangi düzeyde olursa olsun parti saflarımızda yaşanan kadın-erkek ilişkisi herhangi bir organın kararıyla tescilli hale getirilemez. Parti yönetici organlarının, yoldaşların ilişkisine ilişkin fikir söylemesi, belli noktalarda önerilerde bulunarak uyarması doğru iken, bağlayıcı karar alması yanlıştır.

Kongre'mizde kadınıla erkek arasındaki ilişkinin nikah şeklinde ele alınması yanlış bulunmuştur. Ama kadınıla erkek arasında yaşanan ilişkinin doğru gelişebilmesi için partinin yönlendiriciliği gereklidir. Çünkü geçmişte bu tür ilişkiler partiye zarar vermiştir.

Kongre'mizde parti üyeleri için önceki kararın geçerli olmasının daha doğru olacağını savunulduğu fikir de söz konusudur.

Çocuk Yasağı:

II. Kongre'miz, parti I. Kongre'mizin "Parti üyelerinden tüm aktivistlerine kadar profesyonel faaliyetçiler için çocuk yapmak yasaklanmıştır. Bu karara uymayanlar çeşitli cezalara çarptırılacaktır" şeklinde almış olduğu çocuk yapma yasağının doğru olmadığı anlayışıyla kaldırılması ve bu sorunun eğitim yoluyla aşılması gerektiği kararına varmıştır. I. Kongre'miz, partililer ve Halk Kurtuluş Ordusu savaşçıları için; parti faaliyetinde büyük zorluklar getireceği ve devrimin ihtiyaçlarına göre mevzilenmede objektif olarak bazı olumsuzluklar yaratacağı ve de en önemlisi bakımlarına-egitimlerine cevap olmada yetersizlikler yaşanacağı sebepleriyle çocuk yapmayı yasaklamıştı. Özgül bir politika olarak yukarıda değindiğimiz sebeplerden ötürü bu anlaşılabilir bir karar değildir. Ancak bu, yasaklama biçimindeki yaklaşımlarla gerçek anlamda çözüme ulaştırılmaz. Gerçekli olan eğitim ve ikna yoluyla işin bilinçli ele alınmasıdır. Bu perspektifle II. Kongre'miz söz konusu yasaklama kararını kaldırmıştır. Yasak kararını kaldırırken parti, komünizm mücadelesi savaşçılarının neden çocukları dünyaya getirmemenin gerekli olduğunun bilince çıkarılması gerektiğine de işaret etmektedir. Ki bugünün dünyasında bakımı ve eğitimlerinin kamusal bir sorumluluk bilinciyle ele alınmadığını, egemen sınıflar toplumunun gerici düşüncelerinin yol açtığı bencillikler açısından halk saflarında

da çocukların sorumluluğunun kolektif paylaşılması-
nın zayıf olduğunu bilince çıkarırsak, profesyonel faaliyet içerisindeki yoldaşların omuzladıkları sorumlulukların ağırlıklarını göz önünde bulundurursak çocukların dünyaya getirilmesinin neden tercih edilmemesi gerektiğini kavrayabiliriz. Bu hem yoldaşlarımızın, hem de çocukların ihtiyaçları göz önüne alındığında, yasakçı yaklaşımla değil, bilinçli kavrayışla bunun bir zorunluluk olduğu anlaşılmalıdır.

Kongre'mizde çocuk yasağının bugünkü mücadele koşullarında gerekli olduğu ve I. Kongre'deki biçimiyle kalması gerektiği görüşü de söz konusudur.

Sokak çocukları:

Kentleşme, aile içi baskı ve cinsel istismar, yoksulluk ve ailenin dağılması, zorla göç vb sebeplerden ötürü sokak çocuklarının sayısı, faşist Türk devletinin tarihinin en yüksek rakamına vardı. Kuzey Kürdistan'daki baskılar ve zorla göçettirmeler bu rakamların önemli bir kısmını oluşturmaktadır. Bugün bir milyon civarında oldukları tahmin ediliyor. Bu korkunç bir rakam ve toplumsal bir yaradır. Bu yarının tamamen tedavisi kesinlikle devrimci bir halk iktidarı altında mümkündür. Fakat bu, bugünden yapılabilir bir şeyler olmadığı anlamına gelmez. Partimiz bütün görevlerine sahip çıkmak zorundadır. Sorun bir tek örgütün yürüteceği çalışmalarla ve onun imkanlarıyla yetinilmeyecek kadar büyüktür. Halkta genel bir duyarlılık ve ortak çabanın açığa çıkarılması şarttır. Sokak çocuklarının yaşayabilecekleri, orda barınma, beslenme, eğitim ve öğretim ihtiyaçlarını giderebileceği koşullara sahip çocuk evlerinin hazırlanması gerekir.

Bu bir kampanya şeklinde, tüm demokratik kurumlar aracılığıyla sokak çocuklarının yoğunlukta bulunduğu şehirler başta olmak üzere sorunun olduğu bütün illerde yürütülmelidir. Partinin hedefi değişik kurumları harekete geçirerek, bütün devrimci örgütlerin ve geniş halk kitlelerinin duyarlılığını artırarak toplumsal bir çabayı ortaya çıkarmaktır. Büyük bir kampanyayla çocuklar hem sokaktan kurtarılabilir, hem sağlıklı yetiştirilmesi sağlanabilir, hem de aileleri eğitilerek çocukların sokağa düşmesi önlenabilir. Kampanya bu üç hedefi amaçlamalıdır. Kampanya kapsamında geniş halk kitlelerinin, devrimci bütün partilerin, bütün demokratik kurum ve kuruluşların, aydınların dikkati bu soruna çekilmeli, çocuk-

ların haklarını koruyup geliştirecek düzenleme ve yardımların yapılması sağlanmalıdır. Halkın yardımlarıyla da ciddi şeyler başarılabilir. Çocuk sorunlarını çözen kurumların oluşturulması için halk inisiyatifini ortaya çıkarılarak, devletin adım atmaya zorlanması hedeflenmelidir.

Eşcinsellere İlişkin Değerlendirme:

II. Kongre'miz gerek parti programında, gerekse de parti bileşenleri içerisinde eşcinsellerle ilgili yanlış bakış açılarının mevcut olduğunu, bunun aşılması ve partinin bu noktada eğitilerek toplumun bu kesimine ilişkin bilinçlendirilmesi için genel bir bilgilendirme gerekli olduğunu vurgulamıştır. Eşcinsellerin tümünün sitemin politikalarından dolayı büyük şehirlerde oluşan toplumsal üretim ve iş bölümü dışında yaşamalarını geçindiren "başıboşlar ordusu" içerisinde değerlendirilmesi yanlıştır. Bir kısmı bu orduya dahil olsa da önemli bir kısmı da değişik alanlarda toplumun normal yaşantısını sürdürmektedir. İşçisinden patronuna, aydınından memuruna, işsizden gencine, öğrencisinden yaşlısına kadar birçok insan cinsel tercih olarak eşcinsel durumundadır. Bu gerçekliğe bağlı olarak cinsel tercih ve kimliklere baskının her türüne karşı çıkılmalıdır. Kongre'mizin aldığı bir karar gereği program maddesi buna uygun yeniden düzenlenecektir. Eşcinsellik ve farklı cinsel tercihler, oldukça yaygın geleneksel ahlakçı zihniyetlerin, dinden kopamayan düşüncelerin gösterdiği gibi kesinlikle bir sapkınlık meselesi değildir. Kapitalizmin çürümüş, yoz kültürüyle ifade edilemez. Böyle yaklaşımlar ideolojik açıdan gerici, baskıcıdır, dışlayıcıdır. Ve bu aynı zamanda baskı ve saldırının hedefi durumundaki kadın ve erkek eşcinseller üzerindeki zulmü deyim yerindeyse objektif olarak meşrulaştırmaya hizmet eder. Eşcinselliği bir "hastalık", bir "başıboş serserilik" gören anlayış, evet bir kez daha söyleyelim ki geleneksel sömürücü burjuva-feodal ahlaktan, sömürücü egemenlerin geleneksel aile anlayışından kopamamayı ifade eder. Eşcinsellik tarihsel olarak baktığımızda insan topluluklarında baştan itibaren var olmuş erkek ya da kadının kendi cinsinden bireye, cinsel, erotik, duygusal yönelimini ifade eden bir olgudur. Bir cinsel tercih meselesidir. Pozitif bilimler, örneğin modern psikiyatri ile görülebilecek bu objektif durum ne yazık ki baskının, eşitsizliğin her türüne karşı olmaları gereken bazı devrimci güçler tarafından bile bir saplantı, düşkünlük

örneği olarak gösterilmektedir. Eşcinsel ve diğer tüm cinsel tercihlerinden dolayı dışlanan bütün emekçilerin, ezilenlerin sınıf kardeşleriyle birliğini baltalayan bu düşünce sistemine karşı mücadele görevine Kongre'miz vurgu yaparken, toplumsal bir hareket olarak cinsel kimliklerine saldırıya karşı mücadele eden Devrimci Eşcinsel Hareket gibi kitle hareketlerinin hakları ve yapılan baskılara karşı mücadelelerinin de desteklemesi gerekliliğine işaret etti. Devrim için birleşme meselesinin önemine dikkat çekeriz. Eşitsizliğin her türüne karşı mücadele devrimci proletaryanın görevidir. "Sorunlu ve yoldan çıkmış" diye adlandırılarak ya da "tedavi edilmesi gereken bir hastalık" gibi gösterilip baskı ve aşağılanmaya maruz bırakılarak dışlananlar devrimin dostları ve güçleridir.

Halkın Birleşik Cephesine İlişkin Öneri:

II. Kongre'miz gelen öneriler üzerine Halkın Birleşik Cephesi (HBC) konusunda partimizin resmi görüşlerini yeniden tartıştı.

Birleşik Cephe; parti ve ordu gibi devrimin üç stratejik silahıdır. Proletarya önderliğinde komünist partisi aracılığıyla böyle bir cephenin tesis edilmesi öncelikli olarak ciddi bir politik güç olmayı gerektirir. Tam da bu nedenden ötürü Kaypakmaya yoldaş cephenin gerçek anlamda tesis edilmesinin kızıl siyasi iktidarlara mümkün olacağını ortaya koymuştur. II. Kongre irademiz bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidar kurulmadan HBC'nin kurulamayacağı resmi tespitlerimizin doğru olduğu görüşünü ifade etti. Bu anlayıştan hareketle HBC'ye ilişkin çalışmamızın olmayacağı anlamı çıkartılmamalıdır. Cephe için çalışmak ayrı, ama cephenin kurulması ise ayrı şeylerdir. Bu konuda partimizin resmi görüşü geçerlidir.

Kongre'mizde bu konuya ilişkin yoldaş Kaypakmaya'nın yaklaşımının esasıyla hemfikirken, Halkın Birleşik Cephesi'nin kurulmasının kızıl siyasi iktidarlara kurulmasına mutlak şartla bağlanmasının yanlış olduğunu ifade eden görüş de söz konusudur.

Halk Savaşı Kavramına İlişkin Öneri:

II. Kongre gelen öneriler üzerine Halk Savaşı kavramı konusunda uluslararası tartışmalara bağlı olarak Halk Savaşı kavramını teorik çerçevede tartışarak I. Kongre'nin anlayışını doğru bularak onaylamıştır. I. Kongre'mizin görüşü şuydu: "Halk Savaşı en özlü ifa-

deyle yarı-feodal, yarı-sömürge, sömürge ülkelerde anti-emperyalist, anti-feodal mücadelede ifadesini bulan işçi sınıfının Maoist komünist partileri aracılığıyla politik olarak önderlik ettiği, özünde uzun süreli köylü savaşının ekonomik, politik iktidarlaşma ve askeri savaş stratejisidir." I. Kongre'nin ideoloji belgesinde bu açılım MLM rehberlik ve KP önderliği, anti-feodal, anti-emperyalist mücadele, toprak devrimi, Yeni Demokratik Devrim, kızıl siyasi iktidarlar, silahlı mücadelenin ve ordunun parti önderliğinde esas mücadele ve örgüt biçimi olduğu, KP önderliğinde Halkın Birleşik Cephesi, feodal üretim ilişkilerinin hakim olması olgularından kaynaklanmaktadır. Halk Savaşı tek başına bir mücadele, örgüt, örgütlenme ve askeri bir savaşa indirgenerek ele alınmamalıdır. Emperyalist-kapitalist ülkelerde toplu ayaklanma, yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde Halk Savaşı stratejisinin evrenselliği geçerlidir.

Kongre'miz her kıra dayalı gerilla savaşının Halk Savaşı olarak adlandırmayacağını bir kez daha vurgulamıştır. MLM'nin rehberlik etmediği, KP önderliği dışındaki gerilla savaşlarının bugün gerici düzenlerden bazı ödünler kopartmaya, bu düzenleri tamire odaklanmaları yani silahlı ekonomist çizgileri baştan itibaren Halk Savaşı perspektifine sahip olmamalarıyla ilgilidir. Halk Savaşı'nda hiçbir zaman diplomasinin yeri yoktur ve ateşkes olmaz demiyorsunuz bu taktik manevralar yapılırken bile, Halk Savaşı'nı, iktidarın tümünden alınmasında zorunlu bir yol olarak görür. Siyasetin teorisini, taktiğin stratejiyi yemesine izin vermez.

Kongre'mizde uluslararası tartışmalara bağlı olarak Halk Savaşı'nın teorik açılımına ilişkin şu farklı görüşler de tartışıldı. Bu tartışmalarda öne çıkan görüşlerden biri şuydu: "Sadece Mao'nun yarı-feodal, yarı-sömürge ve yarı feodal, sömürge ülkelerde uygulanan devrim stratejisine değil, aynı zamanda Lenin'in kapitalist-emperyalist ülkelerde uygulanan toplu ayaklanma mücadele ve savaş biçimine de Halk Savaşı denmelidir. Tarihsel gelişmelere bakıldığında MLM ideolojinin üç sacayağı olan felsefe, ekonomi politik ve Sosyalizm nasıl bir birikimle tarihsel olarak gelişmişse, tüm nitel adımlara rağmen isimleri nasıl aynıysa, savaş ve devrim biçimleri de Komünizm'e yürümenin mücadele biçimleri olmasından dolayı aynı isimlendirme ile adlandırılmalıdır. İsim olarak bu her iki değişik biçimdeki savaşa da Halk Savaşı denmesi en doğru isimlendirmedir." Ayrıca II.

Kongre'mizde Nepal'deki Halk Savaşı tecrübelerinde de ifade edilen kır merkezli uzun süreli savaş ile toplu ayaklanmanın birleştirilmesi meselesinin tartışılmasının yanında uluslararası alanda Halk Savaşı kavramına ilişkin sürdürülen tartışmaların gerek UKH saflarında, gerekse de partimizde iki çizgi mücadelesi temelinde yürütülmesine karar verilmiştir.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar

Gününe İlişkin Öneri:

II. Kongre'mizde kadın sorunuyla bağlantılı 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününe ilişkin isim değişikliği önerisi de tartışıldı.

Bu öneriye göre, "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü sadece emekçi kadınları kapsamamalıdır. Ulusal sorun gibi ayrım yapılmadan cins temelinde ele alınmalı, erkek egemen anlayıştan dolayı kadınlar arasında ayrım yapmadan cins olarak ezilen bütün kadınlar savunulmalıdır.

Komünistler ister zengin, isterse fakir olsun tüm insanların en kötülerini de dahil, ulusal haklarını savunduğu gibi tüm kadınları da, en kötülerini olsa da, cins olarak ezilmişliğine karşı çıkmalıdır. Zengin kadın dayak yediğinde, mal olarak görüldüğünde "bana ne" diyemeyiz. Kadın mal ve zevk aracı olarak esasta burjuva kesimde, yani ezen kesimde görülmektedir. Bu bakış açısıyla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart dünya kadınlar mücadele ve dayanışma günü olarak değiştirilmelidir."

Öneri, kongre irademizce kabul edilmediğinden partimizin resmi görüşü olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü isimlendirilmesi değişmeyerek devam etmektedir.

Partimizin resmi görüşüne göre 8 Mart'ın emekçi belirlemesi sınıf bakış açısını yansıtmaması ve yaratıcılarının emekçi kadınlar olması nedeniyle daha anlamlı olduğu şeklindedir. Emekçi belirlemesinin olması, diğer kadınların savunulmadığı anlamına gelmemekle birlikte, tam tersine sınıf bakış açısıyla tüm kadınların ezilmişliğini savunmayı ifade eder.

Parti İsmi, Parti Marşı ve Parti

Bayrağının Değiştirilmesi Önerileri:

II. Kongre'miz de Parti isimlendirmesinde en doğru olanın komünist partisi olduğunu, her yerde

proleter partilerinin kendilerini bu isimle ifade etmeleri gerektiği düşüncesindedir. Evet, ortak amacımız Komünizm'dir. Her yerde parti öncelikle bu ortak amacını ifade etmelidir. Biliyoruz ki, Marksizm-Leninizm-Maoizm söz konusu seviyede durmayarak ilerleyecektir. Ki Marksizm-Leninizm-Maoizm bir ideoloji, siyaset, bilimdir. Kısaca ona ilerlemesi sonsuz bir rehberlik olarak da bakabiliriz. Partimizin I. Kongre'de komünist partisi ekine yaptığı Maoist belirlemesi bilimimizin bugünkü durumda en ileri seviyesini, nitel yeni üçüncü aşamayı ifade etmesi gerçeğiyle ilişkilidir. Parti tarihimizde bu konudaki kırılmaların yarattığı savrulmaları daha derinden kavramak ve aşmak ve sadece partide de değil, uluslararası komünist harekette yine Stalin yoldaşın hatalarını aşmak, bu hataların neden olduğu Komintern'deki zayıflıklardan kopmak ve bilimimizin topyekün yeni bir ilerleme seviyesini oluşturan Kültür Devrimi'nin dersleriyle donanmak açısından Maoist Komünist Partisi doğru görülmüştü. Kongre irademiz bu görüşün devam ettirilmesi kararındadır.

Kongre'mizde Komünist partilerinin her alanda enternasyonal proletaryanın Komünizm ortak mücadelesinin mevzileri olduğu düşüncesiyle "Komünist partileri bayrağının oraklı çekiçli aynı bayrağı ifade etmesi gerektiğini, Enternasyonal Marşının da tüm partilerin ortak marşı olması gerektiğini, ayrı parti ve ordu marşlarına gerek olmadığı" önerisi yapıldı. Fakat Komünistlerin dünya çapındaki vazgeçilemez komünist birliği karmaşık bir süreç olan dünya devriminin ele alınmasında her bir yerde komünist partisine özel görevler ve inisiyatifler yükler. Bu dünya devriminin karmaşık süreciyle alakalıdır. Bu özgünlüğü vurgulamak, karar alma ve uygulamada özel sorumluluğu, inisiyatifi de anlamak için gereklidir. Aşırı merkezileşme ve her yerdeki komünist partilerin strateji ve taktiklerini tespit etmede Komintern'in pratiği öğrenilmesi gereken önemli tecrübelerdir. Proletaryanın davası ortaktır, bayrağı tektir. Ama diğeri de proletaryanın her bir yerde, biçimde özgül görevlerle karşı karşıya olduğudur. Bu anlayışla Kongre irademiz söz konusu tartışmanın yürütülmesini, ancak mevcut parti ve ordu bayrağının ve marşının devam ettirilmesinin doğru olduğunu kararlaştırdı.

Parti Kongre ve Konferanslarına İlişkin Öneriler:

II. Kongre'mize, parti konferansları ve kongrelerine ilişkim iki tane öneri sunularak tartışıldı. Bu konulara ilişkin öneri ve kararlar aşağıdaki gibidir.

Birinci öneri; "Delegelerin toplanması, parti siyasetini tayin etmesi ve MK'yı seçmesi parti kongresinin işidir. Konferans ise partinin bir veya birkaç konuda yaptığı toplu tartışmadır. Bu nedenle bütün konferanslar parti kongresinin görevini yapmış. Yani aslında parti kongreyi toplamış, fakat adına da konferans demiştir. Mükemmeliyetçi ve geri bir yaklaşımın ürünü olan bu yanlış düzeltilmelidir."

Kongre irademiz bu öneriyi reddederek şimdiye kadarki tanımlamaların doğru olduğunu kabul etmiştir.

İkinci öneri; "Parti kongresi, parti meclisi olarak değiştirilmelidir"

Kongre irademiz, meclis ve kongrenin birbirinden farklı amaç ve fonksiyonlarının olmasından dolayı söz konusu öneriyi yanlış bularak reddetmiştir.

Ölüm Cezası ve Genel Affa İlişkin Öneriler:

II. Kongre'mizde, partimizin yargılamalarında ölüm cezasının kaldırılması yönündeki öneri, devrim güçlerinin bulunduğu durumda uygun görülmediğinden reddedildi. Karşı-devrimci unsurların cezalandırılmasında kullanılan ölüm cezası şimdilik kaldırılmamalıdır; fakat şimdiye kadar uyguladığımız daha az ölüm cezası siyasetimiz sürdürülmelidir. "Ölüm cezasına başvurulmaması için, şimdiden gerekli önlemler alınmalıdır. Yine partimizin tarihinde yaşanan hatalı cezalandırmalar ve son olarak da 96'da yapılan işkence olayından dolayı adalet anlayışının tartışılır hale geldiği ve bu durumun bundan önce verilen cezaları da tartışılır hale getirdiği, doğru bir adalet sistemi oluşturularak bir defaya mahsus devletin resmi güçleri dışında kalan kesime genel af getirilmesi, suç işlemeye devam edenlerin aileleri ve toplum üzerinden uyanılarak teşhir edilmesi ve kitleler de ikna edilerek tekrar hedefler arasına alınarak yönelinmesi, bu biçimde yeni bir adalet sürecine girilmesi" önerisi Kongre irademizce reddedildi.

İçinden geçilen süreç ve devrimci hareketin durumundan dolayı genel af yarardan çok zarar getire-

cektir. Partinin genel af getirmemesi düzelen insanları affetmeyeceği, toplum ve aileleri üzerinden bu insanları vazgeçirmeye çalışmayacağı anlamına gelmemelidir. Partimiz yayınladığı adalet anlayışı temelinde bundan sonra yargılamalarını yaparken bundan önce suç işlemiş ya da araştırılmaya tabi tutulmuş insanları da değerlendirerek son andaki durumlarına göre yeniden gözden geçirerek sonuçlandıracaktır.

Yasal Parti Önerisi:

II. Kongre'mizde yasal partiye ilişkin bir tartışma da yürütüldü. Parti ve ordu örgütlenmeleri stratejik olarak göz ardı edilmeden, diğer tüm araçların uygun konumlanışlarla bunlara hizmet temelinde ele alınması gerektiği, taktik bir araç olarak da yasal partiye ilke olarak karşı çıkılamayacağı yönünde genel bir görüş mevcuttur.

II. Kongre'mizde taktik bir örgüt biçimi olarak bunun bir ihtiyaç olduğunu, ancak subjektif gücümüzün bugünden bunu oluşturmaya el vermediği, kendi öz gücünü esas alarak diğer güçlerle birleşme temelinde yasal partinin hazırlanması gerektiği görüşü olduğu gibi, yasal partiye ilkesel olarak karşı çıkmamakla birlikte bugün açısından ihtiyaç olmadığı görüşü de söz konusudur.

Subjektif gücümüz ve devrimci duruma göre, bu tür taktik örgütlenmelerin ihtiyaç olup olmadığı sürece bağlı olarak irademizde belirlenecektir.

Kongre'mizde yasal partinin günümüz koşullarında "taktik değil, stratejik bir araç olduğu" görüşü de söz konusudur.

Seçimler Üzerine Değerlendirme:

Asgari programımız Yeni Demokratik Cumhuriyet'tir. Buna bizi ulaştıracak Halk Savaşı'dır. Onun hizmetinde olması ve bizi amaçlarımıza yakınlaştırması potansiyeli taşıması kriteriyle diğer mücadele biçim ve örgütlülüklerini II. Kongre'miz önemle ele aldı. Genel ve yerel seçimler meselesini her bir durumda somut ele almamız gerekliliğine işaret etti. Parlamentarizme, parlamentonun gerici mahiyetine dikkat çekerken her bir dönem stratejinin hayata geçirilmesinde taktik esnekliğin de gerekli olduğunu ifade etti. Bu bağlamda; önümüzdeki yerel seçimlerde Demokratik Halk İktidarı'na hizmet perspektifiyle,

le, kitlelerin devrim için seferber edilmesine hizmet ruhuyla hareket edilmesi yönelimini belirledi. Gerek yeni iktidarlar anlayışımız ve gerekse de onun hizmetinde şimdiki yerel seçimlerde alternatif yerel yönetim anlayışımızın ne olduğu, nasıl ele alınması gerektiği kapsamlı bir şekilde ele alınarak kamuoyuna sunulacaktır. Ayrıca bu konuya ilişkin nasıl bir yol izleneceği yönündeki dönemsel taktik politikalarımızı da somut olarak ele alacağız.

II. Kongre İradesiyle Partiyi Kitlelerle Birleştirerek Seferber Olma Kampanyasını Her Alanda Yürütelim!

İki çizgi mücadelesi, birbirlerinin olmazsa olmaz koşulu olarak demokrasi ve merkezîyetçiliğin, demokrasi temelinde yükselen disiplinin ve bunun önderliğinde garantiye alınması gereken demokrasi eklenli demokratik merkezîyetçilik çerçevesinde parti Kongre'mizin tüm parti ve militanlarının iradesinin kitlelerden de alınan görüşlerle bütünleştirilerek ortaya konulmasını ifade eder. Kongre'de alınan kararlar partinin irade ve eylem birliğidir. Parti işleyiş temelinde tartışma özgürlüğünü yadsımadan tüm partinin kenetlenmesi, Maoist parti anlayışının bir sonucudur. Kaldı ki, araştırılıp sonuca bağlanması gereken konular ve Kongre'mizde değişik görüşlerin burada ifade edilmesini içeren açıklamalar ve tüm bu görüşlerin dokümanlarıyla düzenlenerek kamuoyuna sunulması, kitlelerin tartışmaya dahil edilmesi planlanması, fikirler üzerinde baskı kurmak değil, parti ve kitlelerin düşünme, davranma ve konuşmaya cüret etmelerini anlatır. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü bir partinin yapması gereken budur.

İrade ve eylem birliği temelinde tam bir kenetlenmeyle hareket ederken, parti ve kitleler içerisinde iki çizgi mücadelesini koordine eden parti planlamasının önemi açıktır. "Kongre iradesiyle parti ve kitleleri birleştirerek devrim için seferber et, 17'lerin komünist geleceği kazanma azmini her alanda yükselt" parolasıyla planlanmış olan Kongre çizgisi temelinde irade ve eylem birliğimiz kitlelerin denetimine ve tartışmasına sunulan görüşlerimizle birlikte merkezi bir kampanya şeklinde ele alınacaktır. Sözlü ve yazılı uluslararası ve ulusal bu kampanya merkezi önderlik altında tüm partinin seferberliğiyle sürdürülecektir. Uluslararası konferanslar, toplantılar gibi çok yönlü araçlarla sürdürülecek kampanyamızın bayra-

ğını her alanda yükselterek ve bunu kitlelerin emek seferberliğini harekete geçiren bir pratikle birleştirerek, "Canımız Halk Savaşı'na Feda Olsun" sentezimizi komünist devrimci bir sorumlulukla harekete geçirerek temsil etmeliyiz.

Hedeflenen Kongre iradesiyle birleşmiş ve onu uygulamada, kitlelerle birleşmede partili-partisiz kadroları birleşik bir planda mevzilendirmede usta-laşmış bir pratiktir. Birlik-mücadele-daha yüksek birlik perspektifiyle ileriye atılan, kenetlenen tüm yoldaşları devrim için birleştiren grupçu, basit rekabetçi atmosferleri yenmiş, geleceği kazanma azmiyle bil-enmiş bir partiyiz. Düşmanları yenecek Halk Savaşı ateşini nitel ve daha güçlü körükleme ve bunun hizmetinde tüm araçları tesis etme doğru çizgiyle yaratma ısrarıdır, "Biz Kazanacağız, Halk Kazanacak, Halk Savaşı Kazanacak" bilimsel stratejik inancını pratikleştirme, güne hükümünü geçirir hale getirme kararlılığıdır.

Lafta değil, her alanda bir yoldaşlaşma, yoldaşça dayanışma ve paylaşma kültürüdür. Halkı devrimin öznesi haline getirmeye seferber olma yürüyüşüdür. Mülk dünyasının köleleştiren zincirlerini kırarak, devrim için tüm cüretimizi engelsiz harekete geçirme atılımıdır. Büyük ileri atılım ruhuyla, büyük düşünme ve büyük kazanma çizgisidir. Bu kampanya bir resmi tören ve kutlama misali gösteri değildir. Kampanya, Kongre irademiz temelinde görevlerimize sarılarak yoğunlaşıp başarmak için harekete geçme çağrısıdır. Merkezi kampanya araçlarının yanı sıra her bölge, yöre, her bir faaliyet alanı, her bir aktivist bulunduğu her bir yerde iktidar olma bilinciyle seferber olmalıdır. Dünya proletaryasının büyük öğretmeni Başkan Mao doğru özetledi; "Yol meşakkatli gelecek parlaktır". Darbeler ve yenilgiler zafer kararlılığımızı bilemelidir. Zafer için devrimci savaşı yükselterek öğrenecek kendimizi de dünyayı da değiştireceğiz. Hiçbir darbe ve yenilgi bizim için dur durak değildir. Kayıplar "savaşı-sarak kazan" talimatıdır. Devrimi köstekleyen her tür prangayı Büyük Proleter Kültür Devrimi ruhuyla kırmak ve yeniyi yaratmak görevimizdir. Parti II. Kongre'miz, gereksiz boş böbürlenmelerin karşısındadır. Geleceğe yürüyen 17'ler yöneliminin mütevazı bir kazanma azmidir. Kongre bayrağı bu temelde yükseltilecektir.

II. Kongre'mizin yukarıda açıkladığı tüm bu görevlerimizin hayata uygulanması belli bir zaman di-

limi içerisinde yapılan yıllık planlamalarla hayata geçirilecektir. Her yıl yapılan planlamaların hayata uygulanıp uygulanmadığı, belli yöntemlerle parti içi ve dışı kitlelere açıklanacaktır.

YAŞASIN 17'LERİN DEVRETTİĞİ GÖREVİ TAMAMLAYAN II. KONGRE'MİZ!

MAOİZM'LE YÜKLEN, HALK SAVAŞI'YLA İLERLE!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZM!

YAŞASIN PROLETARYA, EZİLEN ULUS VE HALKLARIN BİRLİĞİ!

YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!

KAHROLSUN SINIFSA, ULUSAL, CİNSEL VE İRSAL EŞİTSİZLİĞE YOL AÇAN ÖZEL MÜLK DÜNYASI!

YAŞASIN YENİ DEMOKRATİK DEVRİM, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZ!

YAŞASIN DEVRİMCİ ENTERNASYONAL HAREKET!

DEVİRİM İÇİN KADINLARIN ÖFKESİNİ ZİNCİRLERİNDEN BOŞALT!

HER ALANDA SORUNLARI KÜLTÜR DEVRİMİ ÇİZGİSİNE SARILARAK YENMEYE, KOMÜNİZMİ KAZANMAK İÇİN DEVRİMİ İLERLETMEYE CÜRET ET!

YAŞASIN PARTİMİZ MAOİST KOMÜNİST PARTİSİ VE ÖNDERLİĞİNDEKİ HALK KURTULUŞ ORDUSU VE MAOİST GENÇLİK BİRLİĞİ!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

**Maoist Komünist Partisi
(Türkiye-Kuzey Kürdistan)
Merkez Komitesi**

Aralık 2007

HALK SAVAŞI'NIN SOMUT ÖRGÜTLENMESİ

Merkezi Görev Doğrultusunda Halkı Seferber Etmek İçin Halkla Birleş, Partiyle Bütünleş, Halk Savaşı'na Hizmet Et!

Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi, teorik ve pratik bütünlük içerisinde ele alınması ile mümkündür. Halk Savaşı noktasında yanlış bilince sahip olanlar, doğal olarak onun örgütlenmesinde de yanlış pratikler sergilemekten kendilerini alamazlar. Maoist komünistler I. Kongrelerinde ortaya koydukları doğru teorik ve pratik belirlemelere bağlı olarak, I. Kongreleriyle de bu noktada doğru olan Halk Savaşı anlayışlarının somut örgütlenmesi doğrultusunda, daha özgül görevleri hayata uygulama yönelimiyle sentezler çıkardılar. Bu anlamda bölge ve alanların özgünlüğü yadsınmadan, somut hedefler eksenli Halk Savaşı'nın örgütlenmesi gerektiğine işaret ettiler.

Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) örgütlenmesi, gerilla, milis, şehir, kır, yurt dışı, enternasyonal alan vb bütün faaliyet alanlarının Demokratik Halk İktidar perspektifiyle ele alınması için, bugünkü durumda; köylü gerilla savaşını Yükseltmek merkezi görevine hizmet temelinde sürdürülmesi zaruridir. Bu bir keyfi belirleme veya niyetler meselesi değil, aksine tam da Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın yarı-feodal yarı-sömürge sosyo ekonomik yapısının işaret ettiği nesnel gerçekliğinden kaynaklı, dün olduğu gibi bugün de Halk Savaşı stratejisinin bu gibi coğrafyalar için evrensel ge-

çerliliğinin doğal sonucudur.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal gerçekliğinin bir sonucu olan Halk Savaşı, sadece gerilla alanında sürdürülen faaliyetten ibaret görülemez. Kuşkusuz öncü siperler olarak gerilla alanlarındaki faaliyetler esas öneme sahiptir. Maoist komünistler tüm faaliyet alanlarını, görevlerin büyüklüğü ve küçüklüğü anlayışına düşmeden, esas tali ayrımını unutmadan, devrimci savaşın fal siperleri olarak kavrama bilincindedirler. Tüm alanlar Halk Savaşı'nın geliştirilmesinden sorumludur. Merkezi görev dinamizminin gerektirdiği ortak bir ideolojik, siyasal, örgütsel, askeri ve kültürel şekillenme içerisinde, her bir bölge ve alandaki görevlerin özgünlüğündeki biçimsel farklılıkları yadsınmadan, bu merkezi göreve hizmet esas olanıdır. Dolayısıyla gerilla, kır, şehir, hapishaneler, yurt dışı, enternasyonal alan, yerel yönetimler, sendikalar, kooperatifler, kadın, gençlik, okul, fabrika vd bütün faaliyet alanları; Demokratik Halk Devrimi için Halk Savaşı mücadelesinin birer parçasıdır. Merkezi plan, raporlar ve denetimlerle ortak amaçlarda tüm savaş siperlerinin, görevlerindeki özgünlükler dikkate alınarak koordine edilmesi ihtiyacı, ortada duran önemli görevdir.

Halk Savaşı-Halk Savaşçısı İlişkisi!

Yarı sömürge-yarı feodal ve sömürge coğrafyalarda Maoist partilerin önderliğinde yürütülen bütünlüklü devrim stratejisi olan Halk Savaşı'nı savunup bu savaşın içerisinde olanları genel anlamda halk savaşçısı olarak tanımlamak mümkün. Ancak tek başına bu savaşın şu veya bu şekilde parçası olmak halk savaşçısı veya gerçek anlamda halk savaşçısı olmak için yeterli midir? diye sorulsa muhtemelen buna cevabımız yeterli değildir olurdu.

Evet, nasıl ki Halk Savaşı; yarı sömürge-yarı feodal ve sömürge coğrafyalarda devrimi gerçekleştirmek için stratejik bir öneme sahipse, aynı şekilde bu savaşın yürütücüleri de oynadıkları rol gereği stratejik bir önem arz etmektedirler. Dolayısıyla Maoistler olarak önderlik ettiğimiz Halk Savaşı merkezli de olsa, değişik kurum ve faaliyet alanlarında demokratik-devrimci programlar etrafında mücadele eden faaliyetçiler olarak stratejik rolümüzü bilince çıkartmak durumundayız. Diğer bir deyişle taktik olarak düşmanı ciddiye alan, ama stratejik olarak da düşmanı küçümseyen bir bilinçle kuşanmalıyız. Tek tek bireyler olarak zihinlerimizden reflekslerimize kadar kendimizi örgütleyerek içerisinde yer aldığımız birim, organ, komite ve faaliyet alanlarında da aynı örgütsel disiplin içerisinde hareket etmenin önemini bilince çıkartmadan, bir araya gelerek burjuva feodal faşist diktatörlüğe karşı birtakım alışkanlıklar üzerinden mücadele yürütmek asla yeterli değildir.

Halk savaşçısına idealize edilmiş bir tanım aranmamalıdır. Ama halk ve savaşçı kavramlarından yola çıkarak da belli bir fikre sahip olmamız gerekir.

Halk savaşçısı, ne halkın geri yanlarıyla uzlaşan, ne de halkı küçümseyen değil, halkın kurtuluşunun sınıflar mücadelesinde, ezilenlerin ve sömürülenlerin proletarya önderliğinde bu savaş kazanmalarıyla sağlanabileceği perspektifiyle mücadele eden, öncelikli olarak Halk Savaşı'nın genel mantığını kavrayarak pratik içerisinde bu genel mantığa uygun konumlanarak, Maoist iktidar ve örgüt bilinciyle kendini donatmaya çalışan halk kitleleri içerisindeki Maoist partinin savaş siperleridir. Dolayısıyla halkın savaşçılarıdır.

Günümüz dünyasında emperyalist burjuvazi,

bireyi bir anlamda adına 'bilgi çağı' diyerek tüketim toplumunun ihtiyaçları çerçevesinde ele alarak yeniden şekillendiriyor. Tekniğin-teknolojinin, insanın bilinçli dinamik rolünün karşısındaki "üstünlüğü" üzerinden propagandası yapılan bu ideolojik savaşla bireyin kendine olan yabancılaşması derinleştirilerek, teknolojinin kölesi haline getirilmesi hedefleniyor. Şüphesiz ki bu yeni bir şey olmadığı gibi "tarihin sonu geldi, sınıf savaşlarının yerini medeniyetler çatışması aldı" şeklindeki burjuva safsatadan bağımsız da ele alınamaz. Dolayısıyla burjuvaziye gerçekten "yeni keşiflere" zorlayan sınıfsal, tarihsel ve toplumsal nedenleri görmemiz gerekir. Çünkü bu durum onların sınıfsal çıkarını ve yönelimiyle direkt ilişkilidir. Bu bağlamda kendi sistemlerinin bekasını muhafaza edip geliştirmeye çalışırlar. Tüm duruşu ve yönelimleri bu merkezlidir. Öyleyse "zulmün tiranlığını yapanlar için böylesi bir tespiti yapan bizlerin de duruşu ve yönelimi ne derece bilimsel ve stratejiktir?" sorusunu kendimize sorarak sistemin yaratmak istediği insan, hatta "devrimci" tipine cepheden meydan okuyarak daha etkili ve aktif olarak sınıf savaşımının coğrafyamız özgölünde yürütülen biçimi olan Halk Savaşı'nın hizmetinde olmalıyız.

İnsan, gerçekliği itibarıyla stratejik varlıktır. Kendini tanımayla başlayan ve bilinçlerin örgütlenmesiyle muazzam bir güce dönüşen insanın bu bilinçli ve dinamik rolü, burjuvazinin teorisini yaptığı gibi tekniğin karşısında yenilmiş değildir. Burjuvazi tekniğin-teknolojinin belirleyici olduğunun teorisini yaparak aslında kendi üstünlüğünün ve "yenilmezliğinin" ebedi olduğunu(!) söylemeye getirmektedir. Çünkü sınıflı toplumlar gerçekliğinin kaynaklık ettiği eşitliksizler dünyasında tekniği-teknolojiyi elinde tutan, buna hakim olan burjuvazidir. Elindeki gücün insan karşısındaki "üstünlüğü" nün propagandasını yaparak, iktidarının sözde ebediliğini ilan ediyor.

Yoldaş Mao karşıtlar arası bir savaşta insanın bilinçli dinamik rolü üzerine şöyle diyordu: "Bilinçli bir dinamik rol oynamak, insanın özelliğidir. İnsan, bu özelliğini savaşta apaçık ortaya koyar. Savaşta zaferi ya da yenilgiyi, askeri, politik, ekonomik ve coğrafi koşullar ve her iki tarafın verdiği savaşın doğası ve tarafların kazandıkları uluslararası desteğin belirlediği kuşkusuzdur, ama sonucu

gene de yalnız bunlar belirlemez, bunlara öznel çabaların da eklenmesi gerekir; yani, savaşı yönetme ve savaşa katılma çabası, insanın savaştaki bilinçli dinamik rolü" diyerek bunu açık biçimde ortaya koymuştur.

Maoist komünistler Hak Savaşı'nın teorik bilinci dışında, bugünkü koşullarda pratik örgütlenmesi ve ilerletilmesi görevlerini, 7 temel noktada ve bunlara bağlı birçok alt görevin başarıyla hayata uygulanması ile başarılabilceğini belirlemiş durumdadır.

Bu görevin her noktasına ilişkin somut örgütlenme, bütünlüklü bir devrim stratejisi olan Halk Savaşı'nın da somut örgütlenmesini ifade etmektedir. Bu görevlerin herhangi birinin eksik ya da zayıf icra edilmesi, doğal olarak Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinin de eksik ya da zayıf icra edilmesini ortaya çıkartacaktır. Halk Savaşı'nın politik hedefi; kırlardan şehirlere doğru parça parça halkı iktidarlaştırmaktır. Tüm bunları gerçekleştirmede önder güç işçi sınıfı, temel güç köylülük, milli burjuvazinin sol kanadına kadar kalan sınıf ve katmanlar da devrime yakınlıklarına göre müttefik olarak görülmektedir. Bütün bu görevlerin gerçekleştirilmesini sağlayacak örgütlenme ve araçlar ise; doğru çizgiye sahip bir Maoist komünist partisi, oldukça güçlü bir Maoist kızıl ordu ve Maoist ilkelerle oluşturulan cephe örgütlenmesidir. Bu araçları kullanamayan hareketlerin bizimki gibi ülkelerde devrim yapması imkansızdır. Bu araçların örgütlenmesi de şartlara bağlı olarak ele alınmaktadır. Örneğin parti olmadan, ordu örgütlenemez. Ya da bir veya birkaç alanda kızıl iktidar yaratılmadan Halkın Birleşik Cephesi oluşturulamaz.

Bizler açısından tüm bu çalışmaların toplamı, diyalektik bir bütünlük içerisinde ele alındığında doğru sonuçlara ulaşılabilir. Kısacası bugün açısından parti ve ordu örgütlenmesi somut örgütlenmelerle ele alınmazsa, politik hedeflerimiz olan Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve nihayetinde Komünizm'e ulaşamaz.

Tüm çalışmalar 7 temel göreve bağlı olarak ele alınmak durumundadır. Bu görevler;

1- Önderliği kurumsallaştırmak ve derinleştirmek,

2- İdeolojik ve siyasi seviyeyi yükseltmek,

3- Parti örgütlenmesini oturtmak ve derinleştirmek,

4- Gerilla güçlerinin nicel ve nitel olarak seviyesini yükseltmek,

5- Düşmanın marjinalleştirme politikalarına karşı kiteselleşmek,

6- Araştırılması gereken görevleri tamamlamak,

7- Deşifrasyonun önüne geçmek.

Halk Savaşı'nın teorik yanını birinci sayımızda Mao ve Halk Savaşı başlığı altında ayrıntılı bir şekilde ele aldığımızdan dolayı bu noktaya değinmeyeceğiz, bu noktadaki görüşlerimiz aynen devam ettiği için sadece kısa bir hatırlatma yaparak geçeceğiz:

Halk Savaşı'nın bizler açısından teorik tanımlaması ve zemini Maoist komünistlerce önemle ele alınarak I. Kongre'de ayrıntılarıyla ortaya koydu. Bu teorik temele göre yan feodal-yan sömürge, yan feodal-sömürge ülkelerde güçler dengesinin ortaya çıkardığı objektif durumdan kaynaklı Ma-o'nun uyguladığı yöntem olan kırlardan şehirlere parça parça iktidarı alma mücadelesi temelinde Halk Savaşı stratejisiyle iktidarı ele geçirerek Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirmek iken, kapitalist-emperyalist ülkelerde ise güçler dengesinden dolayı toplu ayaklanma biçimi, bizlerin teorik olarak savunulanımızın temelini oluşturmaktadır. Bunun dışında bir devrim yolu dayanaklıdır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yeni iktidarlar (Kızıl Siyasi İktidarlar-KSİ), her coğrafyada olduğu gibi tamamen kendine özgü biçimler alır. Kopya devrimlerin olamayacağı ve devrimlerin ithal edilemeyeceği defalarca sosyal pratiklerle ispatlanmıştır.

Tabii ki bütün bunlar kaba bir tekrar ya da kopya biçiminde ele alınamaz. Mao, Sovyet modelini kaba tekrar etseydi Çin'de devrim olamazdı. Objektif ve somut dünyanın gerçeklerine sırtımızı dönmeyiz. Yeni gelişmeler mutlaka tahlil edilmelidir. Halk Savaşı'nın Türkiye-Kuzey Kürdistan somutuna uyarlanması, temel bir görevdir. Bunun yaygın bir gerilla savaşı şeklinde ele alınması sonucunda kızıl iktidarlar yaratılması zorunludur.

Sadece bir alanda verilecek mücadeleyle kızıl iktidarlar yaratma koşulu oldukça zayıftır.

Halk Savaşı, kör bir şiddet ve eylemler muharebesi şeklinde anlaşılmamalıdır. Öyle olsaydı yer-küredeki şiddet ve askeri eylemlerin hepsine bu adı takmamız gerekirdi. Onun tüfeğini, Marksizm-Leninizm-Maoizm (MLM) yönlendirir. Halka baskının, Halk Kurtuluş Ordusu içinde bilinçli ve gönüllü disiplin yerine kaba uygulamaların, düşmana benzeme siyasetlerinin yeri yoktur. Dost ve düşman ayrımı yapmayan, rastgele korkutma amaçlı, sansasyon ve komplo hedefli bir eylem çizgisini, Halk Savaşı reddeder. Halk Savaşı, kör bir terör eylemi değil, adresini bilen ve Komünizm'e ulaşma yürüyüşünde stratejik bir silahtır. Bu yürüyüş, komünist ideolojinin kumandaya geçirilerek, araçların amaca uygun şekilde ele alınmasıyla, pragmatizm, ekonomizm ve revizyonizmle ayırım çizgileri bulandırılmadan sağlam ilerleyebilir. Tam da bu açıdan Halk Savaşı; şekilsel, basit bir askeri yönelim olarak görülmemeli, devrimin görevlerinin komünist partisi önderliği aracılığıyla yerine getirilmesi şeklinde anlaşılmalıdır. Buradan hareketle en özlü ifadesiyle Halk Savaşı, Maoist komünist partiler önderliğinde yarı-feodal, yarı-sömürge ve sömürge ülkelerde, askerileşmiş bütünlüklü bir devrim stratejisidir.

Kitlelerin seferberliğini önemsemeyen, kitleler adına öncülerin savaşını kible edinen, kitlelere seyirci ve destekçi rolü biçen bir savaş, Halk Savaşı olarak adlandırılmaz. Bizimki gibi ülkelerde mücadelenin esas biçiminin silahlı olması, objektif olan diğer mücadele ve örgüt biçimlerinin reddini gerektirmez. Hareket, kendi objektif seyri içerisinde değişik örgüt ve mücadele biçimleri ortaya çıkartır. Bunlar merkezi görevi güçlendirme perspektifiyle ele alınmak, bilinçli kılınarak örgütlenilmek durumundadırlar. Stratejide katılık ve taktiklerde esneklik yöneliminden anlaşılması gereken de budur.

Halk Savaşı'nın ilerletilmesinde üs alanlarının ve gerilla bölgelerinin geliştirilmesinde planlamanın özel bir yeri vardır. Kitlelerin savaşa bizzat katılmaları için gerekli araçların yaratılması ihmal edilemez. Halk Savaşı, baştan itibaren iktidar perspektifine sahip olmalıdır. Ve bu perspektifte, parti önderliğinde kitleler ana güçtür. İktidar; geleceğe

ertelenen değil, baştan itibaren parça parça örülmesi gereken bir yönelimdir. Parti devrim yapmaz, kitleler devrim yapar, bu asla unutulmamalıdır.

Devrim, kitlelerin eseridir. Parti, bu eserin yaratılmasında kitlelere öncülük yapan güçlü bir silahtır. Eskinin yıkılması, yeninin yaratılması; objektif dünyanın kaçınılmaz sonucudur. Halk Savaşı bunu bilinçli ele almaktır. Devrim için halkı seferber ederek hizmet etmektir. Halk Savaşı kitlelerin savaşındır, onlara dayanır. Aynı şekilde mali politikada da halka dayanmak esastır. Yıkılmaz olan kale, tarihin yaratacısı olan kitlelerdir. Halk Savaşı sadece düşmanı yenmek değil, aynı zamanda halkın saflarındaki tüm kiri de temizleme eylemidir. Dolayısıyla ideolojik, politik, askeri, örgütsel ve kültürel bir bütünlük içerisinde düşünülmelidir.

Halk Savaşı'nın bugün aldığı biçim, Kızıl Siyasi İktidarlar hedefli köylü gerilla savaşındır. Maoist komünistlerin yürüttüğü savaşın esasını, köylü gerilla savaşı oluşturmaktadır. I. Kongre'nin doğru gerilla savaşı mantığından öğrendiğimiz gibi, gerilla savaşında gerileme yaratan birçok yanlış siyasetten de yine I. Kongre'nin muhasebe ruhuyla dersler çıkartarak kopan II. Kongre'nin ulaştığı sentezler kılavuzumuzdur. Merkezi halkın geliştirilip güçlendirilmesi, bugün için her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır. Gerilla faaliyeti, üs bölgeleri yaratma prensibine uygun olarak temkinli hareket tarzıyla, yukarıda ifade ettiğimiz 7 temel görevin başlarıyla yerine getirilmesi pratiğiyle orta vadede daha üst düzeyde savaş verebilecek duruma gelecektir.

Maoist komünistler açısından Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi, yedi temel görevin gerçekleştirilmesinden başka bir şey değildir. Bunun dışında bir Halk Savaşı örgütlenmesi olamaz. Maoist komünistlerin yarı-feodal, yarı sömürge ve sömürge ülkelerde uyguladıkları devrim stratejisi, Halk Savaşı'dır. İnsanın bilinçli dinamik rolünün tepeden tırnağa örgütlendiği Maoist komünist parti, onun önderliğinde oluşturulan Maoist kızıl ordu ve sınıf temelinde halkın dostlarının birleştiği cephe örgütlenmesi, Halk Savaşı'nın örgütlenme araçlarıdır. Bu araçların ve dolayısıyla kitlelerin örgütlenmesi için ortaya konulan yedi temel görev de, Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesidir. Kısaca bu yedi temel görev, öngörülen yıllar boyunca, Halk Sava-

şı'nın somut örgütlenmesi için geçerli, diğer tüm alt görevler, bu yedi temel göreve bağlıdır.

1-Önderliği Kurumsallaştırmak ve Derinleştirmek

Toplumsal, tarihsel tecrübeler bize göstermektedir ki; iyi ve doğru bir önderliğe sahip olmayan bir parti, Komünizm mücadelesine önderlik edemez ve Halk Savaşı'nı ilerletemez. Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi, doğru bir önderlik olmadan kendiliğindencilikten kurtulamaz ve gelişmeler karşısında başarılı olamaz. Doğru önderlik de, diğer temel görevler gibi hayati önem taşımaktadır. Bu görevin gereklerinin yerine getirilmesi, diğer görevlerle bütünsellik içerisinde ele alınmasına bağlıdır. Önderlik sorununu çözemeyen örgütler, sürekli sorunlar yaşamaktan kurtulamazlar.

Maoist komünistlerin yaşadıkları problemlerin başında, önderlik sorunu gelmektedir. Önderlik iki biçimde anlaşılmalıdır. Birincisi; tüm iradenin kendisi iken, ikincisi ise; ortaya konulan hattın bir sonraki irade toplantısına kadar icra edilmesi için, yine bu iradenin içerisinden seçilen yürütme olarak anlaşılmalıdır.

Bizde genellikle irade, sürekli bir araya getirilerek sonuçlar çıkartılmış, fakat bunu hayata uygulayacak yürütme, çeşitli nedenlerden ötürü, bir sonraki irade toplantısına bir bütün ulaşamamıştır.

Önderliğe ilişkin oldukça doğru ve yerinde saptamaların yapılmasına karşın bu saptamaların gereği yapılmayarak, söylenenler pratikle bütünleştirilememiştir. Oysa bu teorik açıklamaların yaşam bulmasını sağlayacak siyasetin de ortaya konulması ve böylelikle önderliğe ilişkin açıklamamızın ete-kemiğe büründürülmesi esas olmalıdır.

Partinin önderlikte yaşadığı problemleri doğru tespit edemezsek, doğru çözümlere ulaşamayız. Önderlik konusunda yaşadığımız sorunların kaynağına baktığımızda, iki temel sorunla karşılaşmaktayız:

Birincisini; düşmandan kaynaklanan boyutu oluşturmaktadır. Bunlar; düşmanın kadrolarını deşifre etmesi, onlar üzerinde şaibe yaratarak gözden düşürmesi, tutsak ve şehit etmesi gibi biçim-

lerde gerçekleşmektedir.

İkincisini; bizim hatalarımızdan ve yanlış politikalarımızdan ileri gelen sorunlardır. Bunlar; önderliğin öneminin bilincinde olmadan, onu sıradan savaşıci derekesine indirmek, güvenlik çizgisinde sıradanlıktan kurtulamamak, kadro politikasını hayata uygulamakta yetersiz kalmak, sürekli güçlendirme ve kolektif çalışmada zayıflıklara düşmek, bölünme ve kopuşlar, yaşanan sorunlarda yardımcı olamamak gibi çeşitli biçimlerde gerçekleşmektedir. Zaman zaman doğru seçim yapmamak da, önderlik konusunda bizleri yanlış sonuçlara götürmüştür.

Önderlik sorununda esas yanı, bizden kaynaklanan hatalar oluşturmaktadır. Bunu gözden kaçırarak, sadece basit güvenlik sorunu olarak olguyu açıklayan çizgi, tüm bu hataları tekrarlamaktan başka bir sonuca ulaşamaz. Ya da önderliği koruma adına, örgütü önderliksiz bırakarak pratik sahneden çekilmenin ötesine geçemez. Kuskusuz buradan; 'güvenlik çizgisini boş verelim' anlayışı çıkarılmamalıdır. Burada anlaşılması gereken güvenliğin, işin sadece bir boyutunu oluşturduğudur. Diğer boyutlarını güvenlikle birlikte ele almazsak, doğal olarak sorunun tamamı çözülmediğinden problemler devam edecektir. Çünkü güvenlik çizgisi de ancak diğer yönlerin doğru ele alınmasıyla başarılı olarak uygulanabilir.

Düşman yönelimine karşı deşifreyonu en aza indirme, uygun güvenli alanlarda konumlandırma, düşman kontrolünü arttıran teknik iletişim araçlarından uzak durma, yerleşilecek alanın alt yapısını hazırlama, yeteri kadar güvenli olmayan alanlarda toplu hareket etmeyi engelleme, kısa vadede başarılar için rizikoya atılmayı engelleme, önderliğe yapılan gerici baskılanmaları ortadan kaldırma vb alınacak güvenlik önlemlerinin başında gelmelidir.

Düşmanlarımız açısından devrimci ve komünist önderliklerin engellenmesi, oldukça ciddi ve boyutlu olarak ele alınmaktadır. Düşmanın taktiği, önderlikleri yok etmek üzerine kuruludur. Bizim ise buna karşı önderliği koruma ve sürekli kadro yetiştirme siyaseti uygulamaktan başka yolumuz bulunmamaktadır.

Başta da belirttik, biz ne yaparsak yapalım mutlaka kayıplarımız olacaktır. Bugünkü koşullar-

da, bu çok daha büyük olasılık durumundadır. Bizim yapmamız gereken; bu saldırıları en az kayıpla atlatacak önlemler almaktır. Bizler bu koşullarda bir yandan güçlerimizi korumaya çalışırken, diğer yandan da kadro siyasetimizi hayata uygulayarak sürekli kadro yetiştirme mekanizmalarını örgütlediğimizde, düşman güvenlik sınırlarımızı geçip başarılı bazı sonuçlar alsa da, biz ardıllarını yetiştirdiğimizden faaliyetlerimiz aksamayacak ve bir adım önde olacağız. Darbe yemeden bunu başarmamız halinde ise önderliğin rolünden kaynaklı çok daha güçlü sonuçlar elde edeceğimizden Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinde de başarıların elde edilmesi mümkün olur.

Kendimizden kaynaklanan sorunları ortadan kaldırmak için ise; ilk olarak her alanda kadro yetiştirecek eğitim okulları vb mekanizmalar örgütlenmelidir. İnsanların dengesiz gelişmesini bahane ederek; önderliği bilinçli bir siyaset uygulayarak ortaya çıkartmak yerine, 'pratikte kendiliğinden oluşsun' anlayışı kesinlikle reddedilmelidir. Kuşkusuz sınıflı toplum gerçekliğinden kaynaklı kavrayışta eşitsizlikler olacaktır, ama bu gerçeklik, önderlik sorununa yönelik bütünlüklü bir siyaset izlememizi gereğini ortadan kaldırmaz.

"Maoist komünistler kimseyi engellemiyor" diye hep savunma yapıyoruz, görünürde gerçekten de engelleme yok, ama uygulanan siyasete bakıldığında büyük bir engelleme söz konusudur. Çünkü önderlik kademeleri uyguladıkları yanlış siyasetten dolayı insanlarını dar pratikte boğarak eğitmiyor, ileri taşıyor, korumuyor ve yardımcı olmuyor. Bu anlayış Maoist komünistlerin önderlikte yaşadığı problemlerden biridir.

Partinin genel siyasal çizgisi (ideolojik, politik, örgütsel, askeri, kültürel vb) tüm yönleriyle düzeylerine uygun olarak partililere kavratılmalı, bu yolla kadro yetiştirilmelidir. Kendi ardılını yetiştirmek oldukça kilit bir yerde durmaktadır. "sosyalist ülkelerdeki" geriye dönüşlerin yaşanmasında ve komünist partilerin gerileme ve yenilgilerinde bu sorunun önemli bir rolü bulunmaktadır. Maoist komünistlerin önderlik başta olmak üzere birçok konuda yaşadıkları sorunların başında gelen hususlardan biri de ardıl yetiştirmeme hususudur. Bu sorun aşılmalı ve bunun için Maoistlerin I. Kongrelerinde kadro siyasetine ilişkin ortaya koyduk-

ları tanıma-konumlandırma-yerleştirme-atama-yardım ve koruma biçimindeki siyaset eksiksiz bir şekilde izlenmeli, pratikleştirilmelidir. Maoist komünistlerin I. Kongrelerindeki kadro siyasetine paralel olarak, MLM bilinciyle donanmış, davaya bağlı, kitlelerle sıkı bağları olan ve inisiyatif sahibi kadrolar yetiştirmek hedefiyle somut adımlar atılmalıdır.

Önderlik meselesine ilişkin Maoist komünistler, kolektif önderlik anlayışını yadsıyan, her şeyin merkezine bireyi koyan ve onu 'doğru'nun şaşmaz temsilcisi gören şef tipi önderlik anlayışını tarihi boyunca uygulamalarına rağmen her dönem bu tip eğilimler hem bir kısım kadrolarda, hem de kitlelerde öne çıkmakta ve her kademede birtakım problemler yaşanmaktadır. Her çalışma alanına muhtariyet olarak bakan, "benim malım" anlayışıyla kolektif çalışmaya ayak direyen, bürokratik çalışmayla şeflik taslayan tüketici, ben-merkezci anlayışlar zayıfta olsa halen varlığını sürdürmektedir. Bürokratizm, ben bilirim merkeziliği, kahramanlar bizi kurtaracak anlayışları temelden yıkılmadıkça, bu hastalıklar partide sürekli filizlenecektir. Bu hatalı anlayışları aşarak en aza indirmedeğimiz müddetçe, önderlik sorunu çözülemez.

Maoist komünistler bu bilinçle hareket ederek, daha bu günden önderlik kademeleri başta olmak üzere tüm örgütlenmelerde, etkili olduğu kurumlarda, yerel yönetimler ve kitle kurumlarında kolektif yönetimin uygulanmasını savunarak, yöntemlerinin oluşturulması çabalarını süreklileştirmelidirler.

Maoist komünistler yönetici kademeleri başta olmak üzere tüm birim ve kurumlarını, sayısal olarak sürekli arttırıp kolektifleştirerek kadın-erkek dengesi ve genç-orta yaşlı ilişkisi temelinde ele alarak ilerletmelidir. Maoist komünistlerin kendi saflarında sürekli gündemde tutmaları gereken konu, asla şef ve şefler topluluğunu kabul etmeyecekleridir. Her noktada kolektif çalışma, Maoist komünistler ve gelecek toplum hedefimize uygunluğuyla hem gelişmeyi güçlendirecek, hem bireyin çok yönlü gelişmesini sağlayacak, hem de toplumun daha geniş bölümlerinin zamanla hem yönetici, hem de üretici olması temelinde güçlü avantajlar ortaya çıkaracaktır. Gelecek toplumda bir

avuç değil, tüm insanlık kendi kendisini yönetektir. Önderlik ve çalışma tarzımız şimdiden buna uygun şekillenmelidir. Maoist komünistlerin saflarında olan ya da olmayan bütün insanların geleceğe ilişkin bütün noktalarda fikir belirlemesini sağlayan kitlelerden kitlelere ilkemizi, önderlik kademeleri başta olmak üzere partinin bütün kurumlarının çalışma ilkesi haline getirmeliyiz.

Konferanslar, halk toplantıları, yayınlar ve iç tartışmalarla her alan uygun koşullar yaratarak kitlelerden kitlelere politikasını hayata geçirmelidir. İrade ve kitleler, bu yöntemler kullanılarak kararların uygulanmasından çalışmaların sürekli denetlenmesine, desteklenmesine ve yapılan işlerde fikir belirlenmesine kadar her yönlü harekete geçirilmelidir. Bilinçli bir önderlik seçimi uygulamalıyız. Hangi çizgi hakim hale gelmişse, o çizgiyi en iyi savunan ve doğal olarak en iyi uygulayabilecek olan yoldaşların önderliğe seçilmesi dikkate alınmalıdır. Kadınlara ilişkin, durumları dikkate alınarak hem önderlik kurumunda, hem de diğer organlarda yer almasını sağlayacak özel politikalar uygulanmalıdır.

Bütün bu yöntemleri uyguladığımızda, önderliğe ilişkin bugünkü koşullarda yaşadığımız sorunların önemli bir bölümünü aşarak Halk Savaşı'nda kararlı yürüyüşümüzü devam ettirebiliriz. Maoist komünistlerin II. Kongre iradeleriyle önlerine koydukları planlamaların yani Halk Savaşı'nın bir sonraki kongre iradesine kadar başarılı olarak sürdürülmesi ve belirlenen 7 görevin başanıp başanılmaması önemli oranda önderliğin uygulamalarına bağlıdır. Her alan bu görevin başanması ve diğer görevlerin yürütülmesi için, önderliğe ilişkin üzerine düşen tüm görevleri hiç aksatmadan yerine getirmelidir. Kolektif stratejik önderlik kurumu kurumsallaştırılıp oturtuldukça sorunlar çok daha hızlı aşılarak askerileşmiş politik bir güç olunacaktır.

2-İdeolojik ve Siyasi Seviyenin Yükseltilmesi

Bilindiği gibi her hata ve zaafın mutlaka beslendiği ideolojik kökler mevcuttur. Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinde, bu durumda olmanın nedenleri Muhasebe belgemizde her dönem açısından siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri ne-

denleriyle ele alınarak tüm dayanaklarıyla bilimsel olarak değerlendirilmiştir. Muhasebe'de de ifade edildiği gibi yaşadığımız tüm hataların nedenini değişik boyutlarda MLM'den kırımlar, yani sol ya da sağa sapmalar oluşturmaktadır. Siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri alanda ifadesini bulan tüm fikirler ve pratikler, istisnasız olarak iki dünya görüşünden birine tekabül eder. Daha açık ifade edersek, bu politik fikirler ve uygulamalar ya proletaryaya ya da burjuvaziye hizmet eden sonuçlar ortaya çıkarmaktadır. Bundan dolayı parti içinde ve dışında doğru yanlış mücadelesi temelinde ideolojik mücadele asla ertelenmemelidir. Bu görev diğer temel görevler gibi kopmaz bağlarla birbirine bağlı durumdadır. Bundaki aksama diğerlerini, diğerlerindeki aksama da bu görevi önemle etkilemektedir.

Maoist komünistler bu görevin bilinciyle I. ve II. Kongrelerinde bu konuyu önemle ele almışlardır. İdeolojik mücadelede sadece ulusal sınırlar içerisinde ele alınamaz. Halk Savaşı bütünlüklü bir devrim stratejisi ise bunun ulusal ve uluslararası bağları vardır. Buna bağlı olarak Halk Savaşı'nın pratiğe uygulanması sırasında gerek ulusal alanda, gerekse de uluslararası alanda ortaya çıkan ve çıkacak olan devrimin teorik sorunlarına kafa yormak Maoist komünistler açısından kaçınılmaz bir görevdir. Bugün açısından var olan burjuva ideolojisi, zararlı ideolojik akımlar, ara akımlar ve sapmalarla kıyasıya mücadele yürütmek zorundayız.

Varlık nedenimiz olan MLM'nin kavranması devrim mücadelemizin temel dayanağıdır. Öncelikle bu görevin ele alınması gerekir. Şimdiye kadar çıkan ideoloji belgesi ve bundan sonra çıkacak olan belgelerimizde ideolojinin kavranması mücadelesini yürüteceğiz. Maoist komünistler ideolojik, siyasi seviyemizin yükseltilmesi ve kavrayışımızın derinleşmesi için hem klasiklerden, hem de bizzat Maoist komünistlerin çıkardığı belgelerden ideolojik donanımlarını sürekli yükseltmek için istifade etmelidirler. Ulusal ve uluslararası alanda savunduğumuz her noktaya ilişkin tüm fikirlerimiz olan genel siyasal çizgimizi bir bütünlük içerisinde kavrayıp derinleştirmelidirler.

İdeoloji, ekonomi politika ve felsefe, sisteme ilişkin fikirlerinin tümünün sistematik bütünlüğü-

dür. Geçmişten geleceğe insanın bu üç sacayağına denek gelen tüm fikirleri ideolojiyi ifade eder. İnsanın bütün eylemleri ve bu eylemlerden ortaya çıkan aklımıza gelebilecek tüm fikirlerin hepsi bu üç temele denk gelmektedir. İnsan, sosyal bir varlıktır. İnsanın yaşamını sürdürülmesi için gerekli olan tüm ihtiyaçlar ve bu ihtiyaçların açığa çıkarılması için gerekli olan tüm üst yapı kurumları ekonomi politiğe denk gelmektedir. Yine insanların birlikte yaşarken ihtiyaç duydukları ekonomi politiğin mülkiyet biçimi, bundan dolayı ortaya çıkan tüm toplumsal yasalar, işleyişler, yönetim biçimleri de sisteme tekabül eder. Yine insan bu ilişkileriyle yaşamını sürdürürken dünyanın nasıl oluştuğu, nereden geldiğimiz ve bu işleyişle nereye gide-

lar birçok yönüyle benzerlikler ve ortaklıklar göstermektedirler. Örneğin reformizmin birçok eğilimi, Troçkizmde, sendikalizmde vb yansımaları bulunmaktadır. Bundan kaynaklı reformizme karşı mücadele, aynı zamanda diğerlerine karşı mücadeleyi de içermektedir. Bu ideolojik akımlara, ara akımlara ya da sapmalara karşı mücadele asla birbirinden kopuk ele alınmamalıdır. Bir bütünsellik içerisinde mücadele yürütülmelidir.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'i bütünlüklü olarak bilmeden burjuva ideolojisi ve akımlarla mücadelede başarılı olamayız. Maoist komünistlerin temel görevlerinden birisi de bundan kaynaklı ideolojik ve siyasi seviyeyi yükseltmektir. Bu görevi kümsemeyerek ilerlemek, ıskırsız hareket etmekten

başka bir anlam ifade etmemektedir. Devrimci safalarda ve safalarımızda reformizm, anarşizm, pragmatizm, Troçkizm, sendikalizm, ekonomizm, dogmatizm, kendiliğindencilik vb denk gelen onlarca eğilimin yansımalarını sürekli yaşamaktayız. Bu sistem devrimsiz değişir diyen reformist anlayışlar, öne çıkmış durumdadır. Örgütsüzlüğü kutsayan, bireyin örgütlenmesinde benliğini kaybettiğini söyleyen, bir demokrasinin dahi gerisine düşen anarşist eğilimler, oldukça yaygın gelişmektedir. Devrim iyidir fakat köylülüğün yoğun olduğu bu tür ülkelerde

Bilinçlerde gerçek manada politik iktidarlaşma bilinci yaşamsal kılınmadığı zaman, doğallığında stratejik hedef ve yönelimimize dair sağlıklı-bilimsel politika üretmek ve o temelde bir pratik yönelimi tayin etmek oldukça güçtür. Daha doğrusu Maoizm bilimi ve ideolojisi rehberliğinde olay ve olguları analiz-sentez diyalektik ilişkisi içerisinde ele alıp irdeleme, yorumlama, değiştirme ve çözüm iradesini ortaya koyma perspektifinden olası bir bilinç bulanıklığı, kuşkusuz beraberinde birçok ideolojik kırılmayı, sapmayı, ideolojik kaosu ve bunlar neticesinde çok ağır sonuçların yaşanmasını kaçınılmaz kılar. Bu tür sonuçların yaşanmaması için örgüt-birey, parça-bütün, amaç-araç, genel-özel bütünlüğünü kendisinde toplayan bir bilinç berraklığı ve kavrayışını yakalamak hepimiz açısından olmazsa olmazdır.

ceğimiz, insanlığın gelişme dinamiklerinin ne olduğuna ilişkin ileri sürülen tüm fikirlerde felsefeye denk gelmektedir. İşte ideoloji, tüm bu sac ayaklarının toplamıyla meydana gelen bir bütündür. Dünyada bize göre iki tane ideoloji vardır. Bunlardan birisi tüm gerici fikirlerden beslenen burjuva ideolojisi iken, diğeryse geleceği temsil eden bilimsel proleter ideolojidir. Diğer tüm ideolojik akımlar, ara akımlar, sapmalar bu iki ideolojiden şu ya da bu oranda etkilenmelerle ortaya çıkan parçalı ideolojilerdir. Doğal olarak tüm ideolojik akımlar, bunlardan doğan ara akımlar ve sapma-

lerde yaparsak yıkılmaktan kurtulamayız diyen Troçkist anlayışlar da, devrimlerin yıkılması üzerine yapılan burjuva propaganda sonucunda önemle yansımaktadır. İşçi sınıfının işçi sınıfından başka dostu yoktur diyen saf işçilik, önce ulusal kurtuluş diyen milliyetçi solculuk, uluslararası alanda yaşanan sorunlar bizi ilgilendirmeyen milliyetçi sosyalistlik sürekli karşılaştığımız önemli yansımalarıdır. 1900'lerin teorileriyle ya da 1950'lerin teorik çözümlemelerini birebir uygulamayla sorunları aşmaya çalışan dogmatikler, iktidardan unutarak salt ekonomist yaklaşımlarla devri-

mi hedefleyen anlayışlar da, ideolojik sorunlarda önemli yer tutmaktadır.

Yine ulusal ve uluslararası alanda gerek komünist saflarda, gerekse de devrimci saflarda önderlik, devlet ve demokrasi, Halk Savaşı, enternasyonal bakış açısı, diplomasi, geçmiş tecrübelerdeki hatalar ve yaklaşımımız noktasında da önemli oranda farklı fikirler ve kafa karışıklığı bulunmaktadır. Maoist komünistleri bu noktada da önemli ideolojik mücadele görevleri beklemektedir. Tüm bunlar ideolojik seviyemizi yani MLM kavrayışımızla ve siyasal seviyemizin yükseltilmesiyle karşı koyularak aşılabılır. Aynı zamanda uluslararası alanda MLM'yi savunmak, onun insanların kurtuluş ideolojisi olduğunu kavratma görev ve sorumluluğu da omuzlarımızda durmaktadır.

Maoist komünistler görevlerinden kaçarak benim sorunum ulusal sınırlar içerisinde, gerisi beni ilgilendirmez diyemezler. Çünkü bu ideolojik gelişmelerin tümü uluslararası alanda cereyan etmekte ve saflarımıza yansımaktadır. Maoist komünistler ideolojik mücadelede, bugün açısından reformizmin esas tehlike olarak öne çıktığını ve okun sivri ucunun buna yöneltmesi gerektiğini işaret etmektedirler. Bunun yanında ulusal ve uluslararası alanda MLM karşıtı ideolojik akım, ara akım ve sağ-sol sapmalarla da güçlü bir şekilde mücadele etmeliyiz.

Reformizme Karşı Etkin Bir İdeolojik Mücadele

II. Kongre iradesi; reformizme karşı ideolojik mücadeleyi her alanda birincil görev olarak ele almış ve beklemeksizin bu temelde gerekli adımların atılması için irade beyan etmiştir. Bu noktada dikkat edilmesi gereken husus, kuşkusuz reformlarla reformizmi birbirine karıştırmamak olmalıdır. Reformları reddetmeden ve doğru yöntemlerle uygulayarak, reformist anlayışların bunlar üzerinde halkları gerçek kurtuluşları olan devrimden uzaklaştırma eğilimi boşa çıkarılmalıdır. Reformizmle en iyi mücadele kitlelerle birlikte hareket ederek, reformistlerin ellerinden reformları alarak silahlı bırakma temelinde olmalıdır. Reformizme karşı çıkacağız ama reformlara karşı çıkmamalı, tam tersine savunmalıyız ama bunun yeterli olmadığını kitlelere pratikte göstererek anlatmalıyız. Amaç-

araç ilişkisi temelinde Yeni Demokratik Halk Devrimi'ne hizmet etmesi koşuluyla doğru politikaları gerçekleştirerek uyguladığımız oranında reformizmle mücadelede başarılı olabiliriz. Bunun yanında her türlü zararlı ideolojik akıma karşı da birbirinden ayrı ele almadan açık ve güçlü mücadele yürütmeyi kendimize görev ve sorumlu bilmeliyiz.

Bilinçlerde Politik İktidarlaşmayı Örgütlemek

Bileneceği üzere bilinçlerde gerçek manada politik iktidarlaşma bilinci yaşamsal kılınmadığı zaman, doğallığında stratejik hedef ve yönelimimize dair sağlıklı-bilimsel politika üretmek ve o temelde bir pratik yönelimi tayin etmek oldukça güçtür. Daha doğrusu Maoizm bilimi ve ideolojisi rehberliğinde olay ve olguları analiz-sentez diyalektik ilişkisi içerisinde ele alıp irdeleme, yorumlama, değiştirme ve çözüm iradesini ortaya koyma perspektifinden olası bir bilinç bulanıklığı, kuşkusuz beraberinde birçok ideolojik kırılmayı, sapmayı, ideolojik kaosu ve bunlar neticesinde çok ağır sonuçların yaşanmasını kaçınılmaz kılar. Bu tür sonuçların yaşanmaması için örgüt-birey, parça-bütün, amaç-araç, genel-özel bütünlüğünü kendisinde toplayan bir bilinç berraklığı ve kavrayışını yakalamak hepimiz açısından olmazsa olmazdır. İşte ilk elde çözümün düşünüldüğü nokta bizlerin bilinçleridir. İşte buradan başlayarak örgütlemeliyiz. Kafamızın içindeki karanlık odalara saldınp gün be gün aydınlık noktalarımızı çoğalttığımız oranda, ileri-aydınlık yanlarımızda yaşamımızın bütününe damgasını vuracaktır. Yakalayacağımız bu bilinç ve kavrayış derinliğiyle önüne çıkacak olası her türden engeli ve zorluğu hiçbir tereddüte mahal vermeden aşmasını ve yenmesini de biliriz. Partinin genel siyasi çizgisi, ideolojisi ve stratejisini bütünlüklü olarak özümseriz. Onun yol göstericiliği temelinde atomlarına değil yaşamın tüm kesitlerine hükmetmesine izin verir ve onu emdirmek için de özenle çabalarız. Etrafıca örgütlenmiş bir bilinç pek tabii olarak çevresini de aynı duyarlılıkla aydınlatır ve örgütler. Tüm kadro, üye ve aktivistler olarak bu felsefi yaklaşımı kendimize temel alarak siyasi iktidar yürüyüşünü kararlı ve emin adımlarla yürütmeli, geniş halk yığınlarını da mevcut bu yürüyüş içinde özne haline getirmek için çabalamalıdır. Derinlemesine yakalana-

Maoist komünistler bizimki gibi ülkelerde ister açık alan çalışması (legal), isterse illegal alan çalışması yapsınlar parti örgütlenmelerinin tümünü mutlaka illegal kurallara uygun olarak şekillendirmek zorundadırlar. Bunun tersinin yapıldığını iddia etmiyoruz, fakat önemli bir bilinç kırılması ve zayıflık, örgütlenmelerde kendisini göstermektedir. Parti örgütlenmesiyle faaliyet bir birine karıştırılmamalıdır. Parti örgütlenmelerinin hepsi illegal (gizli) olmak durumundadır. Bu mevcut Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinin zorunlu bir sonucudur

cak olan bu bilinç berraklığı doğal olarak siyasi iktidar organlarının sacayaklarını hiç zaman kaybetmeden bugünden, basitten karmaşığa doğru adım adım örerak kurumsallaştırır. Siyasi hedefimiz, tüm çalışmalarımızın temelinde olmalıdır. Hangi çalışmayı yaparsak yapalım, siyasi iktidar hedefimizi asla ikinci plana düşürmemeliyiz. İktidarı hedeflemeyen ve onun araçlarını güçlendirmeyen tüm çalışmalar kendiliğindenci, ekonomist ve geçici olmaktadır, dolayısıyla yenilmekten kurtulamaz. Her bir çalışmamızın bilincinde, politik iktidarlaşmayı örgütlemek sürekli olarak ideolojik, politik mücadele görevlerimizden biri olmalıdır.

Sadece ideolojik kavrayışımızı geliştirmek de yeterli değildir. Aynı zamanda siyasi seviyemizi de geliştirmeliyiz. Ulusal ve uluslararası alanda savunduğumuz beş temel belge, program, örgütsel

ilkeler, devrimin yolu, genel taktikler ve ideolojiye denk gelen tüm görüşlerimizin, yani genel siyasi çizgimizin noktasında da kavrayış seviyemizi yükseltmek ve saflarımızda tüm savunularımıza ilişkin ortak şekillenme yaratmalıyız. Bu başarılmadan Maoist komünistler açısından bütünlüklü bir duruştan, çelikten disiplin ve irade birliğinden bahsedilemez. Dolayısıyla devrime yürümede başarısızlıklar yaşamamız kaçınılmaz olacaktır.

Tabii ki buna ilişkin eğitimler, belgeler, tartışmalar vb birçok araçlarla önderlik müdahale etmelidir. Ancak tüm alanların da bu görevin yerine getirilmesinde payına düşeni yapmasının da önemli bir katkı olacağı unutulmamalıdır.

Halk Havaşı'nın somut olarak örgütlenmesinde tüm diğer görevlerde doğru teorik bakış açısını netleştirerek başarılı olabileceğimizi bilmeliyiz. Tüm örgütlenmelerimizde siyasi, ideolojik seviyenin yükseltilmesi görevini bu temelde ele almalı ve diğer temel görevlerden ayrı düşünmemeliyiz.

3-Parti Örgütlenmesini Oturtmak ve Derinleştirmek

Partinin yukarıdan aşağıya bütün kurumlarıyla örgütsel yapısını oturtması ve derinleştirilerek nitelikli hale getirilmesi, Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinde parti ve ordu örgütlenmelerinin işlevli hale gelmesinden başka bir şey değildir. Bu başarılmadan, yani örgütün işlevselliği arttırılmadan diğer görevlerin başarılmaması önemli oranda eksik kalacaktır.

Bu görev kısaca partinin tümünün uygun koşullar ve görevlendirmeler çerçevesinde konumlanması demektir. Her alan kendi görev alanlarına ilişkin iradece belirlenen görevlerini birbirine karıştırmadan yerine getirmelidir. Birçok alanda örgütlenmelerin olmasına rağmen bunları yıllardır dağınık, merkezileşmemiş, disiplinsiz, birbirinden kopuk biçimde ele almaktayız. Hiç aksatılmadan bu zayıflıklar giderilmelidir. Her ne konuda olursa olsun bir yapılanmada başarılı sonuç alınmak isteniyorsa, ilk iş olarak çalışmalar merkezileştirilmelidir. Bunda dikkat edilmesi gereken temel nokta, birbirinden tamamen farklı faaliyet alanlarını merkezileştirme adı altında birbirlerine karıştırmamak olmalıdır.

İllegal Örgütlenme ve Çalışma İlkesinden Asla Taviz Verilmemelidir

Maoist komünistler bizimki gibi ülkelerde ister açık alan çalışması (legal), isterse illegal alan çalışması yapsınlar parti örgütlenmelerinin tümünü mutlaka illegal kurallara uygun olarak şekillendirmek zorundadırlar. Bunun tersinin yapıldığını iddia etmiyoruz, fakat önemli bir bilinç kınılması ve zayıflık, örgütlenmelerde kendisini göstermektedir. Parti örgütlenmesiyle faaliyet bir birine karıştırılmamalıdır. Parti örgütlenmelerinin hepsi illegal (gizi) olmak durumundadır. Bu mevcut Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğinin doğal bir sonucudur. Dolayısıyla ilkesel bir meseledir. Ancak faaliyetler her alanın gerçekliği temelinde farklı ele alınmak durumundadır. Örneğin Yeni Demokrasi perspektifli sürdürülen demokratik haklar mücadelesi açık her koşulda savunusu yapılabilecek mevcut sistemin boşluklarından da yararlanılarak, ancak sadece bunla yetinen, düzen içi bir eksen-de değil meşruluk zemininde bu alana uygun araç ve söylemlerden oluşan geniş kitle faaliyeti biçiminde ele alınmak durumundadır.

İllegal gibi görünen örgütlenmeler, çalışma tarzından kaynaklı açık örgütlenmeler şeklinde şekillenmektedir. Şehit cenazeleri veya yaşanan olaylardan dolayı duygusalılık ya da geçici kazanımlar için hiçbir örgütlenme riske atılarak illegalite kuralları çiğnenmemelidir. Farklı alanların işlerine karışma, ortak ilişkilere girme gibi deşifreyona neden olan çalışma tarzı da aşılması gereken bir tarzıdır. Devrimin ilerleyen dönemlerinde örneğin Nepal'deki gibi koşullar ortaya çıktığında ancak yarı illegal çalışmalar yapılabilir. Hatta koşullar varsa o koşullarda bile mümkün olduğunca illegaliteye dikkat edilmelidir. Bunun dışında bugünkü koşullarda bunu yapmak oldukça gereksiz açıklar sonucunda örgütlenmelerin imha etmekte ya da dağıtmaktadır. Bu tartışmada deşifreyonla, gizli çalışma karıştırılmamalıdır. Bazı açıklamalardan dolayı düşmanın çalışmaları açığa çıkarması deşifre etmesi ayrı, kendimizin örgütlenmelerimizi basit olaylarla ya da duygusal sebeplerle açığa çıkarıp deşifre etmemiz başka şeylerdir ve birbirine karıştırılmamalıdır. Maoist komünistlerin tüm parti örgütüllükleri illegalite kurallarına uygun örgütlenmek zorundadır.

Örgütsel İlkelerin Toplamı Olan Tüzüğe, Önemle Uyulmalıdır

Demokratik merkeziyetçilik temelinde iradenin onayıyla belirlenen tüzük kuralları, yani örgütsel ilkelerin tüm Maoist komünistleri bağlayıcı durumdadır. Her birey ve partili, kendisini bu disipline tabi tutuyorsa çalışmalarını bunun dışında göremez, görmemelidir. Kolektif çalışma sonucunda kendi payına düşenleri tereddütsüz yapan insanlar olmadan, başarılı bir devrim faaliyeti yürütülemez. Leninist parti temelinde çeliktan disiplini örgütlenme yaratılmadan ve bu örgütlenme Maoist iki çizgi vb ilkelerle donatılmadan, asla kendi iç birliğini sağlamlaştıramaz ve devrim yürüyüşüne önderlik edemez. Sürekli bunlardan bahsetmemize rağmen, önemli oranda merkezi disipline uymama ortaya çıkmakta ve bireyler kendisini kolektife dayatmakta ve dönem dönem bu dayatmalara tavizler verilmektedir. Bu tür yaklaşımlar sürekli ortaya çıkabilir, çıkacaktır da. Ama bu kadar sık yaşanması, tersliklerin olduğunu göstermektedir. Gönüllü bir çalışmada insanlar isterlerse yapmayabilirler ama disiplini bozma, işleri sürüncemeye bırakarak yapılmamasına neden olma, hiç kimsenin hakkı olmamalıdır. Tüm örgütlenmeler bu bilinçle yetiştirilmeli ve bu olumsuz kültür en aza indirilmelidir.

Örgütüllüklerin Oturtulmasında Rapor Sisteminin Önemi

Parti ve parti önderliği, üye ve aktivistlerin yürütmüş oldukları bütün faaliyetler hakkında gerçekçi ve bilimsel manada bilgi sahibi olabilmesi, olası tikanıklıklara doğru, yerinde, zamanında gerekli müdahaleyi yapabilmesi, daha doğrusu örgütün nabzını elinde tutabilmesi, güncel politik olay-olgulara stratejik kavrayış ve bilinç berraklığıyla yaratıcı biçimde müdahale ederek onu gün'e, an'a ustaca uyarlayabilmesi ve uygulayabilmesi için örgütün genelinden düzenli periyotlarla raporlar alması şarttır. Bir anlamda sınıf mücadelesinin engin denizinde uygun ve hesaplı kulaçlarla yüzerek sanatını icra edebilmesi ve önderlik sanatında taktik ustalığı yakalayabilmesi için bu hava-su-ekmek kadar hayati önem arz eder. Ne var ki bu kadar hassas ve hayati olan bir araca yıllardır gerektiği işlerliğin kazandırıldığı söylenemez. Geline

aşamada bu ihlal ve sorumsuzluğu ortadan kaldırmak bütün örgütlülüklerin görevidir.

Komite ve Kolektif Çalışma Tarzı Esas Alınmalıdır

Aynı örgütsel alanda yürütülen tüm faaliyetler merkezileştirilerek bireysel çalışma ortadan kaldırılmalıdır. Tüm çalışmalarda yapılacak düzenlemelerle kolektif çalışma oturtulmalıdır. Amir memur ilişkisi değil, kolektif çalışma temel prensip olarak ele alınmalıdır. Açık ya da gizli tüm faaliyet alanlarında teknik işler bazı süreçlerde dönemsel ele alınan özel görevler hariç, hiçbir alanda bireysel çalışma kullanılmamalıdır. Geçici olma durumu da belirli bir süreyi kapsamalıdır. Dönem denem koşullardan kaynaklı, bazı dönemler ise koşullar gerekçe yapılarak bireye dayalı çalışma tarzı sürdürülmektedir. Geline aşamada bunun yanlışlığı ve Maoist örgüt gerçekliğiyle bağdaşmadığı bilince çıkartılarak bireylere dayalı çalışmaların aşılması için çaba harcamalı ve bütün alanlarda komite işleyişi esas alınmalıdır.

Köklü bir mücadele geleneğine sahip olmamıza rağmen yine geçmişten bugüne kadar örgütlü faaliyetlerimizde kolektif olarak iş yapma kültürünü bir bütünlük içinde hala ele alma da ciddi eksikliklerimizin olduğu görülmektedir. Bu kavrayış eksikliğinden dolayı mevcut örgütlü faaliyetimizi politik iktidarlaşma ekseninde yeterince kurumsallaştıramadığımız, yine bütün çıplaklığıyla ortadadır. Bilinmelidir ki bireyler ne kadar birikimli ve yetenekli olurlarsa olsunlar, bu birikim ve deneyimlerini kolektif irade etrafında pratik bağını kurmadığı zaman o faaliyet içten içe erimeye, yozlaşmaya ve en nihayetinde de dağılmaya mahkumdur. Yine bahsettiğimiz temelde bireyin çabası ve yönelimi kolektif iş yapma kültürüyle bütünleşen bir güzergahta ilerlemiyorsa, bu bizler ve siyasi iktidarı zapt etme açısından pek bir anlamda ifade etmez. Çünkü bu türden çaba ve yönelimlerin uzun süreli bir kalıcılığı da olmaz. Öyleyse yapılması gereken hiç durmaksızın geçmiş yanlış fikir ve alışkanlıklardan köklü bir kopuşu sağlamaktır. Bu bağlamda tüm faaliyetlerimizi kolektif iş yapma alışkanlığını kazandırma denkleminde ele almalı ve bunu geniş halk kitlelerine götürmeliyiz. Örgüt-birey ilişkisini bu zemin üzerinde ele alma-

lı ve geliştirmeliyiz. Böyle ele alındığı zaman hem kendimizi, hem yoldaşlarımızı, hem örgütü ve örgütlü mücadelemizi hem de halk kitlelerini doğru ve bilimsel bakımdan geliştirip ileri taşıyoruz. Hiç beklemeeksizin üzerinde yoğunlaşıp düzeltmemiz gereken önemli eksikliğimiz olarak algılanmalı ve bu temelde bir düzeltmeye gidilmelidir.

Tüm Örgütlenmelerin Askerileşmiş Politik Bir Yapı Haline Gelmesi Hedeflenmelidir

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik bir yapıya sahip olmasından hareketle Maoist komünistler mücadeleye atıldıkları ilk günden itibaren siyasi iktidarı zapt etmek için başından beri illegal ve silahlı temelde örgütlenmeyi ve sınıf savaşımını yürütmeyi kendisine görev ve sorumluluk bilmişlerdir. Bu durum niyetlerden bağımsız nesnel bir gerçekliğin bilinçlerimizde köklü biçimde yer edinmesi ve sentezleşmesidir. Bahsi geçen nesnel ve özgünlük görülmeden ona uygun bir yönelim-pratik duruşun yaşamla bağını kurmadan ilerleme sağlanamaz. Ne var ki üzerinde yükseldiği zemin tamı tamına böyle olmakla birlikte geçmişten bugüne kadar bu nesnel ve özgün yanların geliştirilmesi noktasında hep eksik ve dar kalındı. İlk anda üzerinde önemle durmamız gereken husus hiç kuşkusuz bu eksik ve zaafı yanımızı düzeltmekle olmalıdır. Çünkü duruşumuz ve yönelimimiz askerileşmiş politik bir yapılanmadan uzaktır. Yukarıda önemle vurgusunu yaptığımız nesnel ve özgün yan, Maoist komünistlerin bütün faaliyetini, nerde olursa olsun, daha doğrusu yaşamın olduğu her yerde askerileşmiş politik bir yapılanmanın kadrosu, üyesi, aktivisti gibi davranmalı ve ona göre hareket etmelidir. Hepimiz açısından bu ertelenemez görev ve sorumluluğumuz olarak orta yerde durmaktadır. Bir dava insanı olarak bu görev ve sorumluluğun yerine getirilmesi bütün alanların görevi olarak kavranmalıdır.

4-Gerillanın Nicel ve Nitel Olarak Seviyesini Yükseltmek

Halk Savaşı'nın esas örgütlenmelerinden biri olan ordu örgütlenmesinin temeli olan gerilla güçlerinin nicel ve nitel olarak geliştirilmesi Halk Sa-

vaşı'nın somut örgütlenmesinin temelini oluşturmaktadır. Bu görev diğer görevlerle hayati derecede bağlantılıdır. Bu görevin ertelenmesi ya da zayıf ele alınması Halk Savaşı'nın başarısız örgütlenmesini ifade eder.

Çok açık olarak ifade edecek olursak ordusu olmayan bir halk, düşman karşısında asla başarılı olamaz. Ve kendi kurtuluşunu gerçekleştiremez. Her alan somut politikalarla bu görevi ele almalı ve parti örgütlenmesinden sonra ordu örgütlenmesinin derinleştirilerek somut bir güce dönüştürme göreviyle yükümlü olduğunu faaliyet alanında bilince çıkartmalıdır.

Maoist komünistlerin en önemli görevinin bu olduğu bilinmelidir. Gerilla alanına yönelimde önemli zayıflıklar ortaya çıkmış durumdadır. Siyasi ideolojik seviyenin gerilemesinin de etkisiyle Maoist komünist saflarda kayıplar yaşandığında moraller bozulmakta ve kaygılı bakışlar ortaya çıkmaktadır. Buna esasta savaş gerçekliğinin yeterince bilince çıkarılmamasının kaynaklık ettiğini belirtmek gerekir.

Alınan kayıpların nedenlerini sorgulamak, hatalarımızın neden olduğu kayıpları engellemek elbette tüm yoldaşların görevi olmalıdır. Fakat bunun bir moral bozukluğuna ve güvensizliğe dönüşmesine izin verilmemelidir. Zor yoluyla bu sistemin yıkılması devrimin temel yasası ise o zaman hiç kimsenin burnu kanamadan bunun gerçekleşmesini beklememeliyiz. Tarihî tecrübelerle bakıldığında geçmişteki devrimlerin gerçekleştirilmesinde yüzbinlerce insanın yaşamını yitirdiğini ve yine görece savaş kapasitesi bizden daha ileri olan devrimci güçlerin kayıplarının sayısal olarak çok daha fazla olduğunu görmekteyiz. Bunun için 'ne kadar çok insan yaşamını yitirirse mücadele o kadar güçlenir' anlayışıyla değil, ancak nesnel gerçeklik bizlerin niyetlerine karşın şimdikinden çok daha fazla kayıpların yaşanacağını göstermektedir. Bunu bilmek ve buna göre şekillenmek durumundayız. Bu kayıpların önemli bir kısmının gerilla bölgelerinde yaşanacağı bilince çıkartılmalıdır. Kitleler içerisinde bu gerçekliğin kavranması sağlanarak bütün alan ve örgütlülükler kendilerini buna göre ele alarak gerilla alanına yönelimi esas hale getirmelidirler. Saflarımızdaki her insanı bu alanın gerekliliğine bağlı olarak şekillendirmek ihmal edilmemelidir. Parti ör-

gütlenmesinden sonra ordu örgütlenmesinin, dolaşısıyla gerilla bölgelerinin esas olduğu unutulmamalıdır.

Maoist saflarda teorik tartışmalarda esasta bu mesele doğru olarak ortaya konulup savunulmasına karşın, pratik faaliyet içerisinde gerilla bölgelerinde faaliyet sürdürme yöneliminin yeterince içselleştirilmediği görülmektedir. Kuşkusuz tarihimizdeki bölünmeler, yanlış politikalar, ideolojik zayıflıklardan kaynaklı uygulanan sektör çizgi, gelen savaşçıların savaş deneyiminin gücüyle donatılmaması, lojistik destek zayıflığı, alınan kayıplar, kendiliğindenci bir mücadele tarzı, merkezileşmemiş örgütlenmeler vb gibi sorunlar bu olumsuzluğa zemin sunmaktadırlar. Tüm bu gelişmelerden kaynaklı gerilla alanında başarısız bir hat izlemekteyiz. Önemli bir potansiyel saflarımıza geldiği halde bu güçleri konumlandırma ve korumada zayıflıklar yaşanmakta. I. Kongre'nin bu noktadaki belirlemeleri ve atılan adımların zayıflığı o dönem içerisinde bulunulan durumu da dikkate aldığımızda başarılı sonuç vermemesi anlaşılabilir. Fakat bu pratikten dersler çıkartan bir hareket tarzıyla önemli gelişmelerin yaşanacağı dinamiğe sahip olunduğu görülmelidir. Savaş tecrübesinin toparlanarak orduya aktarılması, değişik periyotlarla yapılacak gerilla konferanslarıyla tecrübelerin ve çözümlerin paylaşılması, savaşçıların eğitilmesi, düşmanın taktik saldırılarının uygun hareket ve saldırılarla boşa çıkarılması ve üstünlüğün ele geçirilmesi, gerilla alanında kitlelerin sorunlarının ele alınarak çözüm yöntemlerinin örgütlenmesi gibi yönelimlerle başarılar sağlayabiliriz. Ama bu kesinlikle güçleri koruma temeli üzerinden işletilmelidir. II. Kongre'nin uygun planlamalarla somut adımlar atmaya hedeflemiştir. Tüm alanlar çalışmalarını göz ardı etmeden ordu örgütlenmesini güçlendirmek için çalışmalıdır. Somut planların uygulanması doğrultusunda tüm çalışmalar parti örgütlenmesini birincil ele alarak gerilla alanına hizmet etmelidir.

Merkez-Ana Bölgelerde Yoğunlaşmanın Önemi

Halk Savaşı'nın bugünkü aşaması olan köylü gerilla savaşında başarılar kazanıp basitten karmaşığa güçlenmek, güçlendikçe iktidarlaşmak hiç kuşkusuz somut bir planlama yapmakla başarılabılır.

Halk Savaşı'nın yedi temel görev ek-
seninde örgütlenerek yeni ileri atılım-

lar için merkezi görev doğrultusunda bütün alan ve örgütlülüklerin

bu merkezi görevin hizmetinde ele alınması zaruridir. Dola-

yısıyla her sürecin bir merkezi görevi diğer görevlerin

bu merkezi görevi güçlendirecek, onun hizmetinde

yürütülmesinin önemi yadsınmaz. Bunun için

birden fazla merkezi görev olamaz. İçerisinde

bulunulan sürecin merkezi görevi gerilla üs

alanları yaratmak için köylü gerilla savaşını yük-

seltmektir. Bu merkezi görevin bugün açısından anla-

mı; ana bölgelerde yoğunlaşarak bütün alan ve bölge fa-

aliyetlerinin ana bölgeyi güçlendirecek biçimde ele alınmasıdır.

Merkezi görev sadece bir bölgenin ve ya gerilla alanının görevi olarak algılanıp

darlaştırılmaz. Zira küçük-büyük, esas-tali, bütün faaliyet alanları merkezi görev doğrultusunda

bir şekilleniş ve örgütlenme içerisinde olmak durumundadırlar. Bölgeler, alan faaliyetleri arasındaki

farklılık ve özgünlükler tamamen koşulların ve esas-tali ayrımının bir sonucu olarak objektif duru-

mu ifade ederler. Bundan hareketle bazı alanlar bu faaliyetin yürütücüsü, bazı alanlar destekçisi ola-

arak ele alınamazlar. Halk Savaşı'nın genel mantığı bazı alanlara özne, bazı alanlara destekçi-izleyici

rol biçilmesini reddeder. Bunun için esas örgütlenme ve faaliyet alanlarının rolleri, özgünlükleri yad-

sınmadan bütün faaliyetlerin Halk Savaşı'nın değişik alan ve bölgelerdeki mevzileri olduğu kavrayı-

şıyla meseleyi ele almalan ve en az diğer bölgeler kadar merkezi görevlerin yerine getirilmesinde so-

rumlu oldukları bilince çıkartılmalıdır. Küçümsenmeyecek bir savaş deneyim olmamasına karşın gerilla faaliyetinin olduğu alanlarda gerçek anlamda

sürekliliği sağlanmış bir iktidarlaşmanın yaratıldığı söylenemez. Gerilla üs alanları kızıl üslerin yaratılmasın da hayati öneme sahiptir. Uygun arazi, kitle

Halk

Savaşı, hangi

alan ve parça da

olursa olsun hedefi

muğlaklaşmış kendiliğinden

denci bir faaliyet çizgisini

reddeder. Esas-tali, esasın

hizmetinde tali örgütlenme

ve alanları reddetmeyen, fa-

aliyet alanlarının özgünlüğünü

yatsımadan aksine tanımlanmış

her faaliyet alanının gerçekliğine uygun araç ve

metatlarla aynı hedefler

akseninde yürütülen bir

faaliyet halk sava-

şı'nın ruhunu

temsil eder

desteği, stratejik alan ve örgütlenmelerin olduğu alanların en avantajlı olanları-

nı ana gerilla bölgesi olarak belirleyerek buralardan ilerlemek

dün olduğu gibi bu gün açısından da Halk Savaşı'nın temel prensibidir. Bu prensi-

be bağlı kalınarak bütün alanlar faaliyetlerini merkezi

görevin hizmetinde ele alıp örgütlenme ve sürdürmekle sorumlu ol-

duklarını bilmelidirler.

Bütün Faaliyet-

ler Merkezi Halka-

nın Hizmetinde,

Onu Güçlendirecek

Şekilde Ele Alınmalıdır

Faaliyet alanlarının özgünlüğünden kaynaklı gerilla alanının dışındaki faaliyet alanlarının ge-

rek daha fazla kitleye ulaşma, gerekse insan gücü, meteryal ve teknik imkanlar

bakımından daha avantajlı olduğu bilinmelidir. Ancak bu alan ve mevcut imkanların stratejik yönetime

uygun ele alındığını ne yazık ki söyleyemeyiz. Bunun kabul edilebilir bir takım objektif ve subjektif

nedenleri olmakla birlikte meselenin tek başına bu nedenlerle izah edilemeyecek boyutlarının olduğu-

da bir o kadar gerçekliktir. Ki sorun sadece şu veya bu alan açısından değil, bir anlamda genel faaliyet

açısından böyledir. Halk Savaşı tek düze sürdürülen ve sadece şu veya bu alana özgü bir faaliyet değil,

siyasi iktidar hedefli bütün alanlarda kitlelerin en küçük birimine dahi nüfus eden eskiyi yıkan ve ye-

niyi inşa eden bütünlüklü bir devrim stratejisidir. Dolayısıyla Halk Savaşı, hangi alan ve parçada

olursa olsun hedefi muğlaklaşmış, kendiliğinden bir faaliyet çizgisini reddeder. Esas-tali, esasın

hizmetinde tali örgütlenme ve alanları reddetmeyen, faaliyet alanlarının özgünlüğünü yadsımadan, aksine

tanımlanmış her faaliyet alanının gerçekliğine uygun araç ve metotlarla aynı hedefler akseninde yür-

rütülen bir faaliyet Halk Savaşı'nın ruhunu temsil eder. Daha somut bir ifadeyle özetleyecek olursak

MLM ideolojinin kumandasında silah tutunla-kalem tutan, kır faaliyetçisiyle-kent faaliyetçisinin, gerillayla-müzisyenin aynı hedefler için gerçekliklerine göre birinin tetiğe, diğerinin enstürmanına dokunmasının bir orkestra misali diyalektik birliğini ifade eder. Eğer faaliyetlerin toplamı merkezi hedefler kapsamında bu ortak şekilleniş içerisinde ele alınmayıp koordine edilemezse, burada başarıdan söz edilemez. Merkezi görevlere hizmet etmeyen dönemsel olarak kendiliğinden gelişip ve görece "olumlu" olarak görülen hangi faaliyet alanı olursa olsun, esasta bir başarıdan söz edilemeyeceği gibi o faaliyetin stratejik hedefler doğrultusunda tanımı yapılmış merkezi halkaya da hizmet ettiği sonucu çıkarılamaz.

Sonuç olarak bu tanımlamalardan anlamamız gereken hiç kuşkusuz ki bütün faaliyetlerin kendiliğinden bir seyri değil, bilinçli müdahalelerle merkezi görevlerin hizmetine ve onu güçlendirecek şekilde ele alınmasıdır. Bundan alanların birbirine karıştırılması veya kalem tutunun "merkezi göreve hizmet" adı altında kalemle silahı karıştırması değil, silah tutanın heyecan ve şekillenışıyle tutmakla görevli olduğu kalemi tutması ve o kalemi silahla aynı amaç doğrultusunda kullanabilmesidir.

Gerilla Alanında Yerel Örgütlenmeler ve Diğer Tüm Örgütlenmelerden Yararlanmak

Salt gerilla birliklerine dayanan bir savaş, desteklerinden yoksun olup darlaşmaya mahkumdur. Halk kitleleri içinde örgütlenip kök salmayan her hareket, daralarak amaçlarından uzaklaşma yoluna girmekten kurtulamaz. Salt askeri bakış açısı, çetecilik eğilimleri, avare dolaşan güçler realitesi, "sudan çıkmış balık" esprisi, marjinalleşme, öncü savaş pratiği vs bütün bu kötülüklerin kaynağı işte bu zemindir.

Bunların da ötesinde, komünist partilerin önderliğinde siyasi iktidar hedefiyle savaşan her politik ordu, bu niteliğine uygun olarak halk kitlelerini örgütleme göreviyle yükümlüdür. Örgütlenmelerini oluşturmayan bir hareket gelişmeyeceği gibi, niyetlere rağmen amaç ve hedeflerinden de giderek uzaklaşır. Pratik ya da maddi güç olmanın tek yolu örgütlenmektir. Gerekli örgüt ve örgütlen-

meleri, iktidar hedefi ve genel plana uygun bütünlük içinde ele almadan gerçek bir örgütlenmeden söz edilemez. Böyle yarım yamalak ele alınmış çalışmalar elbette iyi performans gösteremez, ilerleme ağılayamaz. Örgütlenme adına, örgütsüzlük ya da kaba örgütçülük aşılacak durumundadır.

Yıllarca gerilla faaliyeti yürütülen alanlarda sürekliliği sağlanmış, köylü kitleleri içerisinde kök salmış güçlü köy parti komitelerinin yaratılamamış olması, aynı bölgelerde il-ilçe parti örgütlenmelerinin zayıflığı, bunlarla birlikte kurumsallaşmaların gerçekleştirilmemesi, genel olarak kitle örgütleri, köylü dernekleri, kooperatifler, dayanışma dernekleri, köylü birlikleri gibi örgütlenmelerin gerçekleştirilmemesi ne kadar kaba örgütçülük yapıldığını göstermektedir.

Savaşta ısrar önemlidir. Ancak tek başına bu, devrimin örgütlenip zafere taşınmasına yetmez. Devrimin görevlerini yerine getirmek için, bilimsel teori ışığında organize edilmiş bütünlüklü bir pratik plan doğrultusunda ve bunun hedeflerine uygunlukla buna hizmet eden yol-yöntem ve biçimlerin bir arada kullanıldığı bir örgütsel çarkın bütün dişlileriyle çalışması gerekir.

Kısacası; Halk Savaşı mantığına uygun olarak köylülük bölgelerde yerel örgütlenmelerin mutlaka oluşturularak il, ilçe ve köylerde bu örgütlenmelerin güçlendirilmesine özel önem verilmelidir. Bu örgütlenmeler, gerilla güçlerinin ulaşamadığı yerlerde örgütü temsil ederek boşluğu doldurmuş, bu saha görevlerini yerine getirmiş olacaklardır. Aynı zamanda, bu örgütlenmeler bulundukları yerlerde gerillanın gözü-kulağı olacak ve sorunlara yerinde-zamanında ve daha avantajlı durumda etkili müdahale ederek çözüm gücü olacaktır. Ajitasyon-propagandanın en geniş kesimlere ulaşmasını kolaylaştıracak, daha geniş örgütlenmeleri sağlayarak temsil edeceklerdir. Geniş kitlelerle daha yakından iç içe olup, onlarla kaynaşmanın da etkin faktörleri olacaklardır.

Bu komiteler, kooperatiflerin oluşturulmasına ön-ayak olup halk kitlelerinin emeğinin aşırı sömürülmesini önleyerek örgütlenmelerini gerçekleştirecek, köylü birlikleri ve dayanışma derneklerinin kurulup yaygınlaşmasına öncülük yapacak, köy, nahiye, mahalle, belde, ilçe ve il halk meclislerinin kurulmasını sağlayarak sorunlarına sahip çıkma ve

çözme iradeleri geliştirecek, diğer demokratik ve ekonomik kurumlar biçiminde örgütlülükler yaratarak bu zemindeki mücadele ve hareketin gelişmesine öncülük edecek, böylece halkın yaşamına olumlu etkide bulunacak, bilinçli tarım ve hayvancılık, bilinçli üretim ve tüketim ile birlikte tutumluluk kültürü ve demokratik hakların kazanımı noktasında kitlelerin bilinçli hareketini yaratarak, Halk Savaşı'na büyük hizmetler sunacaktır.

Yerel örgütlenmeler çalışmaların süreklileşmesi açısından da vazgeçilmezdir. Gerek gerilla birliğlerinin ulaşamadığı yerlerde olsun ve gerekse de gerilla güçlerinin barınaklarda bulunduğu süreçlerde olsun, parti çalışmaları kesintisiz bir şekilde bu yerel örgütler üzerinden yürütülmüş olacaktır. Mevsimlik faaliyetle devrim örgütlenmesinin yürütülemeyeceği açıktır. Faaliyetin kesintiye uğramaması için de yerel ve diğer örgütlenmeler şarttır.

Bunlarla birlikte gerilla birlikleri kendi ihtiyaçları ve örgütlenmesi bağlamında daha nitelikli bir örgütlenme ve kurumsallaşmaya gitmek durumundadır. Milis örgütlenmelerinden güçlü bir kurye ağının oluşturulmasına, istihbarat ve keşif birimlerinin kurulması, lojistik ve üstlenme komitelerinin kurulması, özel görev ve eylem birliklerinin oluşturulması biçiminde iş bölümü ve uzmanlaşmaya dayalı kurumsallaşmalar bu anlamda öncelikli olanlardır.

Köylük Alanlarda Kadın Faaliyetinin Önemi

Devrim kitlelerin eseri olduğuna göre kitlelerin yarısını oluşturan kadınların mücadelede öne çıkmalarının önemi yatsınamaz. Eğer özgün araç ve politikalarla kadın kitlesi devrimci savaşa kanaliz edilip kadınların kölelik zincirlerini parçalamaları sağlanamasa, önemli bir güç pasif konumda kalmış sistemin katmerli baskı ve sömürsünün hedefi olarak feodal ilişkiler üzerinden sistem içi yaşamın kölesi olmaktan kurtulamamış olacaktır.

Özellikle kırsal alanda halkın değer yargıları gözönüne alındığında, köylü kadınlarla ilişkilerin geliştirilip örgütlenmelerinin sağlanması için mücadele içerisindeki kadın faaliyetçilere faal görev düşmektedir. Bu bakımdan kadın faaliyetçilerin daha fazla yetkinleşmelerini sağlayacak şekilde

ele alınarak diğer görevlerinin yanı sıra kadın kitlelerinin örgütlenmesi için de birtakım özgün örgütlenmelere gidilebilmelidir.

Gerilla birlikleri içinde bu paralelde oluşturulacak kadın komiteleri, kadın sorunuyla ilgili seminerler, toplantılar gibi özel çalışmalar yürütebilmelidir. Böylece kadın faaliyetçilerin inisiyatiflerinin engellenmesi önündeki geri yaklaşımlar aşarak, kadınlara karşı "yapamazlar-edemezler" yönündeki geri ve güvensiz yaklaşımlar yıkılabilir. Aynı şekilde kadınların da kendilerine olan özgüvenleri geliştirilip, çeşitli biçimlerdeki bağımlı-tabi kalma gibi içsel eğilimlerin de yıkılması hedeflenmelidir. Bunun için salt söz konusu çalışmalarla yetinmek elbette ki tek başına sorunu çözmez. Dolayısıyla, kadın gerilla ve faaliyetçilerin bağımsız inisiyatiflerini kullanarak bu sorunları geliştirecekleri görevlerin verilmesi, kadınlardan oluşan birimlerin kısa süreli ve geçici de olsa "bağımsız" gezip faaliyet yürütmeleri gibi uygulamalara da dönem dönem gidilmelidir. Örgütlenme ve görevlendirmelerde, kadın ve erkek faaliyetçileri yeterlilik konusunda eşit oldukları durumda tercih kadın faaliyetçilerden yana kullanılarak, kadın faaliyetçilerin sivrilip öne çıkmaları ve inisiyatiflerinin gelişmesine vesile olacak bu ve benzeri pratik uygulamalarla desteklenmelidir. Pratik faaliyet boyutuyla da kadın sorunuyla ilgili faaliyet alanındaki köylerde toplantılar yapmak, bu toplantılarda köylü kadınlarının sorunları ve genel olarak kadın sorunlarının tartışılıp bu sorunların kaynağı ve gerçek kurtuluşlarının nasıl mümkün olacağı anlatılarak köylü kadınlar içerisinde örgütlenme çalışmalarını yürütülebilir.

5-Düşmanın Marjinalleştirme

Politikalarına Karşı Kitleleşmek

Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinde bu görev ertelenemez önemde bir görev olarak Maoist komünistlerin önünde durmaktadır. Kitlelerin katılımının olmadığı bir devrim, hayalden başka bir şey değildir. Zira devrim, tarihin yaratıcısı olan kitlelerin eseridir ve ancak halk kitlelerinin, kendi iktidarlarını tesis etme mücadelelerine sefer edilmeleri, bu mücadelenin özneli haline getirilmeleri ile bir hayal olmaktan çıkarak gerçekliğe dönüşebilir. Dolayısıyla halk kitlelerine devrimde

önderlik etme tarihi sorumluluğu ile yüklenmiş olan Maoist parti açısından kitlelerle buluşmak, onların yaratıcı gücünü zincirlerinden boşandırmak tarihi yürüyüşün ertelenemez ve esnetilemez bir talimatıdır. Devrim için kitlelerin özne haline getirilmesi perspektifiyle, partiyi kitlelerle buluşturmak her bir Maoist komünistin en temel görevidir. Altını kalın bir şekilde çizmek gerekir ki; bu görevle yapılmak istenilen kitleleri figüran gören bir anlayış çerçevesinde nicel olarak çoğalmak değil, kitleri Halk Savaşı'nın görevleri doğrultusunda kendi kurtuluşları için gerekli olan devrim için örgütlemek, onları özne haline getirmektir. Kitlelere seyirci rolü biçen, onları devrim mücadelesinin figüranları olarak gören fokocu yaklaşımlardan kopmanın, bugünden kitlelerin adım adım yönetim aygıtını ve erkini denetlemelerini sağlamanın yolu buradan geçtiği gibi, öncü olmaktan önder olmaya uzanan yol da buradan geçmektedir.

Bu yolda sebatla ilerlemek, diğer bütün görevlerin olduğu gibi Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi görevinin de başarılmasında kilit bir öneme sahiptir. Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi ve güçlendirilmesi, devrimin temel ve öncü güçleri başta olmak üzere halk kitlelerinden kopmayı ifade eden marjinalleşmeyi aşmakla mümkündür. Verili durumda Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin önde gelen sorunlarından biri olan marjinalleşme, başlıca iki nedenden ileri gelmektedir. Bunlardan birinci; düşmanın uyguladığı ve bizleri kitlelerden kopartmayı hedefleyen politikaları-saldırıları iken, ikincisi ve esas olanı ise; bizim hayata geçirdiğimiz yanlış politikalar ve/veya içerisine düştüğümüz politik müdahaledeki yetersizliktir. Ve bütün açıklığı ile kabul etmek gerekir ki, birinci nedeni ortaya çıkartan da, ikinci nedenin bizzat kendisidir. Başka bir deyişle düşmanın bizleri marjinalleştirmeye dönük politikalarının başarılı olması, onun uyguladığı politikaların haklılığından ya da doğruluğundan ileri gelmemekte, bizlerin yanlış politikalarından ve/veya politikasızlığından ileri gelmektedir.

Düşman bizleri darbeyleyerek, kurumlarımızı etkisizleştirerek, politikalarımızı boşa çıkartarak kitlelerden kopardığı gibi, kitleleri de sindirerek, tehdit ve katliamlar yaparak ve devrimin mümkün olmadığını propaganda ederek halk kitlelerini ko-

münistlerden uzaklaştırıp başarılı olmaya çalışmaktadır. Tüm bunları ilkelerimize uygun illegal örgütlenmeyi derinleştirerek, darbeleri atlatmanın örgütlenmelerini yaratarak ve kitlelerle meşru zeminlerde bağ kurup kurumsallaşarak ve tüm araçlarımızla bu sistemin kitleler açısından neden zararlı olduğunu ve yıkılabileceğini de pratikte göstererek boşa çıkartıp aşabiliriz.

Kitlelerden kopmamızın ikinci ve esas olan nedeni ise; bizim yanlış politikalarımızdan dolayı kitle yitirmemiz, kitlelerle buluşmamamızdır. Bölünmeler, sekte çizgiler, kitlelerden kitlelere anlayışından kopma, devrim kitlelerin eseridir anlayışını hak ettiği şekilde pratikle buluşturamamak, kitlelerin somut talepleriyle örgütlenmek yerine kendiliğindenci bir halde kitlelerin devrime katılmasını beklemek gibi birçok sebep ortaya koyabiliriz. Hiç kuşku yok ki; düşmanın bize karşı yönelimi, saldırıları ve marjinalleştirme çabaları durmaksızın sürecektir, bizlerin de bu saldırı ve politikaları boşa çıkartma, kitlelerle bütünleşme, onların devrimin özneleri haline getirme ve Yeni Demokratik Devrim-Sosyalizm ve Komünizm mücadelemiz birbirini izler bir şekilde, kesintisiz sürecektir. Doğalında bu, devrim-karşı devrim arasındaki mücadelenin olağan bir yansımasıdır. Burada galebe çalanın bizim politik hamlelerimizden olması, halk kitleleri ile bütünleşmemize, onları devrim yürüyüşünde özne olarak seferber etmemize engel olan, bizleri marjinalleşmeye sürükleyen içimizdeki hatalara karşı amansız bir ideolojik mücadele vermek, bu yönlerimizi devrim yürüşünün lehine dönüştürmek ile mümkün olacaktır. Maoist komünistler I. v II. Kongreleriyle bu noktada küçümsenmeyecek bir bilinç ortaya çıkarmışlardır. Maoist komünistler tüm bu sorunları üç noktada uygulanacak bir siyasetle gidermeyi hedeflemektedirler.

Birincisi; kendi iç birliğimizi sağlama ve yanlış politikalarımızdan kaynaklı kopan iflah olmazlar dışında kalan yüzde 95'le birleşme siyasetidir. Sadece böyle bir belirleme sorunu çözmektedir. Çeşitli noktalarda kınlan, ama hala önemli oranda devrimci dinamikler taşıyan bu kitlemize karşı öncelikle özeleştirel yaklaşma ve hatalarımızı ortaya koyarak onları tekrar devrimin saflarında aktif mücadeleye çekme gayretini ortaya koymalıyız.

Muhasebe; tüm süreçlerdeki hataları siyasi, ideolojik ve örgütsel yönleriyle ortaya koyarak sonuçlandırdı. Ama bu yetmez, her alanın özgülünde bu kitlelere ve kadrolara gidilmeli ve tekrar bizimle bağ kurmaları sağlanmalıdır. Bu politika her alanda bir iki insandan ibaret görülemez. Bizlerden kopan, Maoist fikirlerden etkilenmiş, saflarımızda mücadele yürütmüş İbrahimci yüz binlerden bahsediyoruz. Öncelikle bizden etkilenmiş tüm insanlara ısrarla gidilmelidir. Örgütsüz olan bu kitlemizle, örgütlü olan kitlemizin düzenlenecek halk toplantıları, taraftar toplantıları vb araçlarla partinin ve devrimin sorunlarına ilişkin fikir söyleyebilecekleri, eleştiri ve öneri sunabilecekleri ortamlar yaratarak yeniden örgütlü mücadeleye katılmalan sağlanmalıdır. Yine örgütlü bir mücadeleye sıcak bakmayan, bulundukları alanlarda ve mevcut durumlarında bir değişikliğe gitmeden bizlere katkı sunma pozisyonunda olanlar; değişik örgütlenmelerle bulundukları yerlerde davamıza yararlı şekilde konumlandırılmalıdır. Kadro düzeyinde olanların yetenekli oldukları alanlarda, olanaklarımız çerçevesinde örgütlenme ve araçlar yaratarak devrime fiiksel ya da pratik katkı sunmalarını sağlamalıyız. Daha sayabileceğimiz birçok yöntemle bizden kopan kitlelerle birleşmek, kitleselleşmenin önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Çünkü tüm kırılmalara rağmen bu insanlar çizgimizi bilmekte ve bizden çekinmeden ilişki kurmaktadırlar. Bu avantajı kesinlikle değerlendirmeliyiz.

İkinci; bizden kopan kardeş partilerle birleşme ile kitleselleşme siyasetimizi hayata uygulayacağız. Birliğin gerçekleşmesi içinde açık ideolojik mücadeleyle birlik ve ayrılık yanlarımızı ortaya koyarak, kriterlerimize uygun birlik anlayışımızı savunarak, yoldaşları iki çizgi mücadelesi temelinde ikna etme mücadelesi yürüteceğiz. Kriterlerimiz ideolojide, programda, örgütsel ilkelerde, devrimin yolunda ve temel taktiklerde esasta birlik temeli üzerine kurulmaktadır. İdeoloji Marksizm-Leninizm-Maoizm'i ifade eder. Program Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm hedeflerimiz ve devrim öncesi ve sonrası uygulamalarımızı ifade eder. Örgütsel ilkeler, 11 temel ilke ve tüzüğümüzü ifade eder. Devrimin yolu ve temel taktikler Halk Savaşı ve bunun icrasında Halkın Birleşik Cephesi vb tüm temel taktikleri ifade eder. Bu saydıklarımızı küçümseyen, sıradan ele alanlar

sorunu kavramayanlardır. Maoist komünistler; TKP/ML ve diğer gruplarla bu kriterlerde esasta birlik zemini olduğu müddetçe birlik mücadelesinde ısrarcı olmaya devam edeceklerdir. Örgütsel birliğin gerçekleşmesi hem nicelik olarak bir güçlenmeyi beraberinde getirecektir, hem de bu 4 temel noktada güçlü bir ideolojik, politik nitel gücü ortaya çıkartacaktır. Birlik istemimiz pragmatist değil, bilimseldir. Maoist komünistler bunun mücadelesini asla tali duruma düşürmeden her alanda vermedirler. Küçümseme, karalama, yoldaşlık ilişkilerimizi bozacak ilişkilere girme gibi eğilimlerden kesinlikle kaçınılarak ideolojik mücadele temelinde birlik savunulmalı ve her pratik eylem ve kampanyanın bu yoldaşlarla yürütülmesi hedeflenmelidir. Kır ve diğer alanlarda birlikte hareket etmek ve eylem yapmak temel hedefimiz olmalıdır.

Üçüncü nokta ise; dışımızda var olan tüm halk kitlelerinin somut ve acil taleplerini göz önünde bulundurarak örgütlenmelerle kitleselleşme siyasetimizi hayata uygulayacağız. İnsan hakları sorunundan bölgesel sorulara, konut sorunundan sağlık-egitim ve ulaşım sorunlarına, çocuk sorunundan engelli ve yaşlıların sorunlarına, kadın sorunundan gençlik ve çevre sorununa, memur sorunundan işçi ve köylülerin sorunlarına, aydın sorunundan savaş ve hak gasplarına, ulusal sorundan azınlık ve inanç gruplarına kadar aklımıza gelebilecek kitlelerin yaşadığı tüm sorunların somut örgütlenmelerini sendika, kooperatif, kültür merkezler, gençlik ve kadın örgütlenmeleri, inisiyatifler, platformlar, insan hakları kurumları, yöre demekleri, vakıflar, inanç örgütlenmeleri, ulusal ve azınlık hakları kurumları vb tüm kurumları yaratarak ya da var olanlar içerisinde çalışarak tamamen kendi sorunlarımız da olan kitlelerin sorunlarının çözümüne katılarak, kazandığımız insanları gerçek kurtuluş mücadelesine yönlendirerek kitleselleşmeyi sağlayabiliriz. Burada yapılması gereken halkın taleplerini kesinlikle küçümsemekten, örgütlenmeleri Maoist ciddiyetle ele alarak, aceleci tarzdan uzak durarak, kitlelerin hiçbir örgütlenmesini bozacak ya da zarara uğratacak girişimlere düşmeden, sabırlı ve çalışmaları geçici kazanımlar için boşa çıkarmayan bir çalışmayla amaç ve ilkelerimize ters gelmeyen tüm araçları kullanarak kitleleri bilinçlendirmek ve örgütlemektir.

Maoist komünistler açısından bu üç siyasetin uygulanması dışında bir kitleselleşme sözünün anlamsız ve kendiliğindencilikten başka bir şey olmadığını açık olarak ifade edebiliriz. Kendiliğindenci politikalarla, "siyaset üretmeden kitleselleşelim" demek eskiyi tekrarlayarak daha da marjinalleşmekten başka bir sonuç ortaya çıkarmaz.

Başta da belirttiğimiz gibi bu görevin başarılması hem bu politikaların hayata uygulanması, hem de diğer görevlerin başarılmasıyla ilerletilebilir. Önderliksiz, örgütsüz bir kitleselleşme olamayacağı gibi, kitleselleşmeden de gerilla savaşı ve diğer mücadeleler yürütülemez. Devrim kitlelerin eseridir. Kitlelerden kitlelere çizgimizi doğru temelde hayata uygulayarak ilerlemeliyiz. Halk Savaşı'nın bugünkü somut örgütlenmesinde kitleselleşerek, kitleleri kendi kurtuluşu için devrime seferber etmeliyiz.

6-Araştırılması Gereken Görevleri Tamamlamak

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın Sosyal-ekonomik yapısına ilişkin bugüne kadar bir dizi tartışma yürütülegeldi ve bu tartışmalar bundan böyle de sürecektir. Kuşkusuz bu tartışma doğrudan devrimin yolu, niteliği ve dost düşman ayrımı gibi konularda belirleyenlerden biri olduğu için önem arz etmektedir. Bugün araştırılması gereken görevler derken sosyo-ekonomik yapıya ilişkin bir bilinmezlik içerisinde bulunduğu sonucu çıkartılmamalıdır. Aksine Maoistler sadece sosyo-ekonomik yapıya ilişkin değil, her bir meseleye ilişkin bilimsel metodlarla analizler yapıp çelişki ve değişiklikleri bu eksenle ele alarak daha güçlü bir mücadele yürütmeye gayretindedirler. Sosyo-ekonomik yapı da bu şekilde ele alınarak çelişkilerin hangi yönde ilerlediğine somut verilerle vakıf olmak, buna göre yön vermek bizim vazgeçemeyeceğimiz bir metottur. Ki bu esasta da somut koşulların somut tahlilinin bir sonucu olarak sadece bizim değil, bütün devrimci ve komünist hareketin izlemesi gereken bir bilimsel metod olarak ele alınmak durumundadır.

Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi bu belirlemelere bağlı olarak daha güçlü dayanaklarla hayata uygulanacaktır. Bilimsel bir strateji olan Halk Savaşı sorunların objektif temelleri üzerinden inşa edilebilir. Somut koşulların somut tahlilinden ba-

ğımsız bir Halk Savaşı örgütlenmesinden bahsedilemez. MLM biliminin temel ilkelerinden birisi olan somut koşulların somut tahlili ilkesi bizlere sürekli mücadele yürütülen siyasal coğrafyada yaşanan gelişmeleri tespit etme ve bu bilimsel tespitler üzerinden halka giderek onların yaşadıkları sorunlar üzerinden örgütlenmeler kurarak ilerlemeyi emreder.

Bütün irili ufaklı gelişmeleri ele alarak her bir çelişkiye daha fazla vakıf olmak, böylece sosyo-ekonomik yapı tahlilimizi varsa diğer güncel değişikliklerle güçlendirmek bizim şimdiye kadarki tesbitlerimizi boşa çıkartmayıp aksine onu güçlendirecektir. Dolayısıyla sosyo-ekonomik yapı ve ülke tarihine ilişkin materyalist tarih anlayışına uygun bilimsel sentezlere ulaşma görevlerimizden birisi olarak önümüzde durmaktadır.

Sosyo ekonomik yapı araştırması yapmamız ülkenin sosyo-ekonomik yapısına ilişkin fikrimizin olmadığı anlayışını ortaya çıkarmamalıdır. Şimdiye kadarki açıklamalarımızda da ifade ettik, mücadele araçlarımız ve yöntemlerimiz yarı-feodal, yarı-sömürge yapıya göre şekillenmektedir. Kafamız açık ve ne yaptığımızı oldukça net olarak bilmekteyiz. Bugünkü veriler Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hakim olan ekonomik yapının yarı-feodal, yarı-sömürge statüye sahip olduğunu bizlere göstermektedir. Maoist komünistler bilimsel olandan yola çıkarak, bununla da yetinmeyerek, sosyo-ekonomik yapıda köklü değişiklikler yaşasın ya da yaşamasın, sürekli gelişmelere bağlı olarak tahlil edilmesi gerektiği fikrinden hareket ederek bu meseleyi gündemlerine almış durumdadırlar. Yaptıkları araştırmaları da birkaç yıl sonra tüm verileriyle ortaya koyarak somut ve bilimsel sonuçları ile tüm kamuoyuna sunacaklardır.

Gelinen aşamada oldukça avantajlı bir durum mevcuttur. Lenin bir tane istatistik kurumunun verileriyle Rusya'da kapitalizmin gelişmesi adlı belgesini ortaya koymuş ve tüm örgütlenmesini bunun üzerine şekillendirmiştir. İbrahim Kaypak-kaya oldukça kısıtlı verilerle gittiği her alanın koşullarını inceleyerek örgütlenmeye başlamayı en doğru yöntem olarak görmüş ve mücadeleyi bu temel üzerine inşa etmiştir. Şimdi ise tekniğin gelişmesine de bakıldığında oldukça geniş olanaklar mevcuttur. Yapılması gereken tüm verileri bilim-

selliğine inandığımız ekonomik gelişme yasalarına göre denetlemek ve sonuca gitmektir. Ekonomide yorum ya da isteğe göre şekillendirme olamaz. Ekonomi somut tespitlerle açıklanabilir. Bundan kaynaklı bu ilkemize somut koşulların somut tahlili ilkesi denmektedir.

Sonuç olarak amacımız kapitalizmi ya da yarı-feodaliteyi kanıtlamak değil. Sosyo-ekonomik yapı tahlili üzerinden somut koşulların tespitini yapmak ve buna uygun örgütlenmelerimizi güçlendirerek derinleştirmektir. Amaç kimsenin duygularına göre değil, somut ve bilimsel veriler üzerinden tespitlerimizi yaparak örgütlenmelere gitmektir.

Ülke ve Dünya Tarihi

Bir diğer nokta da ülke ve dünya tarihine ilişkin önemli zayıflıklar yaşamamızdır. Mücadele yürüttüğümüz toprakları tanımazsak, buralardaki gelişmelerin dünyadaki gelişmelerle bağlarını ortaya koyamazsak, doğal olarak mücadelemizin bir ayağı zayıf kalmış olacaktır.

En basitinden çarpık tarih anlayışından dolayı birçok azınlık kendisini Türk olarak görmekte ve asimile olmaktadır. Hatta bir Türk'ten çok daha fazla Türk olduğunu ifade eden Kürt ve Laz kökenli insanlar mevcuttur. Ve bunları da trajikomik bir şekilde Türkçe ifade etmeyi bile başaramamaktadırlar. Duygularını ana dillerinin Türkçe'yle kınılmış halleriyle ortaya koymaktadırlar. Buradan kesinlikle bu kesimleri veya insanlarımızı küçümseme veya Türklüğü "aşağılama" gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Tam tersine tarihin çarpıtılması sonucunda ortaya çıkan durumu anlatmaya çalışmaktayız. Ki burada da komünistlerin kendilerini sorgulaması gerektiğini düşünüyoruz.

Yaşanan katliamlar, soykırımlar yeni kuşaklara çarpıtılarak anlatılmakta, bunların daha büyüğü olan emperyalist paylaşım savaşları halkların ya da bir iki insanın üzerine yıkılarak hedef çarpıtılmakta, dünya halklarının düşmanları "baş elçileri" gibi gösterilmektedirler. Tüm haksız savaşların, kitle katliam silahlarının yaratıcıları, haklı mücadeleleri bu çarpık tarih anlayışıyla kitlelere değişik boyutlarıyla yansıtmakta ve kendilerinin ortaya çıkardıkları işgal ve imha savaşlarını halkların gözünde haklı hale getirmektedirler.

Komünistler tüm bu gelişmelere karşı mutlaka dünyadaki sınıfsal, ulusal, toplumsal gelişmeleri halklara doğru tarih bakışıyla yansıtmaya görevini yerine getirmelidirler.

Bu araştırmayı basit olarak ele alınabilecek ya da kısa bir sürede bitirilecek bir çalışma olarak görmemekteyiz. Yıllarca sürececek araştırma, tartışma yöntemleriyle sonuçlanarak materyalleşecektir. Ama şimdi başlamazsak bu iş çok daha geç tarihlere ertelenmiş olacaktır. Israrla tarih araştırmasına yönelmeli ve tüm kitlemizin ve kitlelerin bu yönde doğru bilgilere sahip olacakları bir materyal hazırlama hedefindeyiz.

Tarihi sadece doğru bilgi elde etme olarak algılamamalıyız. İbrahim yoldaş, halkın devlete olan tarihsel kininin oldukça önemli olduğunu ifade etmekteydi. İşte bu gerçeklikten hareketle yapacağımız araştırmayla yaşanan katliamlar, isyanlar, haksızlıklar ortaya çıkılarak halkların sisteme karşı örgütlenmesini doğru bir tarih bilinciyle sağlayabiliriz. Halk Savaşı'nın örgütlenmesinde bu tarihsel gerçeklikler oldukça önemli yerler tutmaktadırlar. Örneğin tüm tarihsel unutkanlıklara karşın elli yıl da geçse Kürt ulusuna mensup birçok insan yaşadıkları bu savaştan dolayı devlet yanlısı olmayacaklardır. Dersimlilerin, Ermenilerin, Kürtlerin bu karşıt duruşları tarihsel gelişmelerden bağımsız ele alınamaz. Ayrıca Alevi ve diğer inançların duruşları da bundan bağımsız değildir.

Bundan kaynaklı tarihsel gelişmeler Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinde oldukça önemli rol oynamaktadır. Bu gerçeklik sürekli göz önünde bulundurulmalıdır. Sosyal-ekonomik yapı ve tarih araştırması bu bilinçle ele alınarak Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinin hizmetine sunulacaktır.

7-Deşifrasyonun Önüne Geçmek

Yönetim biçiminin faşizm olduğu ülkemizde, illegal çalışma koşullarına azami derecede uyulması ve deşifrasyonun minimum seviyeye çekilmesi; devrim mücadelesinin zaferle taçlanması zorunlu bir koşuldur. Illegal çalışma ilkeleri örgüte tepeden tırnağa değin nüfuz ettirilmeden, deşifrasyonun önü alınmadan önderliğin korunmasından, örgütün oturtulmasından ya da gerilla güçlerinin korumasından ve gerillayı destekleyen örgütlenme-

lerin korunmasından bahsedilemez, Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi görevinde hedeflenen sonuca ulaşamaz.

Hiçbir şey durağan değildir. Yaşamın sürekli akışı içerisinde herşey durmadan değişir. Yaşanan küçük ya da büyük her bir değişme yeni bir çelişkiyi, yeni bir bilgiyi ve analiz-dönüşürme ihtiyacını ortaya çıkarır. Maddedinin ve elbette toplumsal yaşamın bu sonsuz hareketi, bu kesintisiz değişimi içerisinde herhangi bir konunun bütün bilgisine sahip olamayız. Başka bir deyişle hiçbir şey hakkında mutlak tam bilgiye sahip olamayız. Hareketin bu sonsuz akışı ve dönüşümü içerisinde her bir duruma anında kendimizi uyarlamamız olası değildir. Doğasında bir konu hakkında bizler ne denli derin bilgilere sahip olursak olalım, mutlak suretle eksik kaldığımız yanlar olacaktır. Ne var ki bundan; hareketin-değişim ve dönüşümün sonsuzluğu karşısında pes etmemiz gerektiği sonucu çıkmaz, çıkartılmamalıdır. Evet, şeyler hakkında hiç bir zaman mutlak bilgiye sahip olamayız. Ancak bilimsel-toplumsal gelişmenin verili aşamasına uygun en üst düzeyde bilgiye sahip olmamız pekala mümkündür. İşte biz komünistlerin yapması gereken de; her bir konuda koşulların el verdiği azami bilgiye sahip olmak ve hatta bunu aşmanın gayreti içerisinde olarak mümkün olmasa dahi mükemmeli yakalama hedefiyle hareket etmek olmalıdır. Deşifasyon hususunda da durum bundan farklı değildir. İlegalite kurallarına ne denli uysak uyalım, deşifasyonu önlemek için ne denli efor sarf edersek edelim, mutlaka eksik kaldığımız yönler olacaktır. Yani tüm çabalarımıza karşın deşifasyon şu ya da bu düzeyde saflarımızda yaşam bulacaktır. Bununla birlikte deşifasyonun önlenmesi ve illegalitenin bütün bünyeye nüfuz ettirilmesi doğrultusunda bilimselliğe-nesnellığe dayanan ne denli büyük bir efor sarf edilir ve önlem alınırsa, deşifasyon da o denli önenebilir.

Bizimki gibi ülkelerde illegal mücadele olmazsa olmaz bir örgütlenme biçimidir. Bu nesnel zorunluluğun sonucudur ki; Maoist komünistler açısından esas olan örgütlenme biçimi illegal örgütlenme biçimidir ve tüm diğer örgütlenme biçimleri illegal örgütlemeyi tamamlayacak, tali örgütlenme biçimleri olarak ele alınır. Aksi her bir anlayış ve hareket-örgütlenme; devrimi, karşı-devrimci güç-

lere altın tepside sunmak anlamına gelir. Kadroların, örgütün korunması, halk kitlelerinin korunması ve Halk Savaşı'nın zafer bayrağını dalgalandırması, illegalitenin her bir hücremize varıncaya değin işlemesi, deşifasyonun ise bünyemizden azami ölçüde dışlanması ile olasıdır.

Devrim-Komünizm iddiasında olanlar için bu denli hayati risk yaratan deşifasyon, kimi tesadüfi durumlar dışında, esas olarak bizlerin çalışma, düşünme ve örgütlenme tarzımızdaki hatalarımızdan ileri gelmektedir. Doğasında bunu aşmanın yolu da yine kendimize yönelmekten, kendimizi MLM bilimin ateşiyle arındırmaktan geçmektedir. Deşifre olmuş ilişkiler daha uygun biçimde ve doğru tarzda ele alınarak görevlendirilmeli, yeni ilişkiler deşifre olmuş ilişkilere bulaştırılmamalıdır, teknik araçlar ve her türlü ilişkiler illegaliteye zarar vermeyecek tarzda ele alınmalıdır, illegalitenin ilkelerine mutlak bir şekilde riayet edilmeli, acelecilikten kaçınılmalı, düşman küçümsenmemeli, alttan üste sürekli ve sağlıklı bir denetleme sağlanmalı vb Deşifasyonun yaşandığı alanlarda öncelikli yapılması gereken, deşifre olmuş kişileri farklı alanlara çekmek, deşifre olmamış kadrolarına gerekli önlemler alınmak koşulu ile- söz konusu alana aktararak, örgütü yeraltına çekmek olmalıdır. Yine açık bir şekilde deşifre olmuş olan alan ve örgütlenmelerin, hangi gerekçe ile olursa olsun, diğer alan ve örgütlenmelerle ilişki kurması engellenmelidir.

Düşman; deşifre olan ilişkileri takip ederek, sürekli zaafa düşürmeye çalışarak, işbirlikçileştirdikleri üzerinden örgütlere sızmaya çalışmaktadır. Ya da güçlü örgütsel darbeler vurarak başarılı bir sonuç elde etme arayışına girmektedir. Bunu yaparken deşifre olmuş olan örgütlenme ve kişilere yönelmekten ziyade, genelde bunları izleyerek merkezi örgütlülüklerle ulaşmayı tercih etmektedir. Yapılması gereken yöntem açığa çıkmış ve denetlenen ilişkileri uygun örgütlenmelerle ortadan kaldırmak ve yerine deşifre olmamış olanları yerleştirmektir. Denetimde olan ilişkiler, yan kaybedilmiş ilişkilerdir.

Bu görev başlanmadan yapmak istediklerimizin birçoğunda düşman engellemesiyle karşılaşmamız kaçınılmazdır. Maoist komünistler oldukça sabırlı bir çalışmayla tüm örgütlenmelerini gizlilik

ilkelerine uygun şekillendirmeyi başarmak zorundadırlar. En zayıf olduğumuz alanlarda dahi düşmanın bizi kontrol etme girişimlerini sürekli boşa çıkartmalı ve çalışmalarımızın açığa çıkmaması için çaba harcamalıyız. Örgütsel disiplin, örgütsel hak ve hukuk çerçevesinde fikir alış verişleri yapmalı, sorunlarımızı tartışmalı-tartıştırmalıyız. Bunun dışındaki her yol ve yöntem, farklı biçim ve tonlarda deşifreye neden olacaktır. Örgütsel ilişkilerimizdeki parolamız; "Bilmen gerekenden fazlasını bilme, duyma gerekenden fazlasını duyma, görmek gerekenden fazlasını görme" olmalıdır.

Halk Savaşı'nın örgütlenmesi için illegalite kurallarını her bir hücremize varncaya değin özümsemek, deşifreye önüne geçmek zorundayız. Gerekli adımların atılması halinde, illegalite kurallarına riayette yaşanan kısımlar ve deşifreye'nin kısa-orta vadede büyük oranda ortadan kalktığını göreceğiz. Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinde ve diğer görevlerin başanlmasının, bu görevin başanlmasıyla yakından ilişkili olduğunu hiçbir Maoist komünist aklından çıkartmamalıdır.

Yedi Temel Göreve Bağlı Olarak Kurumsallaştırılması Gereken Örgütlenmeler

Ortaya koyduğumuz 7 görevin her birine ilişkin yaklaşımımızı ortaya koymaya çalıştık. Şimdi de Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinde bu görevlerin hepsini bağlayan ortak bazı sorunlara değinerek konumuzu sonuçlandıracağız.

Eğitim Akademileri

Bugüne kadar objektif ve sübjektif durumdan dolayı sürekliliği sağlanmış bir eğitim kampı ve akademileri yaratma konusunda yeretsiz kalındı. Geline aşamada bu konunun önemine değinilerek mevcut olanakların belli bir palanlama dahilinde ele alınmasıyla bu alanda pratik adımların atılması sağlanacaktır.

Maoist komünist iradenin ortaya çıkardığı çizgi doğrultusunda tüm kadro ve aktivistleri siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri, kültürel ve teknik olarak eğitmek ve ilerletmek yönelimiyle merkezi ve bölgesel anlamda ele alınan eğitim akademilerinin işlevi-

ni kısaca şöyle sıralayabiliriz:

Akademiler her yeni faaliyetçiyile en az bir aylık olmak üzere ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri ve sağlık eğitimine tabi tutmak, bunun yanısıra savaş içerisinde ve diğer bölge faaliyetlerinde ciddi bir uyumsuzluk veya kısımla eğilimi gösteren ve savaş yorgunluğu sonucu dinlenmek isteyenleri yeniden kalıba dökmek için de olumlu bir işlev görecektir.

Akademilerde semt, şehir, köy çalışmaları gençlik, kadın, çevre, demokratik alan çalışmaları, teknik hazırlık, lojistik destek vb tüm konularda profesyonelce faaliyet yürütebilecek militan ve kadro yetiştirmek maksadıyla öne çıkmış aktivistleri çok yönlü biçimde eğitime tabi tutarak ilerletmek hedeflenecektir.

Her alan yaptığı eğitim çalışmalarının sonuçlarını mutlaka merkezileştirerek genel şekillenmenin zeminini oluşturmalıdır. İdeolojik, teorik, politik, örgütsel, askeri, kültürel ve sağlık konularına ilişkin epeyce belge mevcuttur. Bunları şimdiden derleyip toparlayıp akademilerin çalışmalarında kullanmalıyız.

Kır da dahil bu tür çalışmaların yapılma koşulları oldukça mevcuttur. Bizler yeter ki bu yönlü bir yönelim ve çaba içerisinde olalım. Eğitime hemen herkesi tabi tutmalıyız. Vereceğimiz eğitime tüm bileşenleri katmalı ve eğitim düzeyini ihtiyaca göre sınıflandırmalıyız. Özellikle de genel olarak verilecek olan siyasi, ideolojik, örgütsel, askeri, kültürel ve sağlık eğitimine herkes tabi tutulmalıdır.

Hangi tür eğitim olursa olsun disiplinli ve programlı çalışmayı asla elden bırakmamalıyız. Bu çalışmaya başta yöneticiler uymalıdır.

Aynı zamanda bu eğitim çalışmalarını bugüne kadar ortaya çıkan bireye göre şekillenme yıkı-lararak, partiye göre şekillenmenin yaratılması sağlanacaktır.

Esas-Tali Ayrımı ve Öncelikli Hedefler

Maoist komünistler kendiliğindenci bir faaliyet reddederek devrimin üç stratejik silahı olan parti, ordu ve Halkın Birleşik Cephesi'ni ilkesel olarak ele alarak, sahip oldukları genel siyasi çizginin emrettiği şekilde Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın nesnel durumunun bir sonucu olarak silahlı mü-

cadele esas diğer mücadele biçimleri bunun hizmetinde tali olarak ele alınarak komünist partisi önderliğinde ordu örgütlenmesini temel, şehirlerde işçi sınıfı içerisinde, köylük alanlarda yoksul köylülük içerisinde örgütlenmeyi esas diğer örgütlenmeleri buna bağlı ve tali, yine bütün örgütlenmeler içerisinde illegal parti örgütlenmesini esas diğer örgütlenmeleri tali olarak ele alırlar.

İşçi Sınıfı İçerisinde Çalışmayı Esas Almak

İşçi sınıfı içerisinde özellikle de büyük işyeri ve fabrikalarda komitelerin örgütlenmesi hedeflenmelidir. Bunun yanı sıra yoksul emekçi semtlerinde ve halk kitleleri içerisinde illegal parti örgütlenmeleri esas alınmalıdır. Bu komiteler kendi altlarında parti hücreleri örgütlemelidir. Bunların görevleri partinin ideolojik-politik-örgütsel hattı doğrultusunda faaliyet ve örgütlenme çalışması yapmaktır.

Şehirlerdeki işçi sınıfının nicel durumuna vurgu yapmaya ihtiyaç duymuyoruz. Aynı şekilde işçi sınıfının devrimimizdeki rolü ve önemine de vurgu yapmaya gerek yok. Özellikle burada dikkat etmemiz gereken husus; metropollerde sanayinin yoğunlaştığı yerlerin ve pilot bölge seçilerek çalışmaların yürütülmesi gerektiğidir. Bahsi geçen bölgelerde yoğunlaşarak diğer yerlere önem derecelerine göre açılım yapılmalıdır. İşçi sınıfı içerisinde öncelik vermemiz gereken kesim başta sanayi proletaryası olmalıdır. Çünkü Halk Savaşı'nın diyalektik bütünlüğü açısından işçi sınıfı içerisinde en devrimci kesimi bunlar oluşturmaktadır. Bunun için de şehirlerde sanayi proletaryasının yoğun olduğu alanlarda fabrika birimi temelinde illegal parti örgütlenmeleri esas alınmalıdır. Bu konuda yukarıdan aşağıya doğru özel bir komisyon temelinde örgütlülük yaratılmalıdır. I. Kongre'nin İşçi Komisyonu olarak ortaya koyduğu perspektif doğrudur. Ki bugün yapılması gereken bu perspektif doğrultusunda gerekli pratik adımları atmaktır.

II. Kongre'nin de öngördüğü biçimde III. kongreye kadar en azından profesyonel bir işçi komisyonu kurmak hedefiyle şimdiden bunun alt örgütlülüklerini asgari düzeyde oluşturmak öncelikli hedefler arasında olmalıdır. Değişik alanlardan iş-

çilerin katılımıyla Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın her alanında işçinin merkezi örgütlenmesine gidilmelidir. Birim örgütlenmeleri dışında sendikalar içerisinde çalışmaya da önem vermek gerekmektedir.

Köylük Bölgelerde Yoksul Köylülük İçinde Çalışma Yürütmek

Bütün faaliyet yürütülen alanlarda yoksul kesim içerisinde çalışmaya öncelik verilmelidir. Devrimi en çok isteyen ve sahiplenecek olan en yoksul kesim olacaktır. Coğrafya devriminin öncü gücü proletarya iken temel gücü de köylülük oluşturmaktadır. Köylülük içerisinde de örgütlenmenin hedef kitlesi kuşkusuz yoksul köylülük olmalıdır. Maoist parti önderliğinde savaş yürüten halk ordusu yoksul kesime dayanmalıdır. Devrimi orta ve uzun vadede üst boyutta sahiplenecek olan yine kır proletaryası ve yoksul köylülük olacaktır. Yoksul köylülüğe dayanma diğer halk katmanlarının içerisinde faaliyet yürütmenin yadsınacağı anlamına gelmeyecektir. Ancak öncelik-sonralık sıralamasında yoksul kesime dayanmak önceliklidir ve esastır.

Yoksul Semtlerde Kitle Faaliyeti

Şehirlerde önemli bir kitle potansiyeli de semtlerde bulunmaktadır. Şehirlerdeki işçi sınıfı içerisinde örgütlenmenin yanı sıra yoksul emekçi semtlerindeki bu kesimler içerisinde örgütlenerek buralara yoğunlaşmak da hedeflerimiz arasında olmalıdır. Buralardan diğer semtlere doğru Semt faaliyeti politik bir kitle faaliyeti olarak ele alınarak şehirlerde politik iktidarlaşmanın vücut bulacağı önemli basamak haline getirilebilecek alanlardan birileride semtlerdir. Dolayısıyla aslında devrimci ve komünist hareketin günümüz açısından tabanını oluşturan önemli bir kitle potansiyeline sahip olan semtler deyim yerindeyse devrimin sosyal tabanını oluşturmaktadır. Ancak şunu da söylemek gerekir ki; adına semt faaliyeti dediğimiz bu alanı yeniden tanımlayarak rolü, fonksiyonu belli olmayan ve her türlü faaliyetin yürütücüleri, doğal bileşeni olarak ele alınan bu potansiyeli daha bilinçli ve kendi gerçekliklerine göre örgütlemek gerekmektedir.

Örneğin bir emekçi semtindeki örgütlülüğün tamamı çalışan insanlardan oluşturulmuş olması-

Maoist komünistlerin yarı-feodal, yarı sömürge ve sömürge ülkelerde uyguladıkları tek devrim stratejisi vardır; O da Halk Savaşı'dır. Bundan önce sürdürülen ve bundan sonra sürdürülecek olan tüm görevler Halk Savaşı'nın parçası ve onun gelişerek devrimle sonuçlanması içindir. Bu görevler teorik ve pratik görevler olarak iki biçimiyle birbirlerine bağlı olarak ele alınır. Bu 7 temel görev Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi için önümüze konulan görevlerdir. Tüm alt görevler bu 7 temel göreve bağlıdır. Bu 7 görev, Halk Savaşı'nın ülkemiz somutunda örgütlenmesi temelinde yaşanan sorunlar ve ihtiyaçlar üzerinden ortaya çıkan, günün bizlere yüklediği görevler olarak ele alınacaktır.

na karşın bu insanlar çalıştıkları iş yerlerinde örgütlü bir faaliyet yürütmemektedirler. İşten arta kalan zamanlarında semtte faaliyet yürütmekle yetinmektedirler veya bu şekilde ele alınmaktadır. Bu yanlış değil, fakat eksik ve tam da esas tali ayrımı dediğimiz meselenin nasıl da birbirine karıştığının somut bir göstergesidir. Oysa ki olması gereken genelde tekstil ve sınırlı da olsa ağır iş kollarında çalışan bu kesimi öncelikli olarak çalıştıkları fabrikalarda örgütleyerek küçük küçük birimler üzerinden fabrikalar içerisinde örgütlenme esas alınarak bu kesimin işyerlerinin yanı sıra semtlerdeki örgütlülüklerin de bir parçası haline getirilebilmelidir. Semt faaliyeti ise esasta her

semtin yerleşik kitlesi üzerinden ve bunların sorun ve çelişkileri üzerinden ele alınarak buralardaki kitle potansiyelini kendi öz sorunları üzerinden örgütlenme ve faaliyetin öznesi yapma hedeflenmelidir. Bugün açısından önemli potansiyelin bulunduğu emekçi semtlerinde genel anlamda komünist ve devrimci hareketin örgütlülüğü dar anlamda bir faaliyetçiler topluluğu üzerinden yürütülmekte ve geriye kalan kitleler bu faaliyetin seyircisi konumundadır. Semte faaliyet yürüten bu dar sayıdaki bileşendir, kurumları, kitle demeklerini açan, çalıştıran ve buralara giden yine bu verili sayıdaki faaliyetçiler ve bunların etrafındaki dar kitledir. Gerçek anlamda kitleler bu çalışmalarda ve kurumlarda yoktur. Aslında bu durum niyetlere karşın kitlelerle birleşmeme, onları örgütlememe pratiğidir. Bu durumu gidermenin yolu bu geniş kesimi kendi sorun ve çelişkileri üzerinden örgütleyerek seyirci pozisyonundan kurtarıp faaliyetin öznesi olmalarını sağlamak olmalıdır.

Mevcut örgütlemeleri bu perspektifle ele alıp kurumsallaştırmalıyız. Kurumsallaştırmadaki kastımız semtlerde yaşayan geniş halk kitlelerini birçok örgüt biçimi ve aracı içinde örgütlemeyi kendisine referans alan, onları bu örgütlülükler aracılığıyla devrimin öznesi haline getiren, kolektif iş yapma kültürüyle halkın mütevazı imkanlarını doğru temelde birleştiren ve seferber eden, semt özgünlüğünü ifade eden mesleki, ihtisas vb komitelerin halkla birlikte düşman örgütlülüğünü adım adım tasfiye eden ve onun yerine kendi alternatifini koyan, yoğunlaşarak yaygınlaşmış bir politik kitle faaliyetinin toplamı olarak algılanmalıdır. Diğer bir deyişle halk kitlelerine rağmen bir şeyler yapan değil, bilakis onlarla birlikte kolektif olarak iş yapan, yüreklerini ve bilinçlerini kazanarak sürecin öznesi haline getiren, politik iktidarlaşmanın sacayaklarını oluşturan örgütlenmeye önem verilmelidir.

Her Yönlü Basın Yayın Olanaklarından Faydalanmak

Sınıf mücadelesinin en önemli yanlarından biri de ortaya koyulan politikaların kitlelere ulaştırılmasını sağlamak için yaygın olarak tüm iletişim araçlarını örgütleyerek kullanmaktır. Bugüne kadar basın yayın konusunda önemli zayıflıklar taşıyarak ilerledik. En zayıf hareketler dahi bizden da-

ha fazla araç yaratarak kitlelere ulaşmaktadır. Reformistler ve diğer tüm yapılar radyo, televizyon, internet, günlük gazete vb tüm olanakları onlarca yıldır kullanarak an an kitlelere ulaşmaktadırlar. Bizde ise sürekli bunun gerekliliğinden bahsedilmiş, fakat hem örgütlenmesi, hem de alt yapı çalışmalarındaki yetersizliklerden kaynaklı istenilen düzey yakalanamamıştır.

Çok dar bir kesime ancak 15 günlük ya da aylık iletişim araçlarıyla ulaşarak kitlelere anlayışımız taşınmaya çalışılmaktadır. Lenin'in gazetesinin rolüne ilişkin değerlendirmesini bilmemize karşın bu konuda gerekli önemi vermeyerek mücadelenin etkin araçlarından birisi olan gazete ve basın yayın araçlarını örgütleyerek bugüne kadar etkin kullanamadık. Bu araçlar bizleri kitlelere taşıyan en büyük olanakları sağlamaktadır. Bunu küçümseyen hareket kendisini kitlelere anlatamayacaktır. Doğal olarak düşmanın ideolojik saldırılarına, güncel gelişmelere, olay ve olgulara da sona erdiğinde haftalarca sonra müdahale etmekteyiz. Halile kitleler de bizden değil, gelişmeleri çarpıtılmış bir biçimde burjuvaziden öğrenerek ona göre bir etkileşim içerisine girmektedirler. Geline aşamada doğru bir planlamayla bütün olanaklar merkezileştirilerek bu alanda kurumsallaşmaya gidilerek pratik adımlar atmak durumundayız.

Tüm alanlar bu kapsamda bütün olanaklarını merkezileştirerek, kitle iletişim araçlarını harekete geçirmek suretiyle örgütlenmesini sağlamalı ve tüm çalışmalar merkezi koordinasyonla yaygın bir şekilde ele alınmalıdır. Bunun yanı sıra faşizmin devlet ve iktidar biçimi olduğu bir toplumsal sistemde sınıf mücadelesinin ihtiyaçları gözardı edilmeden nesnel ve özgün duruma ilişkin illegal bir basın-yayın ağı şimdikinden daha güçlü ele alarak kurumsallaştırmak ve ihtiyaçlar ekseninde bu alanı en verimli şekilde kullanmanın önemi gözardı edilmemelidir.

Özel Savaşla Mücadele

Maoist komünistlerin II. Kongre iradesi, emperyalizm ve uşağı faşist Türk hakim sınıflarının; proletaryaya, emekçilere, ezilen ulus ve azınlıklara, bölge halklarına karşı yürüttüğü özel savaşa karşı mücadelenin özel bir görev olarak ele alınması gerektiğini kararlaştırmıştır. Mafya, kontra özel-

liği askeri faşist cumhuriyetin münferit değil, bir karakteristiğidir. Faşist askeri saldırılar; psikolojik harp saldırılarıyla, şövenist kışkırtmalarla, köy yakma, katliam, zoraki sürme gibi özel savaş yöntemleriyle birlikte sürdürülmektedir. Öncü hareket içerisindeki zayıflıkları kullanmak, dedikodularla devrimin kadro ve savaşçıları halkın gözünden düşürmek, devrimci savaşın ailelerini spekülasyonlarla etkileyip güvensizlik yaratmak, devrimci savaş cephesini birbirine düşürerek bölmek, halkları birbirine düşürerek çıkarları doğrultusunda kullanmak gibi oyunlar onların bilinen klasik yöntemleridir. Buna bağlı olarak kitlelerin seferberliğiyle düşmanın özel harbine karşı mücadele Maoist komünistlerin ele alması gereken bir görevdir.

Hakim sınıflar, binlerce yıllık siyasi deneyime ve en azından yarım asırlık bir özel savaş deneyimine dayanarak halka karşı mücadele ediyor. Bu gerici ve haksız mücadelede, çok çeşitli metotlar uyguluyor. Bu metotlar, faşist Türk devletinin Milli Güvenlik Kuruluna bağlı strateji merkezlerinde geliştiriliyor. Bunlar içinde en çok kullanılan yöntemlerden biri de kuşkusuz kontr-gerilla tarzı karşı-devrimci mücadele metotlarıdır. Bu metotlar esasen, ABD'nin NATO'ya bağlı olarak geliştirdiği Gladio tipi karşı-devrimci faşist örgütlerden ödünç alınmıştır. Bunlar yine MGK'ya bağlı Özel Harp Dairesi ve JİTEM tarafından yürütülmekte olup, "gayri-nizami harp" adı altında bu dairenin mücadele metotları "Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi"nin taktikleri olarak çok yönlü ve kuralısızca kendisini dışa vurmaktadır.

Düşmanın yürüttüğü açık gerici ve haksız mücadele, halk tarafından rahatlıkla görülebilmektedir. Fakat "gayri-nizami harp" denen bu kontr-gerilla mücadele yöntemleri, düşmanın gizli uzantıları tarafından sinsice ve kafa kanştırarak şekilde düzenlendiğinden, kitleler tarafından pek fark edilememekte, geri kitleler üzerinde etkili olmaktadır. Orta düzeydeki kitleler üzerinde de, zaman zaman etkide bulunmaktadır. İleri kesim bilinçlenmiş olup durumun farkındadır. Fakat diğer kesimlerin sayısı dikkate alındığında, bunun etkileriyle mücadele etmenin hayati derecede önemli olduğu anlaşılabacaktır.

Bu mücadele, sınıf mücadelesinin özel bir biçimi olarak, diğer mücadele metotlarıyla kopmaz

bağlarla bağlı ve yürütülmesi ihmale gelmeyecek kadar önemlidir.

Saflamızda ve halk arasında kuşku, güvensizlik, tereddüt, karamsarlık ve kanışıklık yaratarak yoldaşlık bağını ve kitlelerle devrimci örgütler arasındaki örgütsel bağı zayıflatmak suretiyle halkı önderlikten, devrimci örgütleri ise halkın desteği ve güçlü birliğinden mahrum bırakmak maksadıyla hazırlanıp uygulanan bu gerici ve hiçbir kural tanımayan haksız özel savaş metodlarının, özel olarak ele alınması gerekmektedir.

Burjuva-feodal faşist diktatörlük, 2003 yılından itibaren özel savaşa yeniden ağırlık vermiş durumdadır. Maoist komünistler o günden beridir yoğun bir şekilde hedefleniyor. İleri kadrolardan başlanarak yürütülen bu saldırı Maoist hareketi, tabanını ve nihayetinde bir bütün olarak kitleleri kapsamaktadır. Dolayısıyla Maoist komünistlerin yekpare bir bütünlük içinde karşı-devrimin bu özel yönelimine karşı bütünlüklü bir tutum içerisinde olması ve buna karşı etkili ve yerinde bir mücadelenin verilmesi gerektiği kavrayışıyla hareket edilmelidir. Düşman, özel savaşta daha çok dezenformasyon (bilgiyi tersyüz etme) yöntemini uyguluyor. Bu karşı-devrimci propagandayı ve mahiyetini iyi anlayıp boşa çıkartmanın, önemli görevlerimizden birisi olduğu unutulmamalıdır.

Yerel Yönetimler

Koşullara bağlı olarak bu alanlar örgütlendiğinde çalışmalarımıza önemli olanaklar sunacağı kesindir. Özellikle muhtarlıklarda düşmanın yoğunlaşmış örgütlendiği açıktır. Düşman çalışmalarına karşı muhtarlıklarda örgütlenip buraları kitlelerin hizmetinde sağlamlaştırmalıyız. Bu, düşmanın yerel işbirlikçi ağı ve etkisini önemli oranda zayıflatacak, hareketimize kolaylık sunacaktır.

Bu saha çalışmalarıyla, alternatif devlet ve yönetim modelimizi kitlelere gösterecek, tecrübeler kazanıp yerel iktidarlarımızın deneyimlerini oluşturup onların zeminini atmış olacağız. Bu yerel yönetimlerde, halk kitleleri karar ve çalışma süreçlerine dahil edilerek kendi kendilerini yönetme durumuna getirilmiş olacak ve aynı zamanda kitlesel hareketler-örgütlenmeler sağlanmış olacaktır.

Belediye yönetiminde halka birçok hizmet ger-

çekleştirilip yaşamlarına etkiye bulunulacak, halka hizmet anlayışıyla birçok sorun çözülecektir. Aynı zamanda belediye olanaklarından yararlanılarak faaliyetlerimiz daha etkili hale gelecek, güç kazanacaktır.

Legal olanakları asla küçümsememeliyiz, koşulları oldukça devrim için yararlanmalıyız. Konuya ilişkin nasıl bir siyaset izlenmesi gerektiği noktasında kapsamlı ve derinlikli perspektif yazılarımız söz konusudur. Bu perspektif temel alınarak çalışmalar yürütülmelidir. Bu alanda belli kurumsallaşmalar ve tecrübeler ediniyoruz. Ama çalışmalarımız için yeterli bir aşamaya geldiğini söylemek için henüz erkendir.

Legal olanaklardan yararlanmak ve bunları Halk Savaşı'na hizmet edecek şekilde yaygınlaştırmak elbette ki önümüzde somut görev olarak durmaktadır. Yalnız bu olanaklardan yararlanmayı gündemimize alıp bir açılım yaparken dikkat etmemiz gereken husus şu olmalıdır: Büyük şehirlere çakılıp kalan değil, her alana özellikle köylük alanlara yayılma hedeflenmelidir.

Buralardaki örgütlenme perspektifimiz de tıpkı kır bölgesinde olduğu gibi yoğunlaşarak yaygınlaşma siyasetine uygun olarak, merkezi görev olan Halk Savaşı'nın emrinde köylük bölgelerdeki mücadeleyi güçlendirmek olmalıdır.

Şehit ve tutsak aileleri

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de halkın, halk iktidarı için verdiği mücadelede çok ağır bedeller ödendi. Egemenler haklı mücadelemizi bitirmek için birçok yöntemi devreye soktu. Kurtuluşumuz için mücadele eden yüzlerce yoldaşımızı katlettiler, katledemediklerini hapishanelerde yok etmeye çalıştılar. Binlerce insanı en vahşi işkence uygulamalarından geçirdiler. Yüzlerce devrimci kaybedildi. Egemenler hapishaneleri, katliamları ve işkence metotlarını verdiğimiz mücadeleye karşı caydırıcı bir silah olarak hep kullandılar.

Bu insanlık dışı uygulamalara maruz kalanlar en başta egemenlerin iktidarı için tehlike arz eden komünistler, devrimciler ve yurtseverler oldu. Bu vahşi politikalarından en çok etkilenen ve bu politikalara en yakından tanıklık edenlerden biri de şehit, tutsak ve aktivist aileleri oldu. Onlar devletin bu uygulamala-

rına ilk şahit olduğunda bu pervasız uygulamalara başlarda anlam verememiş olsalar da, zamanla devlet gerçekliğinin farkına vardılar. Bu aileler aynı zamanda evlatlarının mücadelesinin ne kadar haklı olduğuna da tanıklık ettiler. Bundandır ki şehit ve tutsak aileleri en zor koşullarda alanlara çıkarak evlatlarının, kardeşlerinin haklı mücadelesine sahip çıktılar. Onların çılgılığı olmaya çalıştılar. Oğulları, kızları ve kardeşlerinin şahsında topluma dayatılan kölelik zincirini kırmak için büyük bedelleri göze aldılar. Ama tüm bu mücadelelerinin esasta bilinçli ve örgütlü olmadığını da söylemek gerekir. Evlatlarına olan duygusal bağlılıktan dolayı mücadelenin içindeydiler. Sadece duygusal boyutuyla devrimci mücadelenin bir parçası olan şehit, tutsak ve aktivist ailelerinin mücadelesinin sürekliliği sağlanarak bu alanda kurumsal, örgütsel bir güç bugüne kadar yaratılamadı. Kuşkusuz ki bu olumsuz durumun sebebi aileler değildir. Zira yıllardır mücadele yürüten ve yüzlerce şehidi bulunan bir hareket bu alanda şimdiye kadar kurumsallaşma yaratamamıştır. Ve devrimci mücadele için önemli bir mevzi olan şehit, tutsak ve aktivist ailelerini örgütlü bir mücadeleyle devrimci mücadelenin bir parçası haline getirememiş olması başlı başına bir olumsuzluktur. Şehit ve tutsak ailelerinin verdiği mücadeleyle çok önemli kazanımlar elde edilmesi gerçekliğine rağmen bu meselelerin önemi yeterince kavranamadığından aileler bir çatı altında örgütlenememiş, dolayısıyla mücadelenin önemli bir potansiyeli atıl durumda bırakılmıştır. Egemenler bazı dönemlerde uyguladıkları şiddetin dozunu artırdığında, toplumun büyük kesimi sessiz kalmayı tercih ederken, şehit ve tutsak ailelerinin verdikleri mücadeleyle (özellikle hapishanelerdeki saldırı ve direnişler, F tipi süreci vb) bu sessizliği bozduklarına çok defa tanık olduk.

12 Eylül AFC darbesinin gerçekleştirilmesiyle birlikte ülke adeta kan gölüne çevrildi. Hapishaneler doldu-taştı. Bu dönemde, özellikle tutsak yakınlarının hapishanelerde yaşanan insanlık dışı uygulamalara karşı verdikleri mücadele toplumun diğer dinamiklerini yavaş yavaş harekete geçirdi. Hapishanelerdeki devrimci tutsaklar ve tutsak yakınlarının cunta koşullarında verdiği mücadele büyüyerek zamanla kazanımlara dönüştü. 12 Eylül saldırılarının yavaş yavaş ilk püskürtüldüğü yerler hapishaneler oldu. 12 Eylül darbesinden sonra tutsak yakınlarının verdiği mücadeleyle insan hak ve özgürlüklerini sa-

vunan bir örgütün temeli de atıldı. Bugün birçok ilde şubesi bulunan İnsan Hakları Derneği (İHD) böylesi bir mücadelenin sonucunda aydın, yazar, duyarlı bazı kişilerin desteğiyle kuruldu. İHD'nin kurucularından olan ve ismi İnsan Hakları Derneği'yle simgeleşen Didar Şensoy aynı zamanda bir tutsak yakınıydı. Didar Şensoy'la birlikte birçok tutsak yakınının İHD'nin kurulmasında katkısı oldu.

Dünyada da buna benzer gelişmeler yaşanıyor. Özellikle Arjantin'deki kayıp analarının verdiği mücadele ülkemizdeki mücadeleyle benzer birçok yönü var. Arjantin'de 1976 yılında gerçekleştirilen darbeden sonra başta devrimciler, ilericiler ve sıradan halktan olmak üzere 30 bin insan kaybedildi. Ülke derin bir sessizliğe gömüldü. Cuntacılar rahatlıkla ortalıkta insanlık dışı uygulamalarına devam ediyorlardı. Arjantin'de yaratılan sessizliği Plaza de Mayo Anneleri bozmuşlardır. Cunta tarafından katledilen evlatlarının akıbetini öğrenmek için Plaza de Mayo meydanına üç-beş kişiyle gelen kayıp anaları zamanla bu meydana binlerle buluştular. Verdikleri mücadeleyle cuntacıları köşeye sıkıştırıp, tüm dünyaya onların gerçek yüzlerini gösterdiler. Arjantin gericiliği bu durum karşısında yaklaşık 10 bin kayıpın akıbetini açıklamak zorunda kaldı. Kaybetme politikası dünyanın birçok yerinde uygulandı. Emperyalist, kapitalist ve burjuva feodal devletlerin başta komünist, devrimci ve ilericilere karşı başvurdukları bu yöntem ülkemizde de yoğun olarak uygulandı. Osmanlı'dan günümüze devam eden bu uygulamalar, özellikle 1990 ve 1997 yılları arasında daha yoğun uygulandı. Bu süreçte devletin kaybetme politikalarına karşı en aktif mücadeleyi kayıp aileleri verirken, yanı başında en büyük destekçileri tutsak, şehit aileleri ve devrimciler oldu. Tutsak, şehit, aktivist ve kayıp ailelerinin mücadelemizdeki önemli rolüne çok defa yazılarımızda dikkat çektik, ama hayatta geçirme noktasında hep eksik kaldık. Bu gücü doğru bir şekilde örgütleyemedik. Hatta son bir-iki yılı saymazsak hiç adım atmadık. Bu tutumumuz aksayan bir yönümüz oldu. Birçok gerçeği yeni yeni görmeye başladık. 2002 yılı sonrasında yakalanan kavrayış derinliği ve geçmişin analizi; tüm yönleriyle eksiklerimizi açığa çıkardı. Hatalı, eksik ve aksayan yönlerimizi gidermek için önümüze perspektif koydu. Bu temelde atılan olumlu adımlar olmakla birlikte halen çalışmalarımız kurumsallaşabilmiş değildir. Şehit ve tutsak aileleri istediğimiz ölçüde ör-

gütlü güce dönüştürüldüğünde mücadeleye muazzam katkıda bulunarak, bu mücadelenin kendi gerçeklikleri içerisinde bir parçası, yürütücüsü olacaklardır. Bugün açısından bu alana daha fazla önem vererek, somut planlamalarla pratik adımlar atmamız. Şehit, tutsak ailelerini örgütlü bir gücü dönüştürme hedefiyle geçmiş deneyim, tecrübelerden de dersler çıkartarak atıl durumdaki bu gücü mücadelenin bir parçası yapmanın somut görevleriyle hareket etmeliyiz.

Gençlik ve Kadınlar İçerisinde Çalışma

Yeni alanların açılmasında öğrenci gençliğin üzerine önemli görevler düşmektedir. Buradakiler hem fiili olarak savaşa katılmak için, hem de yeni bölgelerde ön çalışma yaratmak için önem arz etmektedir.

Dönemsel olarak önemli politik gelişmelere karşı kitlesel olarak siyasi kampanyalar düzenlemeli ve bu kampanyalar aracılığıyla geniş halk kitlelerini bilinçlendirmenin ve onları örgütlemenin güçlü bir aracı olarak ona işlerlik kazandırmalıyız.

Kadın örgütlenmelerine özel olarak ağırlık verilmelidir. Legal ve illegal diyalettiği doğru kurulmalıdır. Bu anlayış bütünlüğü içinde kadın ve gençlik örgütlenmelerini yaratmalıyız.

Sonuç Olarak

Maoist komünistler olarak kitlelere Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi için önümüze koyduğumuz bu görevlerle giderken, kitlelerin bu görevlerin katılımcısı olmalarını hedeflemeliyiz.

Bir kez daha belirtelim ki Maoist komünistlerin II. Kongresi'nin belirlediği 7 temel göre Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesinin kendisidir. Maoist komünistlerin yarı feodal-yarı sömürge, yarı-feodal, sömürge ülkelerde uyguladıkları tek devrim stratejisi vardır; O da Halk Savaşı'dır. Bundan önce sürdürülen ve bundan sonra sürdürülecek olan tüm görevler Halk Savaşı'nın parçası ve onun gelişerek devrimle sonuçlanması içindir. Bu görevler teorik ve pratik görevler olarak iki biçimiyle birbirlerine bağlı olarak şekillenir ve bu görevler insanın bilinçli dinamik rolünün tepeden tırnağa örgütlendiği Maoist komünist parti, onun önderliğinde oluşturulan ordu ve sınıf temelinde halkın dostlarının birleştiği cephe örgütlen-

mesiyle yerine getirilir. Bundan kaynaklı yerine getirmemiz gereken bu 7 temel görev üç yıl boyunca Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi için önümüze koyulan görevlerdir. Tüm alt görevler bu 7 temel göreve bağlıdır. Bu 7 görev, Halk Savaşı'nın ülkemiz somutunda örgütlenmesi temelinde yaşanan sorunlar ve ihtiyaçlar üzerinden ortaya çıkan günün bizlere dayattığı görevler olarak ele alınmalıdır, alınacaktır.

Buradaki görevlerin her biri parti ve orduyu güçlendirme görevi gördüğünden kaynaklı birbirlerinin önüne çıkılarak ertelenmemelidir. Örneğin önderlik es geçilerek örgütün oturtulması ya da gerilla güçlerinin desteklenmesi beklenemez. Deşifasyon engellenmeden önderlik korunamaz ya da örgütlülük ayakta tutulamaz ya da gerillayı destekleyen tüm güçler korunamaz. İdeolojik seviye yükseltilmeden Muhasebe'de ortaya koyulan yanlışlıklar ve kınımlar aşılamaz. Dolayısıyla her alan bu görevlerin hiç birini küçümsemekten tüm olanaklarla başarılması için güçlerini seferber etmelidirler.

Koşullardan kaynaklı olarak bu 7 görev tüm alanlara aynı görev ve sorumlulukları yüklemektedir. Her alan kendi bulunduğu alan ve koşullarına bağlı olarak kendi payına düşen görevleri yerine getirmeye çalışmalıdır.

Bu 7 görev birbirlerine her yönlü bağlı olduğunda birinin olmaması diğerini önemli oranda olumsuz etkilediği gibi, başarılı olması ise diğerlerini olumlu yönde etkilemektedir. Tüm Maoist komünistler, her çalışma alanı bu görevlere bu bilinçle yaklaşmalı ve başarılması için hiçbir görevi ertelemekten, birbirinden üstün ya da düşük göremeden var olan tüm çaba ve olanaklarını seferber etmelidir.

Bu yedi görevi önemli oranda başarıma dinamiklerine sahip durumdayız. Hiçbir şekilde mücadeleden taviz vermeden, yavaşlatmadan, aksatmadan çalışarak bir sonraki sürece çok büyük bir güç ve avantajlarla girebiliriz, girmeliyiz. Halk Savaşı somut olarak örgütlenmeden, halkların kurtuluşundan bahsetmek boş sözlerden başka bir şey değildir. Politikalarımıza uygun pratik görevlerin başına geçerek örgütlenmeliyiz.

Bir kere daha belirtmek isteriz ki, bu uzun erimli ve yoksunluklar içerisinde yoksulların savaşı olan Halk Savaşı, her alanda somut olarak merkezi görev dinamizmiyle ele alınıp örgütlenerek muzaffer olacaktır.

YEREL SEÇİMLERE İLİŞKİN TAKTİK POLİTİKAMIZ ÜZERİNE!

Yerel yönetimler bugün açısından genel stratejimizin hizmetinde, onu güçlendirecek şekilde yararlanılacak faydalı ve doğru araçlardır. İçerisinden geçtiğimiz süreçte yerel seçimler konusunda, bu aracı reddetmeden kitlelerin elinde mücadeleyi güçlendirecek bir mevziye dönüştürme konusunda doğru ve yerinde bir siyaset belirlemiş durumdayız. Esasta da yazımıza konu yaparak genel hatlarıyla ele alacağımız bu taktik aracı hangi amaç doğrultusunda, nasıl kullanacağımız olacaktır

Giriş

Genel olarak seçimler, yani parlamento ve özel olarak yerel seçimlere ilişkin tartışmalar kuşkusuz yeni değildir. Aksine sınıflar mücadelesinin tarihiyle koşut olarak devrimin yolu, niteliği, hedefi, dostları ve düşmanları eksenli yapılan tartışmaların bir parçası olarak çokça tartışılmıştır ve tartışılmaktadır. Tartışma esas olarak sınıflı toplumlarda hakim sınıflara ve burjuva-feodal diktatörlüklere karşı sürdürülen mücadele içerisinde parlamento, parlamentodan yararlanma ve bunun koşulları üzerinden yürümektedir.

Yazımızın konusu başlı başına parlamento ve bu araçtan hangi koşullarda yararlanılacağı olmadığı için bu meseleye ilişkin Marksist-Leninist-Maoist bilimsel yaklaşım ekseninde bilinen tavrımızı genel çerçevede ifade etmekle yetineceğiz.

Seçimleri ve parlamentoyu ilkesel olarak reddetmiyoruz, bunu konjonktürel gelişmelerle ilişkisi içerisinde, taktik bir mesele olarak görüyoruz. Taktik niteliğinde bir araç olan parlamentodan yararlanıp yararlanılmayacağı, bunun koşullarının olup olmadığı sorularına verilecek cevaplar, somut koşulların somut tahlilinde aranmalıdır. Asgari program olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesini güçlendirdiği koşullarda bu araçtan yararlanacağımızı, aksi durumda ise seçimleri boykot edeceğimizi tekrarlıyoruz. Burada bir şeye dikkat çekmek istiyoruz; devrimin yani genel stratejimizin hizmetinde bir taktik araç olarak parlamentodan yararlanmak ile parlamentarist mücadele birbirine karıştırılmamalıdır. Maoistler birincisini (parlamentoyu); taktik bir mesele olarak ele alarak ilkesel olarak reddetmezlerken, ikincisini (parlamenta-

rist mücadeleyi); stratejik bir mesele olarak ele alarak ilkesel olarak reddederler. Bundan kaynaklı bu konudaki bilincimiz berrak ve tutumumuz net olmak durumundadır.

Genel seçimler parlamentodan bağımsız olmadığı ve doğrudan siyasi iktidarın denetimi altında olduğu için parlamento ile yerel seçimler yani yerel yönetimler, birbirinden farklıdır. Yerel yönetimler hedefli yapılan yerel seçimler, elbetteki siyasi iktidarın dışında ve bundan tamamen bağımsız değildirler. Ancak doğru ele alındığında halkın doğrudan öz yönetimleri şeklinde gerek siyasi iktidarın direkt olmayan yerel yönetimlerdeki dolaylı denetimi, gerekse yerel yönetimlerin kısmi anlamdaki özerk yapısı ve mevcut yasal mevzuatı zorlayarak kitlelerin hizmetinde, dönem dönem sistemle çatışmaları da öngören devrimci mücadelede, kitlelerin denetiminde katılımcı, demokratik yerel yönetim anlayışımızın pratikleştirilmesine olanak sağlayabilir. Bundan kaynaklı yerel yönetimler bugün açısından genel stratejimizin hizmetinde, onu güçlendirecek şekilde yararlanılacak faydalı ve doğru araçlardır. İçerisinden geçtiğimiz süreçte yerel seçimler konusunda doğru taktik politika, bu aracı reddetmeden kitlelerin elinde mücadeleyi güçlendirecek bir mevziye dönüştürme konusunda doğru ve yerinde bir siyaset belirlemiş durumdayız. Esasta da yazımıza konu yaparak genel hatlarıyla ele alacağımız bu taktik aracı hangi amaç doğrultusunda, nasıl kullanacağımız olacaktır.

Yerel seçimlerin ayrıntılı olarak incelenmesi ve bu konuda bizler açısından doğru anlayışın ortaya konması ve ilkelerin berraklaşması gereklidir. Siyasetin yanlış anlaşılması veya kavrayışsızlık, yürütülecek olan siyasal çalışmanın verimini düşürecek

veya boşa emek harcanmış olacaktır.

Geçmişte olduğu gibi bugün de Türkiye-Kuzey Kürdistan'da özgürlük, demokrasi, sosyalizm ve komünizm için mücadele eden kayda değer devrimci partiler, gruplar ve çevreler olduğu gibi, bu amaçlar doğrultusunda mücadele eden-mücadele etmek isteyen tek tek bireylerin olduğu da bir gerçekliktir. İşte bundandır ki hepşiyle şu ya da bu biçimde yan yana gelmekte ısrarlıyız. Öncelikle öncü bir güç olmaktan önder bir güç olmaya doğru ilerlemek durumundayız. Bu da kuşkusuz rekabetçilikten, grupçuluktan, klikçilikten, bencilikten ve kariyerizmden alabildiğince uzaklaşarak devrimci dayanışma ile mümkündür. Kabul etmek gerekir ki halkımız ve Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi, bahsini ettiğimiz bu burjuva hastalıklardan çok çekmiştir ve hala da bu olumsuzlukları kendi içinden söküp atamamıştır. "Devrimcilik" ve "komünistlik" adına dar grupçu yaklaşımları sürekli dayatan geleneksel grupçu-rekabetçi-klikçi düşünce ve yaklaşımlar hiçbir koşulda, hiçbir gerekçeyle kabul edilemez.

İstisnasız bir şekilde siyasal coğrafyamızın devrimci ve komünist hareketinin önemli bir bölümünün parlamento, genel ve yerel seçimler konusunda oldukça kaba ve tutucu bir siyaset izlemelerinden ötürü Lenin'in şu sözlerini hatırlatmadan geçemeyeceğiz; "Her duruma uygun bir reçete ya da hiçbir zaman uzlaşılmayacak biçiminde bir genel kural bulmaya kalkışmak saçmadır." O halde yıllardan beri doğru bir şekilde teorisini savunup esasta pratik adımlarını atmadığımız ve yanlış tutumlara karşı; "Amaç ve ilkelerimize hizmet etmek ve onlara ters düşmemek kaydıyla hiç bir mücadele biçimini reddetmeyiz" prensibinden hareketle amaç ve ilke-

Türk devlet sisteminin örgütlenme biçimi yukarıdan aşağıya doğru anti-demokratik ve faşist bir niteliği ve özü ifade eder. Dolayısıyla bu örgütlenme biçimi yerel yönetimlerin esasta kitlelerin doğrudan yönetime katılarak siyaset yaptığı alanlar olmasına olanak tanımamakta ve seçilmişlerin üzerindeki atanmışların mutlak imtiyazını pekiştirmektedir.

lerimize uygun olan ve onlara hizmet eden bin bir türlü taktik politikayı pratik olarak geliştirmek zorundayız. Yerel seçimlere ilişkin taktik politikamızı da bu temelde ele almak ve pratikleştirmek durumundayız.

Buna paralel 36. yılına giren bizlerin tarihimize boyunca yerel yönetimler konusunda ciddi bir politika belirlemediği ve bundan kaynaklı olarak da bu alanları devrim mücadelesinin bir aracı olarak kullanma başarısını gösteremediğimiz de aşîkardır. Bu konuda çeşitli örgütsel yetersizliklerimizin yanısıra böylesi önemli taktik bir politikada ciddi deneyimsizliklerimizin de bulunduğunu belirtelim. Bu yönüyle içinden geçtiğimiz süreçte yerel seçimlerde karşılaştığımız sorunları, günle sınırlı sorunlar olarak sınırlamadan, geçmiş süreçlerin ve bu süreçlerde yaratılan tahribatların ortaya çıkardığı sonuçlar olarak da görmek zorundayız.

Tarihten Günümüze Yerel Yönetimler, Merkezi Otoritenin Baskısından Kurtulamamıştır!

Yerel yönetimler; devletin tarihine koşut olarak ortaya çıkmış, bir anlamda yerinde yönetimler olarak hizmetlerin halka en yakın birimler tarafından yürütülmesi ve halkın doğrudan katılımını ifade eden ve demokratik mücadelenin gelişmesinde küçümsemeyecek dinamikler taşıyan alanlardır. Ancak il özel İdaresi, belediye yönetimi ve bunlar içerisinde en eski ve geleneksel yönetim biçimi olan köy yönetimi olmak üzere üç kategoriden oluşan yerel yönetimler yine hakim sınıfların merkezi otoritesinin gölgesinde kalarak gerçek anlamda, hiçbir zaman için kitlelerin doğrudan katılımıyla özerk-demokratik bir yapıya dönüşememişlerdir. Burjuva devrimlerini yapmış ve burjuva demokrasisinin hakim olduğu ülkelerde durum nisbeten biraz daha ileri iken, Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi emperyalizme göbekten bağımlı yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde durum çok daha geri ve yerel yönetimler, merkezi otoritenin denetimi altında kağıt üzerinde kanunla belirlenmiş esaslar dahi uygulanmayarak, sistemin arpalıkları şeklinde işlev görmektedirler.

Osmanlı döneminde ilk olarak 1854-1856 yıllarında batılı ülkelerle gelişen ilişkiler sonucu Ka-

dı'lara bağlı vakıflar şeklinde oluşan yerel yönetimlerin, daha çok Fransa örneği alınarak bugünkü anlamı ile belediye yönetimlerine dönüşmesi, 1930 yılında çıkarılan 1580 sayılı Belediye Kanunu ile olmuştur. 1580 sayılı kanunun çıkarıldığı tarihten bugüne çeşitli değişikliklere uğramış ise de, bu değişiklikler mevcut Türk devlet sisteminin yapısından kaynaklı olarak yerel yönetimlerde ciddi değişiklikler gerçekleşmemiş, 1930'ların yerel yönetimler anlayışı biçimsel olarak kendini değişikliklere uğratarak günümüze kadar gelmiştir.

Türk Devletinde Yerel Yönetimlerin "Özerkliği", Sistemin Bekasına Göre Ele Alınmaktadır!

Yerel yönetimler, bugün açısından anayasanın ilgili maddesinde "il, ilçe veya köy halkının mahalli müşterek ihtiyaçlarını karşılamak üzere kuruluş esasları kanunla belirtilen ve karar organları, yine kanunda gösterilen, seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan kamu tüzel kişisidir" biçiminde tanımlanmıştır. İlgili düzenlemeyi yapan 03.07.2005 tarihli 5393 sayılı Belediye Kanunu'nda "Amaç, Kapsam ve Tanımlar, Belediyenin Kuruluşu ve Sınırları, Belediyenin Görev, Yetki ve Sorumlulukları" tanımlanırken;

"Madde 3- a) Belediye: Belde sakinlerinin mahalli müşterek nitelikteki ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulan ve karar organı seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan, idari ve mali özerkliğe sahip kamu tüzel kişisini, b) Belediyenin organları: Belediye meclisini, belediye encümenini ve belediye başkanını, c) Belde: Belediyesi bulunan yerleşim yerini, d) Mahalle: Belediye sınırları içinde, ihtiyaç ve öncelikleri benzer özellikler gösteren ve sakinleri arasında komşuluk ilişkisi bulunan idari birimi ifade eder." şeklinde düzenleme yapılmıştır.

Belediyenin Yetkileri ve İmtiyazları!

Yine ilgili kanunun 'Belediyelerin yetkileri ve imtiyazları' bölümünde;

"Madde 15- a) Belde sakinlerinin mahalli müşterek nitelikteki ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla her türlü faaliyet ve girişimde bulunmak, b) Ka-

Yerel yönetimler; salt halkın ekonomik beklentilerine yanıt olma anlayışı ile ele alınamaz, alınmamalıdır. Bununla birlikte ulus, dil, din, kültür, azınlıklar vb sorunları ele alarak bir bütünsellik içinde bakmalıyız. Bizler seçimlerde dahil taktik politikamızda halkın ekonomik ihtiyaçlarını karşılama değil, olanları bu zemin üzerinde politikleştirme, seviyelerini yükseltme ve bilinç taşıma merkezli hareket ederiz. Sınıf mücadelesinin siyasi bir mücadele olduğu doğru siyasi anlayışı ile parlamento, genel seçimler ve yerel seçimlerin taktik ve tali bir adım olduğu geçmişten bugüne bilince çıkarılan önemli ve doğru bir kavrayıştır

nunların belediyeye verdiği yetki çerçevesinde yönetmelik çıkarmak, belediye yasakları koymak ve uygulamak, kanunlarda belirtilen cezaları vermek, c) Gerçek ve tüzel kişilerin faaliyetleri ile ilgili olarak kanunlarda belirtilen izin veya ruhsatı vermek, d) Özel kanunları gereğince belediyeye ait vergi, resim, harç, katkı ve katılma paylarının tarh, tahakkuk ve tahsilini yapmak; vergi, resim ve harç dışındaki özel hukuk hükümlerine göre tahsili gereken doğal gaz, su, atık su ve hizmet karşılığı alacakların tahsilini yapmak veya yaptırmak."

Belediyeler kanununun 3. ve 15. maddelerinde yerel yönetimlerin en önemli bileşenlerinden birisi olan belediye ve beldeler için "Belde sakinlerinin mahalli müşterek nitelikteki ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulan ve karar organı seçmenler tarafından seçilerek oluşturulan, idari ve mali özerkliğe sahip" tanımlaması getirilmesine karşın, ilgili maddenin devam eden bölümlerinde merkezi otoritenin yerel yönetimler üzerindeki katı disiplini, yasayla güvence altına alınarak yerel yönetimler için denilen "seçmenlerin iradesi ve özerklik" ifadeleri boşa düşürülerek işlevsiz bırakılmaktadır.

Yerel Yönetimler, Merkezi Otoriteyle İlişkisi ve Bir Taktik Araç Olarak Belirli Fırsatlar Sunmaktadır

Bu konuda hem hakim sınıflar açısından, hem de halkımız açısından yerel yönetimler belirli olanakları barındırmaktadır. Türk devleti için belirli imtiyaz ve arpalıklar şeklinde merkezi devlet çıkarları temelinde değerlendirilirken; halkımız için ise bizzat üretenin kendisi olması itibarıyla yönetenin de doğrudan kendisi olması anlayışıyla değerlendirilmek durumundadır.

Genel stratejimize hizmet temelinde herhangi bir aracın, ilkelerimizle çalışmadığı sürece bu araçtan nasıl yararlanılacağı konusunun iyi kavranabilmesi için öncelikli olarak o aracı iyi tanımak, sunduğu fırsatları ve tersinden olası olumsuz ihtimalleri bütün boyutlarıyla bilmek gerekir. Bu anlamda yazımızın bu bölümünde yerel yönetimler nedir ne değildir sorusunu Türkiye-Kuzey Kürdistan gerçekliğiyle bağlamda ele alarak yerel yönetimlerin merkezi otoriteyle olan ilişkisi, herhangi bir özerk yapısının olup olmadığını anlamaya çalışacağız.

Günümüz dünyasında bütün devletlerin idari yapısı, merkezi idare ve mahalli idareler olmak üzere iki şekilde ele alınmaktadır. Bunlardan merkezi idare; bilinen adıyla yasama, yürütme ve yargı üçgeninden oluşan bir sistem iken, ikincisi ise; yerel idareler (yerel yönetimler) belli anlamda merkezi idareden özerk bir yapısı olan ancak, hem genel sistem açısından bağılayıcılığı olan yargının doğrudan denetiminde, hem de yürütme içerisinde ilgili bakanlığa (bu bizde İçişleri Bakanlığı'dır) bağlı olarak illerde vali, ilçelerde kaymakam olarak bilinen mekanizmanın denetimi altında yerinde idare olarak da bilinen, bir yerel yönetim modelidir.

Merkezi Otoriteden Bağımsız Bir Özerk-Demokratik Yerel Yönetim Ne Kadar Mümkündür?

Öncelikli olarak altını çizmemiz gerekir ki; herhangi bir sistemin yapısı eğer demokratik değil ise, günümüz dünyasında olduğu gibi toplumun tümünü kapsayan siyasal sistemin iktidarı elinde tutan

ve yine toplumun azınlığını oluşturan hakim sınıfların ezilen çoğunluk için diktatörlüğünün uygulandığı ülkelerde özerk-demokratik yerel yönetimlerden söz edilemez. Bu anlamda emperyalizme bağımlı faşist Türk devletinin hakim olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gerçek anlamda yerel yönetimlerin özerk ve demokratik olmadığı, mevcut statü devam ettiği sürece de olmayacağı bilinmelidir.

Seçilmişlerin Üzerindeki, Atanmışların İmtiyazı Kabul Edilemez

Yerel yönetimlerin her bir organı ve bu organlardaki sorumlular doğrudan seçilerek görevlendirilmiş olmalarına karşın, halkın iradesi hiçe sayılarak mevcut yerel yönetimler anlayışıyla seçilmişlerin kaderi, atanmışların ellerine verilmiştir. Türk devlet sisteminin örgütlenme biçimi yukarıdan aşağıya doğru anti-demokratik ve faşist bir niteliği ve özü ifade eder. Dolayısıyla bu örgütlenme biçimi yerel yönetimlerin esasta kitlelerin doğrudan yönetime katılarak siyaset yaptığı alanlar olmasına olanak tanımamakta ve seçilmişlerin üzerindeki atanmışların mutlak imtiyazını pekiştirmektedir.

Yerel Yönetimlere Devletin Yeni Yönelimi!

Devletin bugün, Yerel Yönetimler Kanunu ile belediye kurma alt sınırını 2 binlerden 10 binlere yükseltmesi, bunun altında nüfusu olan yerleri köy statüsünde ele alması, mevcut belediyelerin ezici çoğunluğunun nüfusunun 10 binin altında olduğu gerçeğiyle karşılaştığında, yerel yönetimleri bitirmeye yönelik, emperyalist politikalar ve emperyalist tekellerin ihtiyaçları doğrultusunda bir ahtapot misali en ücra köşeyi dahi kuşatarak yerel yönetimlerin, dolayısıyla buralarda yaşayan halk kitlelerinin iradelelerini yok saymadan başka bir anlamı bulunmamaktadır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yapılacak olan yerel seçimleri AKP hükümeti ve "muhalafet" her alanda hazırlıklarını yaparak daha da öne alma eğilimi göstermektedir.

AKP, kitleler nezdinde elde etmiş olduğu avantajları teşhir olmadan kullanarak bu alanda geniş bir yayılma hedefi gütmektedir. 'Muhalafet'

ise derinleşen kriz, türban sorunu, Kürt meselesi ve Güney Kürdistan operasyonuna bağlı olarak AKP'den yerel yönetimleri almak için yoğunlaşma eğilimine girmiştir. Genel olarak da medya ve diğer iletişim araçlarında gerici, sürekli yerel yönetimlere ilişkin programlarla kitleleri hazırlamakta, devrimci ve muhalif yerel yönetimler ise kitleler nezdinde teşhir edilmeye çalışılmaktadır.

Her ne kadar "muhalafet" ve hükümet; aralarındaki klik çelişkilerinden kaynaklı birbirleriyle mücadele ediyor gibi görünseler de, Kuzey Kürdistan ve diğer alanlarda genel olarak ilerici, aydın, yurtsever ve devrimci yerel yönetim kademelerini bitirmek için topyekün seferberlik ilan etmiş durumdadır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sisteme muhalif tüm yerel yönetimleri gerici-faşist partilerce merkezi seçimlerde olduğu gibi yine basın ve yayın yoluyla teşhir ve tecrit edilmeye çalışılmaktadır. Ki bununla da hedefleri kitleler nezdinde bizleri marjinal gruplar olarak göstermeye çalışarak, kitleleri kötülerden birini seçmek zorunda bırakmaktır. Hazırlıkları bununla da bitmemektedir. AKP-MHP-CHP vb partiler şimdiden fakirleştirdikleri halklara, halkın paraları ile aldıkları, kömür, gıda yardımları dağıtarak yerel seçimlerde oy için kandırmaya çalışmaktadırlar.

Yaklaşan yerel seçimlerin, kitlelerin kazanım ve kayıplar dikkate alındığında oldukça önemli sonuçları olacağı şimdiden görülmektedir. Seçimlerin zayıf ele alınması 2004 yılı Mart ayında yapılan yerel seçimlerde yaşanan zayıflıkların yaşanmasına neden olacağı gibi, kitleler nezdinde daha geri bir sonuç ortaya çıkaracaktır. Seçimlerin doğru ele alınması, geçmiş tecrübelerin dikkatle incelenmesini gerektirir. Hangi noktada çalışma yürütürsek yürütelim; o noktayı geçmiş yaşananlarıyla muhasebe etmek, en azından yakın tecrübeleri incelemek, bilimsel sonuçlara ulaşmamızda önemli rol oynayacaktır. Bir adım ileri atmak istiyorsak, iki adım geri dönerek tecrübelerimizi incelemeliyiz.

Dünden bugüne katı ve tek düze bir biçimde uygulanan boykot politikalarına karşı gelenlerin ve bu politikada ısrar eden tutucu duruşların arasında, dönemi ve içinden geçilen süreci doğru değerlendirerek önümüzdeki yerel seçimlerde hangi yönde bir politika belirlemeliyiz? Bu belirleyeceğimiz politika doğrultusunda ne tür pratik adımlar

atacağız, atmalıyız? Bu pratik adımlar içerisinde ortak hareket edebileceğimiz ilerici güçleri belirleyerek onlarla görüşmeleri nasıl bir konsept ve platform dahilinde yürüteceğiz? Buna benzer soru ve sorunlara vereceğimiz yanıtların daha şimdiden bilinçlerimizde net olması gerekiyor.

Bu yüzdende 2004 yerel seçimleri, önümüzdeki yerel seçimler açısından oldukça önemli sonuçlar içermektedir.

2004 yerel seçimleri, daha önce Sınıf Teorisi 7. sayımızda değerlendirilmişti, tüm ayrıntılarıyla buraya almayacağız fakat genel hatlarıyla bir hatırlatma yaparsak seçimler 4 temel nokta üzerinden ele alınabilir.

Birincisi burjuva-feodal partiler, ikincisi ise ilerici ve devrimci kesimler, üçüncüsü komünistlerin durumu, dördüncüsü de halkın durumu.

O dönemki yerel seçimlerde hükümet olan AKP ve bazı partiler önemli oranda oylarını yükseltirken, diğerleri de bunlar karşısında oy kaybetmiştir. Yaşanan boşluklar üzerinden umut tacirliği yapan düzen partileri, kitleleri peşinden sürüklemişlerdir. AKP Kürt kimliği, Müslümanlık ve Avrupa Birliği politikalarıyla önemli bir yükseliş göstermiş ve ilerici çevreler de dahil gerici-faşist tüm partilerin yerel yönetimlerinin önemli bir bölümünü kazanarak oylarını yükseltmiştir. CHP ve diğer kanat ise her ne kadar çok ciddiye almasa da MGK sözcülüğü ve laiklik propagandasıyla kitleleri laik-anti laik ikilemine sürükleyerek elindeki mevzileri korumaya çalışmıştı. Bu sonuca göre, arpalıklar olarak bilinen yerel yönetimlerin ezici bir çoğunluğu başta dönemin hükümeti AKP olmak üzere gericilerin-faşistlerin denetiminde kalmaya devam etmiştir. Hatta bu yerel seçimlerde birçok ilerici belediye gerici-faşist partilerin denetimine girmiştir.

İlerici çevrelerdeki durum ise oldukça parçalı olarak devam etmiş, DEHAP (şimdiki DTP), EMEP, SDP, ÖDP gibi partilerin SHP gibi gerici-faşist bir partinin çatısı altında yanlış zeminde oluşturdukları seçim ittifakı, gerici-faşist partilerden destek karşılığında oy verme gibi bazı ekonomist gerici tutumlar, düzen partileriyle Avrupa Birliği, Kürt meselesi, yerel yönetimlere yaklaşım vb noktalarda aynı talepleri savunma gibi düzen içi zayıf politikalar, Kürt kesiminin dillendirdiği "Demokratik Sömürgecilik" anlayışı, grupçu eğilimler

le seçimlerde doğru temelde ittifaklar yapmak yerine bağımsız katılma gibi hatalar, önemli oranda seçimleri ilerici cephe açısından zayıf düşürerek geriletmis ve önemli boyutlarda oy kaybına neden olmuştur. Bu sebeplerden dolayı 2004 yerel seçimlerinde ilerici kesimler, bırakalım var olan mevzilerini korumayı, önemli oranda yerel yönetimleri, başta AKP olmak üzere gerici-faşist partilere kaptırmışlardır.

Komünistler ise örgütsel yetersizlikler, deneyimsizliklerine rağmen, belli boyutlarıyla eline alındığında başarı denemek çalışmalarını yapıldığı söylenebilir. Aynı zamanda güçlü olunan alanlarda, yerel yönetimlerin önemli bölümünün gerici-faşist partilere kaptırılmasına göre değerlendirildiğinde ise başarısızlıktan bahsedilebilir. Komünistler ittifaklar noktasında, SHP çatısı altında katılma sürecine kadar her noktada birlikteliğin sağlanması için yoğun çaba harcamış ve ilkelerde esnek siyaset anlayışını önemle uygulamıştır. Asılan seçimleri değil, devrimi kazanmaktır perspektifini uygulayarak, kitleleri yerel yönetimlere taşımayı hedeflemiştir. Kurumlara çıkar sağlamak için gerici-faşist parti adaylarını destekleme anlayışı da geçmiş yerel seçimlerde bazı yerellerin düştüğü ve özeleştirisi verilen zaaflar olmuştur.

Kitleler, önemli oranda gericiiler arasında tercih yaparak, egemen sınıfların çıkarına uygun bir sonucun ortaya çıkmasını sağlamıştır. Yıllarca komünist ve devrimci hareketin zayıflığı ve reformist kesimin yanlış politikaları sonucunda kitleler, düzen partilerinin yedeğine düşmüş, hatta yer yer oldukça karşı oldukları güçlere dahi çıkar temelinde oy verecek kadar zayıf tutumlar sergiler hale gelmiştir. İşlerini kaybetmeme, demokratik kurumlara finans sağlama, şeriat korkusuyla 'laikliği' destekleme, Kürt ulusal sorununu çözme, yerel yönetimlerde birikmiş aylıkların ödenmesi vaadi, işe alınma sözleri, gıda ve diğer yardımlarla düzen partileri ve adayları, kitlelerce önemli oranda desteklenmiştir. Örneğin bütün bu geri anlayışların sonucunda Dersim'in belli alanlarında kitlelerin her yönüyle karşı oldukları AKP'yi seçmeleri; bunun en açık örneğidir.

2004 Mart'ındaki yerel seçimlere ilişkin kısaca söyleyeceklerimiz bunlar, gerekli boyutlarıyla Sınıf Teorisi 7. sayımızda bu konunun daha geniş

değerlendirmesini okuyabilirsiniz.

Tüm bu yaşadığımız sonuçlar, komünist ve devrimcilerin politikasızlığı ve hazırlıksızlığından ortaya çıkan sonuçlardır. Kitlelerle komünist ve devrimciler arasındaki ilişkiler, önemli oranda tahrip olmuş durumdadır. Tüm ilerici çevreler kendilerini derinden sorgulamalı ve buna uygun adımlar atmalıdırlar. Bu seçimlerde de aynı sonu yaşamak istemiyorsak, başta komünistler olmak üzere tüm devrimci ve ilerici çevreler geçmiş zayıflıklarını, politikalarını, taleplerini, yerel yönetim anlayışını ve toplumun tüm sorunlarında gerici-faşist partilerle aralarındaki farklarını net olarak ortaya koyup, geniş bir yelpazede ittifaklarla sorunu aşmayı hedeflemelidir.

Öncelikle belirtmek isteriz ki genel ve yerel seçimler, sınıfın ve halkın politik iktidar mücadelesine tabi ve tali olarak ele alınmak zorundadır. Doğal olarak Demokratik Halk Devrimi'ne hizmet edecek şekilde yürütülmek durumundadır. Bunun için ise devrimin ya da devrimci mücadelenin başından itibaren esas ve geçerli olan zora dayalı illegal mücadele ile genel ve yerel seçim faaliyetinin birleştirilmesi gerekmektedir. Dolayısıyla parlamentaryer ve yerel seçimleri amaç ve esas alan bir anlayış ya da tutum, açık ki bizim ilke ve tutumlarımızdan uzaktır ve revizyonistlerin görüşüdür.

Komünistler; seçimleri, devrimin gerçekleşmesi için esas mevzi olarak görmezler. Sadece bunların kazanılması ile halkın kurtuluşunun gerçekleşmeyeceğinin bilincindedirler. Bunu sadece Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm perspektifli ele alırlar. Bunun içindir ki olaya stratejik olarak bakmadıkları gibi, sadece halkın ekonomik taleplerine cevap olma şeklinde de ele almazlar. Bu yönde halkı eğitir ve yerel yönetimlerin kazanılmasının, halkın ekonomik-demokratik haklarının bütünlüklü olarak kazanılması ve koruma altına alınması anlamına gelmediğini, bunun ancak halk iktidarının tesis edilmesi ile mümkün olabileceğini propaganda ederler.

Yerel yönetimler; salt halkın ekonomik beklentilerine yanıt olma anlayışı ile ele alınamaz, alınmalıdır. Bununla birlikte ulus, dil, din, kültür, azınlıklar vb sorunları ele alarak bir bütünsellik içinde bakmalıyız. Bizler seçimler de dahil olmak üzere taktik politikamızda halkın ekonomik ih-

tiyaçlarını karşılama değil, olanları bu zemin üzerinde politikleştirme, seviyelerini yükseltme ve bilinç taşıma merkezli hareket ederiz.

Sınıf mücadelesinin siyasi bir mücadele olduğu anlayışı ile parlamento, genel seçimler ve yerel seçimlerin taktik ve tali bir adım olduğu, geçmişten bugüne bilince çıkarılan, önemli ve doğru bir siyasi mirastır.

Ancak şu da kabullenilmek durumundadır ki bugüne kadar parlamento ve genel-yerel seçimler konusunda Türkiye-Kuzey Kürdistan özgülünde iyice pişmiş-mayalanmış geniş deneyimleri, sistimli bir tecrübe haline getirmiş değiliz.

Bir strateji, ama bin bir türlü taktik politika derken sadece bunun lafzı ile yetinemeyiz. Bu açıdan yaşamın her bir parçasına dair yüzlerce taktik politika ile stratejimizi yaşamsallaştırıp kitlelerin elinde güçlü bir silah haline getirerek maddi bir güce dönüştürebiliriz. Devrim yürüyüşümüzün hizmetinde ele alarak her bir somut duruma göre belirleyeceğimiz seçimler politikamız da bu minvaldeki taktik adımlarımızdan biri olarak okunmak durumundadır.

Devrimin, kitlelerin eseri olduğu unutulmamalıdır. Dolayısıyla sadece kendi subjektif isteklerimize ve görüşlerimize uygun, nesnel gerçeklikle örtüşmeyen, kitleleri kucaklamaya müsait olmayan bir taktik politika kazandırmaz, kaybettirir. Kitlelerin mevcut bilinç derecesi, kültürü vd özellikleri dikkate alınarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki bütün devrimci, demokrat, ilerici güçleri, partileri, grupları, bireyleri ve bunları besleyen kitleleri kucaklayacak, onların taleplerine yanıt verecek, nesnel gerçeklikle kucaklaşacak bir taktik politika devrim mücadelesine kazandıracaktır.

Maoist öncü, bilimsel bir muhasebeye tabi tutarak geçmişinden çıkardığı dersler ışığında bu konuda önemli bir sentez açığa çıkarttı. Yerel seçimler konusunda, genel olarak bu alanların Halk Savaşı'nın hizmetinde ele alınması; mevcut legal imkanların son sınırına kadar zorlanması, Halk Demokrasisi anlayışı temelinde kitlelerin harekete geçirilmesi, kitlelere kendi öz deneyimleri üzerinden geniş bir demokratik katılımcılıkla kendi kendilerini yönetme imkanı sağlanması, yerel yönetimlerin siyasi, ekonomik, kültürel güç ve imkanlarından dolayı da olsa merkezi görevimiz olan

Kızıl Siyasi İktidarlar hedefli köylü gerilla savaşının geliştirilip güçlendirilmesi için faydalanılması gerektiği sonucuna varılmıştı.

Bu doğru yönelim ışığında asgari program olan Demokratik Halk İktidarına ulaşmak için yürütülen mücadelenin hizmetinde olması ve halkımızı amaçlarına yakınlaştırması potansiyelini bin bir türlü politikalar ile somut olarak ortaya çıkartma temelinde çeşitli mücadele ve örgüt biçimlerini komünistlerin 2. Kongre'si de önemle ele almıştır. Bu doğru anlayış ve yönelimden hareketle, genel ve yerel seçimler meselesinin de her bir somut durumda somut olarak ele alınması gerektiğine vurgu yapmıştır. Diğer tüm taktik politikalarda olduğu gibi genel ve yerel seçimler de sınıflar arasındaki ilişkilerin özellikleri, ülkenin kendine özgü olan koşulları vb çok yönlü ilişkileri-etkileşimleri bağlamında ele alınmak durumundadır.

Elbette ki her bir somut durumda genel ve yerel seçimleri taktik olarak ele alırken, stratejimizin hayatla bağının kurulması için bu taktiklerde dönem dönem belli esnekliklerin de olabileceğini gözden kaçırmamak gerekir. 22 Temmuz 2007 genel seçimlerine de bu bilinçle yaklaşmış ve politika belirlemiştik. Bu geçen zaman zarfı içerisinde AKP'nin genel seçimleri yüksek bir oyla kazanmasının getirisiyle önümüzdeki yerel seçimlerde hakim sınıfların daha sistemli ve sinsi hareket edeceği ortadadır. "Alevi açılımı" ve "Kürtleri kazanma" adı altındaki siyasetleri ve yakın süreçte Dersim ve Amed belediyelerini alacaklarını beyan etmeleri, yönelimlerini açık olarak göstermektedir. Bu gerici-faşist dalgayı kırmak için geniş katımlı bir kampanya örgütlememiz, yerel seçim çalışmalarını bu anlamda; Yeni Demokratik Halk İktidarına hizmet perspektifiyle kitlelerin seferber edilmesi temelinde ele almanız esas hedefimiz olacaktır.

Bizler, Yeni Demokratik Cumhuriyet programımızın hizmetinde olan ve ilkelerimizle çelişmeyen tüm mücadele araç ve yöntemlerini, çekinmeden kullanmalıyız. Sınıf mücadelesi; stratejimizi yemeyecek, ilkelerimizle çelişmeyecek her türlü araç ve olanağın kullanılmasıyla yürütülmek durumundadır. Komünistler açık mücadele alanlarını devrim mücadelesinin hizmetinde olacak şekilde, tüm imkanlarıyla son sınırına kadar kullanılmayı hedeflemelidirler. Halk Demokrasisi anlayışı

temelinde kitlelerin harekete geçirilmesi, kendi deneyimleri üzerinden, söz, karar ve yetki sahibi olmalarının sağlanması, siyasi, ekonomik, kültürel alanların güçlendirilmesi temelinde ele alınması sağlanarak mücadele güçlendirilmelidir.

Taktik bir mesele olarak seçimler, değişik süreçlerde sürekli gündemimize gelen bir konudur. Komünistler sürekli gelişen koşullar ve sınıf mücadelesinin boyutlarına bağlı olarak seçimleri değerlendirerek tavır takınmalıdırlar. Komünistlerin, devrimcilerin parlamento ve yerel seçimlere yaklaşımını sürekli tartışılmıştır. Bu konunun sürekli tartışılmasına neden olan esas sorun dönemsel duruma uygun siyasal farklılıklar içermesinden dolayıdır. Her dönem yapılan siyasal tespitlere bağlı olarak seçimlere katılıp katılmama taktik bir mesele olarak ele alınmakta ve buna uygun duruş sergilenmektedir.

Yerel seçimlerle genel seçimler birbirleriyle önemli oranda farklılıklar taşımaktadır. Bilindiği gibi son genel seçimlere ilerici bağımsız adayları destekleme temelinde destekçi bir politikayla katılım sağlandı. Konumuz olmadığından parlamento seçimlerine değinmeyeceğiz. Fakat parlamento ve genel seçimlere ilişkin şunu da belirtmekte yarar var: Başta da ifade ettiğimiz gibi komünistler, amaç ve ilkelerine ters gelmeyen hiçbir aracı ilkesel olarak reddetmezler. Parlamento ve genel seçimler de komünistler açısından taktik araçlar olduğundan koşullara göre girilip girilmeyeceği belirlenecektir. Tabii ki bu tür araçları taktik diyerek sıradan ele alıp küçümsemeyeceğimiz gibi, gereğinden fazla büyüterek de, amaç ve ilkelerimizi gölgede bırakmamalıyız. Parlamenta yaklaşımımız, Muhasebe belgesinde ayrıntılı olarak mevcut durumdadır. Hiçbir alan bunun dışında kendi başına bir anlayış sergilememelidir. Komünistler bu anlayışla parlamenta yaklaşmalıdırlar.

Konumuza dönecek olursak, yerel seçimler taktik bir mesele olarak önümüzde durmaktadır. Taktik, belirlenen nihai hedefe ulaşmak için siyasal duruma uygun olarak kullanılan örgütlenme ve eylemlilerdir. Taktikler, herhangi bir konuya ilişkin değişik toplumsal süreçlerde sosyal koşullarda ortaya çıkacak gelişmelere bağlı olarak farklılıklar gösterirler. Taktik, kimilerinin anladığı gibi kandırma, sahtekarlık ya da yalan söyleme değildir. Komün-

nistler hiçbir zaman ne dostundan, ne de düşmanından ideolojik-politik hedeflerini gizlemezler, kitlelere dayanaksız politikalarla yaklaşmazlar.

Seçim, tarihsel ve toplumsal olarak var olan yönetim anlayışının bir parçası olarak uygulanan bir yöntemdir. Köleci döneme denk gelen bu anlayışa insanlık çok yabancı değildir. Her sınıf, bu aracı değişik amaç ve anlayışlara bağlı olarak kullanır. Çoğunluk azınlık anlayışı ve belirlenen adayların seçimi temeline dayanan bu sistem, her dönem ve koşuldaki anlayışlara göre değişiklikler gösterir. Bugün de her sınıf ve anlayış bu konuyu, kendi dünya görüşlerine göre yorumlayarak kendi çıkarları için kullanır ya da reddeder.

Normal olarak her iktidar, bir anlayışın diktatörlüğünü ifade eder. Hiçbir sistem, kurulacak diktatörlük dışında bir seçim sistemi oluşturmaz. Bu burjuva sisteminde olduğu gibi, proletaryanın iktidardan döneminde de aynıdır. Her sınıf, kendi çıkarlarına göre sistemini garantiye alır ve almaya çalışır. Oluşturulan yasama, yürütme ve yargı tamamen o sistemin sahiplerinin belirlediği sınırlar çerçevesinde sürdürülür. Seçimler, bu düzenlemenin dışında ele alınamazlar.

Bugün açısından da bakıldığında burjuva sistem içerisinde gerçekleştirdiğimiz bu seçimler, tamamen burjuva sistemin denetiminde ve onların belirlediği sınırlar çerçevesinde gerçekleşmektedir. Hiçbir anlayış bu yolla sistemi değiştirme ya da yıkmaya hayaline kapılmamalıdır. Öyle bir sistem kurulmuştur ki, bu yolla sistemde köklü değişiklik yapmanın koşulu yoktur. Bu sonuca ilişkin tüm önlemler, yasalar ve düzenlemelerle güvence altına alınmıştır. Var olan açıklar ise bazı demokratik, ekonomik, kültürel kazanımlar sağlama ve sistemi teşhir etme imkanı sunmanın ötesinde bir anlam ifade edememektedir.

Yüzlerce seçim yasası, partiler yasası, Anayasa Mahkemeleri, Yüksek Seçim Kurulu, uluslararası anlaşmalar, meclis yasaları, vb yüzlerce engel aşmak hemen hemen imkansızdır. Diyelim ki bunları aşmayı başardık, bu defa da yerel ve uluslararası gerici güçler ordu, polis ve diğer yöntemlerle direkt devreye girerek sistemini korumaktadır. Bu durum tarihsel olarak binlerce defa kanıtlanmıştır.

Genel seçimlerde yapılacak kazanımlar, kitle-

lerin istemlerini sürekli meclisin gündemine getirerek gerici kitlelere yaklaşımı konusunda sistemin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak, getirilen yasaların halklar zararına olan yanlarını açık olarak teşhir ederek kitleleri uyarmak, tüm hak ihlalleri ve saldırılara karşı halkın yanında mücadele etmek, yani belli kazanımlar sağlamak amaçlıdır. Buradan ileri gitmek mümkün değildir. Güçlenerek sistemi halklar yararına değiştirme ve kitleleri iktidara taşıma, bu günkü dünya koşullarında hayali olduğu gibi, burjuvaziye de tanımadır.

Yerel seçimler de, buna benzer özellikler taşımaktadır. Burada da belirlenmiş yüzlerce yasal düzenlemeyle çok daha sıkı kontrol altına alınmıştır. Yerel yönetimler, daha az yetkilerle sınırlanmıştır. Bire bir hizmet sektörü olarak ortaya çıkan yerel yönetimlerin, çok daha büyük zorlukları mevcuttur. Burada da kazanımlar elde etmek mümkündür, fakat bunlarla Yeni Demokratik Cumhuriyet programını gerçekleştirme anlayışını savunmak, yine bu sistemi anlamamaktır. Buradaki kazanımlarımızın en büyüğü, direkt kitlelerle yüz yüze gelmek ve onların kısmi sorunlarını çözmek, örgütlemek ve bilinçlendirmektir.

Sistemin buradaki yüzünü ortaya çıkarmak, halkın yararına olan çalışmalarını yapmak, kitlelerin çıkarlarına uygun örgütlenmeler ortaya koymak, alt yapı vb çalışmalarını yaparken kişisel kazanç sağlayanları engellemek, en önemlisi de devletin olanaklarını kısıtlamak ve kitlelerle direkt bağlar kurmaktır.

Kısaca seçimler, koşulları oldukça belli kazanımlar sağlamak, kitleleri örgütlemek, sistemi teşhir etmek ve belli alanları sistemin kullanmasını engellemek amacıyla kullanılmalıdır. Bunun olanakları yoksa seçimlere katılmak yarar değil, zarar getirir.

Seçimlere taktik bir mesele olmanın dışında bakan anlayışlar bizleri iki hatalı yaklaşıma sürüklemiştir. Birincisi; sürekli işin kolayına kaçan, kitleleri terk ederek ortada bırakan, fokocu, bu alandan bir şey çıkmaz ve kitleler bu araçlar kullanılarak örgütlenemez gibi yaklaşan sekte, mutlak boykotçu anlayışken, ikincisi ise; sistemi seçimlerle değiştirmeyi hedefleyen anlayışlardır. Komünistlerin saflarında bugüne kadar ortaya çıkan yön boykotçu eğilimdir. Reformist yön çok daha

tali noktalarda kalmıştır.

Komünistler yapılan tarihi muhasebeyle bu konudaki anlayışını eleştirmiş ve mahkum ederek, olması gereken bilimsel yaklaşımı benimseyerek seçimlerden uygun koşullarda yararlanılabileceğini belirlemiştir. Muhasebeden çıkartılması gereken ders bu alandan dönem dönem koşullara uygun yararlanılabileceği anlayışdır.

Bir sorunu tali ya da taktik olarak ele almak ertelemek değildir. Hele onu ciddiyetsiz ele almak kesinlikle değildir. 11 ilkemizin esas yanları ele alındığında, bunların dışındakileri ciddiyetsiz ele almak, ertelemek, küçümsemek esasların da boşa çıkartılması demektir. "Örgütlenmede parti örgütü esas, diğerleri talidir" derken, ordu ya da diğer mücadeleleri küçümsemiyor, ertelemiyor, görmezden gelmiyoruz. Burada vurgulanan; parti olmadan, ordu ve diğer mücadele örgütlerinin devrim için seferber edilemeyeceğidir. Sendika, kooperatif, gazete, gençlik, kadın, platform, kültür merkezleri, çevre örgütleri, seçim süreçleri tali örgütlenmeler diye, yanlış ele alınarak çalışma yapılırsa; ne parti desteklenebilir, ne de ordu... Kısaca ne yaparsak yapalım, parti ve orduyu esas olmaktan çıkartmadan tüm araçları kullanmayı hedeflemeliyiz.

Siyaset bir kişiyle de olsa yapılabilir. Önemli olan sorunlar karşısında doğru çözümleri ortaya koymaktır. Tespit doğru ve bu tespite uygun örgütlenmeye ihtiyaç varsa, doğal olarak güçleri de var olduğundan ortaya çıkarak örgütlenecektir. Her meselede politika belirlemek, örgütlemenin ilk adımıdır. Bunlar ortaya kondukça, her çeşit sorunun muhatabı örgütlenecek ve partililer tarafından merkezileştirilen örgütler devrimi besleyecektir.

Burada gözden kaçırılmaması gereken temel şiarımız, "politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" şiarıdır. İki çizgi mücadelesi, iki dünya görüşü, ekonomi ve politikaya ilişkin de temel bakış açılarını belirler. Her sınıf kendi çıkarlarına uygun bir ekonomi ve bunun şekillenmesini sağlayan bir politika ortaya koyar. Bu; politik ekonominin hangi biçimle ve kimin hizmetinde olacağını belirlenmesinden başka bir şey değildir. İşte sınıf mücadelesi de, bu politikanın tüm güçleriyle iktidarı ele alma hedefiyle sınıfların çıkarlarına göre şekillenmeye başlar. İktidarda olanla, iktidarı isteyenler arasında kıyasıya bir kanlı kavga yaşanır,

işte bu sınıf mücadelesinin ta kendisidir.

Komünistler tüm çalışmalarında, kitleler için bu iktidarı elde edebileceklerini ve bu yolla gerçek kurtuluşu sağlayacaklarını bilirler. İktidar alınmazsa, doğal olarak kim iktidardaysa sistem ona hizmet edeceğinden dolayı, küçük kazanımların ilerisinde bir beklentiye girmek yanlış olur. Doğal olarak iktidar alınıp sağlam temellerle korunmazsa, kazanılan haklar sürekli tehlikede ve geçici olacaktır.

Komünistler bütün çalışmalarını, halk kitlelerinin özne oldukları bir mücadele ile Demokratik Halk İktidarı'nı ve/veya sosyalizm'i tesis etmek ve oradan komünizme varmak için yaşama geçirirler. "Politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" sentezinin ifade ettiği de, komünizm yürüyüşünde iktidar mücadelesinin hiçbir zaman gözardı edilmemesi gerektirir.

Seçimler de, tam olarak bu temelde ele alınmalıdır. Siyasal iktidar mücadelemiz kadrolarımızca unutulmadan, kitleler uygun araçlarla örgütlenmelidir. Kitlelerin bizleri destekleyerek buradaki olanakların hem kendilerine, hem de Demokratik Halk İktidarı mücadelesine hizmet etmesini sağlamaları bile bunun için önemli bir kazanımdır. Bu az bir kazanım değildir. Unutmayalım ki en küçük kazanım dahi, davamızı güçlendirecektir.

Seçimler ve parlamentoyu kullanırken bugünkü koşullarda en önemli mücadele, reformizme karşı verilmelidir. Reforma denk düşen talepleri savunmak ile "reformlarla kitleler gerçek kurtuluşu varır" diyen reformizm ayrı şeylerdir. Bu yönüyle kitlelere reformizmi kurtuluş olarak gösterenlere karşı da amansız mücadele verilmelidir. Bizler yerel seçim ve parlamentoyla elde edebildiklerimizi kitlelere tüm boyutlarıyla anlatabilsek, bunun kapsamının kitlelerce bilinmesinin doğal sonucu olarak hem beklentiler somut olacaktır, hem de reformistlerin propagandaları boşa çıkmış olacaktır.

Reform taleplerinin en iyi ve gerçekçi savunucuları her zaman komünistlerdir. Proleter devrimciler, reform uğruna mücadelenin bizzat içerisinde yer alarak, reformları demokratik devrimimizin birer aracı olarak ele almalıdır. Reform, kitlelerin yaşam koşullarını düzeltmek temelinde kitlelerin karşı koyuşlarına direnemeyen sistemin, bazı de-

ğişiklikleri kabul etmesi meselesidir. Bunlar kitlelerin yaşam standartlarını iyileştirmede geçici de olsa önemli rol oynamaktadır. Bunları küçümseyenler; halkın refah durumunun daha kötüye gitmesi için burjuvazinin saldırmasına gizli gizli dua edenlerdir. "Yoksullaşan kitleler devrimci olur" anlayışı kesinlikle doğru değildir. Öyle olsaydı Afrika'da devrim olması gerekirdi. Doğal olarak yoksulluk tek başına devrime katılmayı getirmemektedir. Yoksulluk, insanları, kim umut olarak görünürse ona yaklaştırm. Bugün AKP'nin tercih edilmesi bundan kaynaklıdır. Ya da radikal dinci örgütlerin başka alanlarda halklarca benimsenmesi de bunun sonucudur. Komünistlerin yapması gereken, onların yaşam koşullarını her gün verilen mücadelelerle iyileştirmek ve verilen bilinçle onları Demokratik Halk İktidar'na taşımaktır. Bundan kaynaklı bu alanlardaki mücadeleleri hiçbir zaman reformistlere bırakmamalıyız. Kitleler, burjuvazi tarafından her türlü saldırılara rağmen, bir şekilde karşıtı yaratılmazsa kontrol altında tutulabilmektedir. Bunun belli sebepleri vardır. Unutmayalım ki gerici-faşist partilerin olanakları bizlerinkinden yüzlerce kat daha fazladır. Yine zayıf olduğumuz yanlardan birisi de, kitlelerin küçük değişiklik istemlerini, devrimi adres göstererek erteleyen anlayışımızdır. Reformları küçümseyen bu sol anlayışlar, kitleleri örgütlemek yerine reformistlere bırakmaktadır. Komünistler bu sistemde, kitlelerin çıkarına ne varsa -en küçükleri de dahil- hiç küçümsemeden ama aynı zamanda esas kurtuluşu da unutmadan savunan, örgütleyen en ilerici güçlerdir.

Seçimler ve diğer noktalarda her anlayış, tüm devrimci önderlerden bu alanın kullanılıp kullanılmamasına ilişkin tek yanlı alıntılar yaparak, "benim söylediklerim doğru" diyerek seçimleri ya tümünden boykot etmekte ya da sistem içi seçimlerle devrim yapma yanlış anlayışına sarılmakta, savrulmaktadır. Bu yanlış anlayışlar tarihimizde, Tarihi Muhasebe belgesinde çok ayrıntılı ifade edilerek mahkum edildi. Tüm ustalarda bu iki anlayışı mahkum eden onlarca makale ve genel olarak pratik adımlar mevcuttur. Tüm ustaların öz olarak söyledikleri bu mesele, stratejiyi besleyen ya da zayıflatan taktik bir sorundur. Hangi dönem hangi yön ön plana çıkıyorsa, bunun üzerinden seçimlere girilip girilmeyeceği ele alınmalıdır. Hiçbir ustada "seçimlere kesinlikle girilmemeli, se-

çimler her koşulda mutlak olarak yanlıştır" ibaresi olmadığı gibi, "her şart altında seçime girilmeli ve seçimler gerçek kurtuluştur, başı içerisinde bu sistemi değiştirebiliriz" ibaresi de yoktur.

Söylenen şudur: Birinci olarak; devrimci zor ve şiddet olmadan bu sistem bugünkü koşullarda değiştirilemez. Dolayısıyla esas işimiz, hiç aksatmadan zorun-şiddetin araçlarını örgütlemektir. İkinci olarak da; amaç ve ilkelerimize ters gelmedikçe hedeflerimize ulaşmak için zorun-şiddetin araçlarını besleyen tüm araç ve mücadele yöntemlerini kullanmalıyız. Kısaca kitleleri örgütlü bir güce dönüştürerek gerçek kurtuluşlarına varmaları için, amaç ve ilkelerimize uygun tüm araçları kullanarak, hem onların sorunlarını parça parça çözmek, hem de devrimin nehrine tüm güçlerini akıtmalarını sağlamaktır. Bir kez daha vurgulayalım, komünistler hiçbir aracı, amaç ve ilkelerine ters olmadıkça ilkesel olarak reddetmezler. Araçları kullanıp kullanmama, tamamen sınıf mücadelesinde kitlelerin örgütlenmesi, düşmanın zayıflatılması ve teşhir edilerek kitleler nezdinde deşifre edilmesi, kitlelerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi vb temelinde ele alınır.

Yerel Seçimleri Doğru Ele Alırsak Başarılı Sonuçlar Çıkartabiliriz

Yerel seçimleri bir siyasal kampanya olarak ele alıyoruz ve bu kampanyada Yeni Demokratik Cumhuriyet programını kitlelere taşımak temel hedefimizdir. Daha da açarsak bu siyasal kampanyayla hedeflediğimiz, yerel seçimler aracılığıyla geniş halk yığınlarına ulaşmak, siyasi ve ideolojik çizgimizi kitlelere taşımak ve kitleleri örgütleyerek devrim için seferberlik yaratmaktır. Buna bağlı olarak da kazanılan mevzilerde kitlelerin söz, karar ve yetki meclislerini oluşturarak kitleleri kendi sorunlarını ele almaya yöneltmektir.

Yerel yönetimler, kitlelerle ilişkilerin en güçlü yaşandığı yönetim organlarıdır. Siyasal kazanımlar sağlayabilme olanakları, bu alanlarda fazlasıyla mevcuttur. Yasal olanaklar çerçevesinde, haklı ve meşru zeminde doğrularımızdan vazgeçmeden tüm basın olanaklarından, örgütlenmelerden, savunmalardan, yönetimlerden halkın ve devrimin çıkarları için istifade edeceğimiz gibi, yerel seçim-

lerden de bu amaçlar çerçevesinde istifade etmeliyiz. Rehberimiz proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir.

Yerel seçimleri sınıf düşmanlarımız ya da reformist, revizyonistler gibi ele alamayız. Onu, devrimi güçlendirme perspektifi ile kitlelerin somut talepleri ve somut sorunları üzerinden ele almak ve bu doğrultuda onları örgütlemek ve bilinç ögesini taşıyarak daha ileri mevzilere çekmek temel yönelimi ile ele almalıyız.

Nasıl ki kültür merkezleri, gazete, radyo, televizyon, demek, platform, sendika, kooperatif, kadın, gençlik, çevre inisiyatifleri kuruyor ve yararlanıyorsak, aynı şekilde yerel yönetimleri de önemle ele alıyor ve kitlelerin yararına demokratik, ekonomik, kültürel kazanım alanları haline getirerek, haksızlıklara karşı mücadele mevzilerine çevirmeye çalışıyoruz.

"Bu alanlarda örgütlenmek, bizleri sistem içine götürür" anlayışı bizleri statükoculuğa sürükleyecektir. İlkelerimize uygun olmak, doğru bir şekilde ele alınmak ve ideolojik-politik olarak sürekli denetlemek koşuluyla hiçbir örgütlenme ve mücadele araç ve yöntemi bizlerin niteliğine helal getiremez.

Yerel seçimlerden doğru temelde yararlanmak istiyorsak, ekonomik kazanımları öne çıkararak siyasal kazanımları gözden kaçırmamalıyız. Neden seçimlere girdiğimizi asla akıldan çıkarmamalıyız. Bir hareketin siyasal kazanımı kitlelerin kazanımıdır. Kitleleri kazanmaktır. Kitleler farkında olmadan bu çalışmalarda, ısrarla yoksulluk ve çaresizlikten dolayı küçük kazanımlar için yanılgıdan yana tavır almaktadırlar. Komünistlerin işi bu çalışmaları kullanarak, burada ortaya çıkan olanaklar üzerinden, tarihsel olarak ortaya çıkmış ve çıkacak olan bu yanlış anlayışlara karşı ısrarla kitleleri doğruya çekmek olmalıdır. Kitleleri küçümseme, kitlelerden küsme tavrı bizim tavrımız değildir, olamaz. Bizlerin tavrı; ısrarla, sebatla ve saygıyla kitleleri bilinçlendirmek, onları kendi devrim yürüyüşlerinin mecrasına akıtmak için mücadele etmektir.

Yerel seçimlerin olduğu koşulları dikkatle incelemeliyiz ve kitlelerin sorunlarını dile getirerek, tüm olanakları kitlelerin çıkarına uygun olarak kısa ve uzun vadeli kazanımlar sağlayacak şekilde örgütlemeliyiz. Bir yıllık, iki yıllık kısa dönem de-

ğil, daha uzun plan ve yatırımlara kitleleri hazırlamalıyız. Zira halk kitlelerinin sorunlarının esaslı çözümü, ancak uzun erimli bir planın sonucu olarak açığa çıkacaktır. Dolayısıyla kitleleri; ne sorunlarının kısa sürede esaslı bir şekilde çözüleceği hayaline sürüklemek, ne de sorunlarının çözülmesinin mümkün olmadığı biçimindeki umutsuzluğa sürüklemek bizlerin tutumu olamaz. Elbette kitleler, bizlerin uzun erimli kurtuluş planlarımızı ilk andan itibaren sahiplenmeyebilirler ki, çoğunlukla da böyle olmaktadır. Ancak bu durumdan ötürü kitleleri dışlamak, onları anlayışsızlıkla suçlamak; devrimi dışalamaktır. Devrimi dışlayan bu tür tutumlar ancak doğru bir ideolojik-pratik konumlanış ve kitlelerin gerçekliğine uygun, onları kucaklayacak politikalar hayata geçirilerek aşılabılır, önlenebilir. Aksi durumlarla yaratılmış taktik hamleler, stratejimizi yiyecektir.

Unutulmamalıdır ki; taktikler, stratejik hedefe kazandıran ya da kaybettiren örgütlenmelerdir. Stratejik örgütlenmeler sürekli değişen, kurulan ve yok olan binlerce taktik örgütlenmeyle beslenirler. Bunların bir kaçının yanlış belirlenmesi, Halk Demokrasisi'ni geciktirecek roller oynayabileceği gibi, doğru belirlenmesi ise kitlelerle komünistleri birleştirerek halk iktidarını oldukça güçlendirebilir. Yerel yönetimler tam da bu temelde, kitlelerle sıkı bağların kurulduğu temel iktidar alanlarıdır. Yerel yönetimleri, kitlelerin örgütlenmesi ve sorunlarına sahip çıkmalarnın sağlanması açısından önemsiz bir araç olarak ele alamayız. Bu alanların; çok dikkatli, sabırlı, özenle, kitlelerin katılımı sağlanarak ele alınması halinde, devrim için önemli avantajlar yaratacağı aşîkardır. Gelecekte başka bir yerel yönetim, hazır olarak bizleri beklememektedir. Kitleler buradan elde ettikleri tecrübelerle, geleceklerini örgütleyecektir. Bu asla akıldan çıkarılmamalıdır.

Daha da önemlisi taktik, gelişme ve ilerleme için ortaya çıkan zorunluluklardır. Nasıl ki her şey bir siyasete tekabül ediyorsa, nasıl ki "siyaset yapmıyorum" demek de bir siyasetse, komünistler doğru taktikler geliştirerek uygulamıyorlarsa, tersi yani gerici taktik uyguluyorlar demektir. Taktik oluşturmamak diye bir şey yoktur. Ya doğru taktik, ya da yanlış taktik uyguluyorsundur. Yaşam başka bir seçenek tanımamaktadır. Yerel yönetim-

ler ya kitlelere ve geleceğe yararlı bir zeminde ele alınır ya da seyirci kalınarak kitlelere ve geleceğe zarar verecek şekilde ele alınır. Gericilerin kazanmasını istemiyorsak, yerel yönetimlerde çalışmalarımızı sıklaştırmalı ve yaygınlaştırmalıyız.

Tüm alanlar mutlaka yerel yönetim yasalarını inceleyerek çalışma yürütmelidirler. Dayanaksız bilgi ve çalışma kabul edilmemelidir. Var olan ilgili yasaların tamamı, tüm çalışanlarca bilinçli olarak ele alınmalı ve bu yasaların tüm zayıflıkları da kitlelere teşhir edilmelidir. Ayrıca bu yasalar çerçevesinde, halkın büyük beklentilere girmesi de engellenerek, yerel yönetimin hareket sahası kitlelere anlatılmalı ve bu alana ilişkin genel bir bilinçin ortaya çıkarılması hedeflenmelidir.

Adayların Belirlenmesi, Kitlelerin Katılımıyla Yapılmalıdır

Adayların belirlenmesi, kitlelerden kitlelere çizgisine bağlı olarak ele alınacaktır. Koşulları varsa her alan, adayını mutlaka geniş katılımlı kitlelerin fikirlerini alarak belirlemelidir. Adayların belirlenmesinde yapılan toplantılarda herkes hem kendisini hem de başkalarını aday olarak önerebilir. Bunlar genel kitle üzerinden değerlendirilerek uygun sonuçlar çıkarılmalıdır.

Adaylar belirlenirken, kazanma hedefiyle hareket etmek tek başına yeterli değildir. Bazı adayları kitleler seçebilir fakat bu adaylar istediğimiz oranda mücadele ve kararlılığa sahip değilse istediğimiz sonuçları alamaz, devrimcilerin ve kitlelerin bu alandan yeterince yararlanmasını sağlamış oluruz. Bir adayın temiz ve dürüst olması yeterli değildir.

Aday seçiminde bizim adamımız anlayışı değil, genel ilkelere uygun insanların seçilmesi doğrudur. Sadece bana ait olsun anlayışıyla kitlelerden kopuk, hatta "istenmeyen" adayları dayatmak, bizim anlayışımız olamaz. Aynı şekilde dayatılan anlayışlar da kabul edilemez.

Hedef şu olmalıdır; kitlelerin desteğini alan, soruna para ve gelir olarak bakmayan, yerel yönetimleri arpalık olarak ele almayan, yerel yönetimleri halka ait, halkın emekleriyle ortaya çıkan yönetim alanları olarak gören, halkın çıkarları doğrultusunda korkusuzca çalışma yürüten, her nok-

tada kitlelerin sorunlarına sahip çıkan vb anlayışlar tercih edilmelidir. Yine farklı görüşlerde olan kesimlere ayırım yapmayan, devletin kitlelere baskısı karşısında susmayan, kendi belirlediği politikaları değil, kitlelerle yapılan çalışmaları önemseyen, bu alanları haksızlığa karşı mücadele mevzisi olarak gören insanlar tercih edilmelidir. Aynı zamanda, düzen partilerine karşı tavır net olan, bu sistemin eksikliklerine karşı yılmadan ve çekinmeden mücadele eden, ulusların ve azınlıkların haklarını savunan, cins baskısına karşı çıkan, inanç özgürlüğünü savunan adaylar tercih edilmelidir.

Seçimlere girmesini istediğimiz adaylar, ittifak politikamıza uygun değişiklikler olduğunda, kırılganlık taşıyamayan için tüm politikalarımız, adaylara ve onları belirleyen kitlelere açık olarak ifade edilmeli ve hepsinin bu konuda hazırlıklı olması sağlanmalıdır. Hiçbir koşulda kitleleri ve adayları yanıltan, aldatan, kapalı kapıcılık politikaları sergilenmemelidir.

Seçimlerde, "ittifaklar kurulduktan sonra adayları belirleyelim" anlayışı bizleri oldukça geciktirecektir. Önceden tüm alanlar sanki seçimlere tek başına girecekmiş gibi hazırlıklarını tamamlamalı ve adaylarını belirlemelidir. İttifak çalışmalarına bu hazırlıkla gitmeliyiz. Burada amacımız dostlara hile yaparak dayatmalarda bulunmak değil, seçimlere hazırlıklı olmaktır. Kaldı ki istenen ittifakların gerçekleşmemesi de olasıdır. Olabilir ki belirlediğimiz adaylar noktasında değişikliğe gidebiliriz. Ama önceden belirlemelerin yapılması kendiliğindencilik engeller.

Seçim İttifakları ve Ortak

Yönetimler Hedeflenmelidir

Komünistlerin ittifak politikaları, devrimin dostları ve düşmanları gözönünde bulundurularak şekillenir. Küçük burjuva anlayışların tersine komünistler, tüm grupçu ve dar hesapçı anlayışlarla sürekli mücadele ederek, tüm devrimci ve demokrat kesimin bir mevzide birleşmesinin mücadelesini yürütür. Ancak bu sayede hedef daraltılarak cephe genişletilebilir, önemli kazanımlar elde edilebilir. Hangi sebeple olursa olsun komünistler, pragmatist yaklaşımlara girmeden, kitle çıkarlarını öne çıkarırlar. Kısa süreli kazanımları değil, Halk

İktidan'ını hedeflerler.

Benim muhtarım, benim belediye başkanım grupçu anlayışına düşülmemelidir. Bu komünistlerin yöntemi olamaz.

Komünistler hem kendi politikalarına, hem de kitlelere güvenerek çalışma yaparlar. Kitleler derken, komünistlerin ve devrimci hareketlerin etkisinde olan kitleler de dahil, gericilerin etkisi altında olsalar dahi, devrimden yana olan tüm kesimler anlaşılmalıdır.

Devrimden çıkarılan sınıf ve tabakaları saydığımızda, bir avuç sömürücü kesim hariç tümü, gerici ideolojilerin etkisi altında olsalar da devrimden çıkarılan kitleler olarak anlaşılmalıdır.

Gericiler partilerin karşısında kitlelerin çıkarları temelinde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bulunan tüm ilerici güçleri, oluşturulacak bir seçim ittifakında birleştirmek için derhal harekete geçmeliyiz. Hiçbir gücü küçümsemeyen, tüm kurumları bir araya getirme anlayışı, komünistlerin anlayışıdır. Komünistler asla dostlarına oy potansiyeli olarak bakmazlar. Kendilerine bu gözle bakan anlayışları da mahkum ederler. Bizim için önemli olan, hatalarına rağmen halk saflarında esasta olumlu yönde çalışma yapmalarıdır. Bu dostlarımızın en küçük emeğini dahi inkardan gelemeyiz. İdeolojik mücadele, doğru yanlış mücadelesidir, azınlık çoğunluk mücadelesi değildir. Bizi ilgilendiren dostlarımızın doğrularıdır, sayısı değil.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı incelediğimizde, ittifaklar temelinde Partizan, ESP, HÖC, BDSP, ÖMP, DTP, EMEP, SDP, ÖDP, EHP vb gibi tüm yapılanmalarla esas tali ilişkisine bağlı kalınarak seçim ittifakları yapılmalıdır. Burada dikkat edilmesi gereken husus seçim ittifakını birinci ve ikinci derecede önem arz eden şekilde ele almak ve meseleyi bir pazarlıklar konusuna dönüştürmeden ittifaklar politikamıza uygun hareket etmektir. Yani ittifaklar politikamız ekseninde komünist ve devrimci güçler birincil, reformist güçler ve çevreler ise ikincil düzlemde ittifaklar meselesi ele alınmalıdır.

İçinden geçtiği süreç itibarıyla İşçi Partisi karışık devrimci bir siyasal çizgi izlemektedir. Bu nesnel gerçekliğinden dolayı İşçi Partisi gibi MGK solculuğu ve Kemalizm bayraktarlığı yapan parti ve kurumlarla bir ittifak içerisine girilmeyecektir. Zira

son gelişmeler de bu haklılığımızı doğrular niteliktedir. Bunların yanı sıra, siyasetini feodal İslami ideoloji ile şekillendiren Türk milli burjuvazisinin sağ kanadını temsil eden partilerle de seçim ittifakı yapmak doğru değildir. Çünkü bu kesim mevcut durumda esasta sistemin ve hükümetin destekçisi konumundadır.

İlkesel olmayan noktalarda azınlıkta kalmamız halinde, ilgili konularda şerhler düşerek çoğunluk kararının altına imzamızı hiç çekinmeden atmamızdır. Dostlarımızdan da bu yönlü bir beklentide olduğumuzu başından belirtmeliyiz.

Dostlarımızın bizleri bazı noktalarda reddetmesi halinde hemen süreci bitirmemeli, görüşmeler doyuma ulaşana kadar zaman ve duruma uygun olarak çalışmalar yürütmeliyiz. Bu durumlarda görüşmelere giden temsilcilerin gözlemlerine bağlı olarak tavırlarımızı sürekli kolektifin denetiminden geçirmeliyiz. Keyfiyetçi tutumlar, bireysel sürtüşmeler ya da iki kesim arasında temsilcilerin birbirlerini anlamama ihtimali sürekli göz önünde bulundurularak, koşulları varsa anlayışımız yazılı olarak merkezlerine iletilmeli ve merkezi olarak yazılı cevap istenmelidir. Bu, bireysel tutumları ortadan kaldırarak daha güçlü birliktelikler oluşmasını sağlar.

Yapılacak seçim ittifakında, hangi yerelde kimin gücü fazlaysa onun yönetiminde daha etkin olması doğru olan anlayıştır. Etki gücü fazla olan hareket, kitleler üzerindeki etkisiyle ölçülmelidir. Her belirleme tüm coğrafya için değil, her yerelde geçerli çalışma biçimidir. Dostlarımız bu anlayışı benimsemese de bizler her alanda bunu uygulamalıyız. Daha uygun adaylar olsa da, dostların güçlü olduğu alanlarda (kitlelerin de onayını alması koşuluyla) onların adayları tercih edilmeli, aynı anlayış dostlardan da beklenmelidir. Bizler bu anlayışımızı, seçim tartışmaları başlamadan açıkladığımızda kimse bizlere çıkar temelinde yaklaşamaz, bizleri de bu anlayışla suçlayamazlar. 2004 yerel seçimlerinden bugüne kadar bu, bizim genel anlayışımızdır.

İttifaklarda, söz ve eylemleri birbirini tutmayanları, halkı kandıranları, gizli ittifaklar yapanları, gizli iş çevirenleri kesinlikle geniş biçimde teşhir edeceğimizi belirtmeliyiz. Komünistler ve devrimciler açık ve dürüst siyasetin temsilcileridirler.

Burjuva oyunlar, bizim işimiz olamaz. Bizim saflarımızda bu tür hatalara düşen tüm faaliyetçiler ve bölgeler önemle disipline tabi tutulmalıdırlar. Kendi hatalarına kitlelerin huzurunda özeleştirel bakmaları sağlanmalı, bu anlayışı kabul etmeyenler kitlelerin huzurunda eleştirilmelidir. Bu tür yaklaşımları, kesinlikle kabul etmeyeceğimiz en başından tüm sözlü, yazılı çalışma ve materyallerimizde açıklanarak kitleler bilinçlendirilmelidir.

Kurumların olduğu yerlerde öncelikle kurumlarla ittifak yapmak temel alınmalıdır. Sonra varsa bireyler de dahil edilebilir. Ama kurumların olduğu yerlerde bireysel çalışmalar veya yönelimler ittifaka dahil olmalı şeklindeki anlayışları kabul etmemeliyiz. Koşulların olmadığı alanlarda, ilerici adayların bağımsız girişimleri desteklenebilir.

İttifaklarda hedefi, başkanlık olarak görmemeliyiz. Sorun genel olarak, yerel yönetimin tüm kademelerini kapsamaktadır. Çalışanlarından emcülere, başkandan yardımcısına vb kadar tümü bir bütün olarak ele alınmalıdır. Sadece başkanlık olarak soruna yaklaşmak, eksik bir tutum ortaya çıkarır. İttifak sonucunda ortak adayların seçilmesi halinde, en önemli yanlardan birisi de tüm yönetimin sürekli kitlelerin katılımıyla çalışmaların planlaması anlayışı olmalıdır. "Tüm Yerel Yönetimler, Kitlelerin Denetimine" şiarı bizim anlayışımız olarak sunulmalıdır.

Şeffaf yönetim anlayışımız her şekliyle halka hesap verme, hiçbir şeyi gizlememe ve denetime açık bir çalışma şeklinde olacaktır. Şeffaf olunmalı, kapalı kapılar ardında ve halktan kopuk değil, direkt içinde bulunulmalıdır.

Denetleme, halk tarafından kurulan komiteler aracılığıyla yapılmalı, buna bu yönetimde bulunan her kişi veya her kademedeki birey tabi olmalıdır. Bu komiteler, işini belli periyodlarla yapmalıdır. Propagandalarımız kesinlikle dostlarımızın zaafı ve hataları üzerine kurulmamalıdır. Dostlarla yapılan ittifak görüşmelerinde de, bunlar savunulmalıdır.

Tabii ki birbirimizin yanlış ve hatalı yönlerini gerekli boyutlarıyla çizgi olarak kitlelerle paylaşacağız, ama hiçbir zaman burjuva-feodal düzen partilerini hedeften düşürerek, dostlarımızı hedefimize almamalıyız, alamayız. Her politikamız bizim ve dostlarımızın zayıf yanlarını boşa çıkarırken, güç-

lü yanlarını da beslemelidir. Bizim kazanımımız, dostlarımız farklı baksa da, dostlarımızı da güçlendiren kazanımlardır. Aynı zamanda onların kazanımı da, bizim kazanımlarımızdır. Devrimci cephe, bir bütün olarak korunup güçlendirildikçe başarılı bir ilerleme sağlanabilir. Yoksa tek yanlı olarak anti propagandalar üzerine kurulan bir siyaset, asla devrimi beslemez ve başarılı olamaz. Yerel seçim inisiyatiflerinin çalışmalarına derhal koordinasyonlar oluşturularak, tüm dostlara gidilmesi ve bu yönlü çalışmaların birlikte yapmak istediğimiz resmi olarak şimdiden açıklanmalı, seçimlerin ön günlerine bırakılmamalıdır.

İttifak Yapacağımız Güçlerle Eylemde Birlik, Ajitasyon-Propaganda- da Özgürlük İlkesiyle Hareket Edilecektir

İttifak, devrim güçlerinin ve sosyalizmin savunucularının temel görevlerinden biri olmalıdır. İttifak yapılan güçlerle yapılması gereken tek konu, ajitasyon ve propagandada serbestlik ve ayrım çizgilerinin açığa çıkmasıdır. Hem kendimize, hem de dostlarımıza haksızlık yapacak olan "benim çıkarım" anlayışı kesinlikle reddedilmelidir. Bizler açısından ittifakın belirleyeni program ve ilkelere tekabül eden tartışma başlıkları olacaktır. Çalışmamızın merkezinde yer alan da bu olmalıdır.

Propaganda adı altında, bize ait olmayan, merkezin savunmadığı anlayışları savunmak, dostların düşünce ve anlayışlarını çarpıtma, karalama, yok sayma, inkar etme ve değiştirme bizim anlayışımız olmamalıdır. Merkez, bilimsel dayanaklarla politikalarını belirlemeli ve yereller de bu anlayışı kavrayarak ajitasyon ve propagandasını yerelin özgünlükleriyle birleştirerek hayata uygulamalıdır. Özgünlüklerle merkezin politikaları arasında ortaya çıkacak çelişkilerde, merkezin anlayışı esas alınmalıdır. Ajitasyon-propaganda tek merkezli ve bir bütün şeklinde olmalıdır. Kendiliğindenci, bireysel, bölgesel hiçbir anlayış merkezin politikalarına ters olmamalıdır.

Spekülatif, gerçeklere dayalı olmayan siyaset bizim anlayışımız olamaz. Hiçbir komünist, hangi koşullarda olursa olsun, bu siyaset anlayışından

Komünistlerin ittifak politikaları, devrimin dostları ve düşmanları gözönünde bulundurularak şekillenir. Küçük burjuva anlayışların tersine komünistler, tüm grupçu ve dar hesapçı anlayışlarla sürekli mücadele ederek, tüm devrimci ve demokrat kesimin bir mevzide birleşmesinin mücadelesini yürütür. Ancak bu sayede hedef daraltılarak cephe genişletilebilir, önemli kazanımlar elde edilebilir. Hangi sebeple olursa olsun komünistler, pragmatist yaklaşımlara girmekten, kitle çıkarlarını öne çıkarırlar. Kısa süreli kazanımları değil, Halk İktidarı'nı hedeflerler.

taviz vermemelidir.

İdeolojik mücadele ile düşmanla mücadele karıştırılmamalıdır. İdeolojik mücadele, parti içinde ve dışında verilen doğru yanlış mücadelesidir. Biz her anlayışa karşı mutlaka doğru yanlış mücadelesi veririz. Diğer bir deyişle bu halk arasındaki celişkilerin ele alınmasında kilit bir yöntemdir. Düşmana karşı doğru yanlış mücadelesi yürütürken, aynı zamanda siyasal mücadele de yürütürüz. Dahası verdiğimiz, vereceğimiz tüm mücadeleler, politik mücadelenin kumandasında düşmana karşı icra edilir. Politik iktidar mücadelesine tabi kılınmayan bir ekonomik mücadele nasıl ki reformizme götürüyorsa, yine aynı şekilde iktidar mücadelesine tabi kılınmayan ideolojik mücadele de revizyonizme götürür. Ana hatlarıyla bunlar birbirinden ayrıştırılmalı ve ona göre bir yönelim tayin edilmelidir.

Bizler açısından ilkesel bir mesele olan "eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesinde eylemde birlik, ortaklaştığımız tüm noktalarda eylemi boşa çıkarmak hiçbir anlayışa izin vermemek şeklinde anlaşılmalıdır. Ajitasyon ve propagandada serbestlik ise, en özlü ifadeyle ittifaka katılan kurumların kendi fikirlerini hiçbir ortamda hiçbir kısıtlamayla karşılaşmadan serbestçe ifade etmesidir. Komünistler, hiç kimseye "kendi fikirlerinden vazgeç, bir süre fikirlerini ifade etme ya da sadece ortak fikirleri ifade et" anlayışını dayatmayacağı gibi, kendilerine de dayatılan hiçbir kısıtlamayı kabul etmezler. Zaten böyle bir ittifakta da bulunmazlar. Burada şu yanlış anlaşılmalı, bizler ortak çalışmalarda elbette ortak yönleri öne çıkarırız fakat ilkesel meselelerde katılmayız. Örneğin birinin teşhir edilmesi kara-

nı bize göre yanlışsa, biz buna ilkesel olarak baktığımızdan bu karara uymayız. Her yerde de bu kararın yanlışlığını ifade ederiz.

Bu çalışmada ajitasyon-propaganda çalışmamızın hedefi ise koşullar ve eylem birliğinin muhtevasına uygun olarak tüm programımızı kitlelere anlatmak ve kitleleri doğrularımız temelinde kazanarak kendi kurtuluşlarına yöneltmektir.

Merkezden Atama Değil, Kitlelerin Seçimi ve Bölgelerin İnisiyatifi

Yerel seçimlerde, yerel inisiyatifler mutlaka dikkate alınacak ve merkezden atama yapılmadan, sadece öneri sunulacaktır. Bu noktada, yerelin istemesi halinde ancak onlara danışarak merkezden aday belirlemektir.

Komünistler kapalı koşullarda bile yapabildiği oranda kitleleri ve alt kademeleri, sorunların ortağı ve karar vereni haline getirmeye çalışır. Bunu yasal olanakları olan tüm kurumlar, sonuna kadar kullanmalı ve asla taviz vermemelidir. Hangi anlayış olursa olsun, "her şey merkezden belirlenmelidir" düşüncesi hatalı ve geridir. Demokratik merkezizetçilik, genel ilke olarak uygulanır. Fakat burada bahsedilen konu, bir örgütlenmenin iç meselesi değil, kitlelerle yapılan bir çalışmanın işleyişidir.

Ayrıca her mücadelede özgün ve genel yanlar, sürekli birbirleriyle var olurlar. Evrensel yasaların en önemlilerinden birisi de, her çelişkinin evrensel ve özgül yanlarının olduğu gerçeğidir.

Bu gerçeklik bir siyasal coğrafyada da bölge ve merkez, alt kademelerle üst kademeler, bölge içerisinde

alan, alan içerisinde de birim arasında hem bir genel bağ, hem de özgül farklılıklar içermektedir. Bu özgüllüğü dikkate alarak yerel seçimlerde adayların belirlenmesinde, yerellerin katılımı önemlidir. Başarılı bir seçim çalışması, ancak yerellerin denetiminde kitlelerin katılımıyla sağlanabilir.

Bu çalışmaları kitle kuyrukçuluğu olarak damgalamak, kitlelerin sorunun sahipleri olduğu gerçeğini kavramayanların anlayışı olabilir. Kitleler kendi sorunlarını pratikte öğrenirler. Komünistlerin işi de bunu başarmaktır. Merkez rolü oynamak tam da buradadır. Bu çalışmalarda kitle kuyrukçusu olmamak, komünistlerin çalışmalarına bağlıdır. Kitleler hiçbir zaman, "gelin biz size önderlik edeceğiz" dememektedirler. Böyle bir durum yaşanır-sa, bu tamamen komünistlerin hatalarından kaynaklanıyor demektir. Kendiliğindenci, politika üretmeyen bir tarzda hareket ederlerse, kitle kuyrukçuluğundan ileri gidemezler. Ama politikaları net olan anlayışlar, bölgelerde kitlelerin katılımıyla sağlanan belirlemelerde asla kitle kuyrukçusu olmazlar. Tam tersine, kitle denetimini sağlamış olurlar. Ters durum tehlikelidir. Kitle kuyrukçusu olmama adına, kitlelerden kopuk fokocu siyaset tarzı da, kesinlikle reddedilmelidir. "Ben merkezim, her şey benim" anlayışı kesinlikle bizim anlayışımız değildir.

Merkezcilik adına her şeyi merkezden belirleme, bu çalışmada doğru sonuçlar vermez ve bu noktada bizim temel prensibimiz, yerelerde sadece yönetim ya da komite değil, kitlelerin katılımının da sağlandığı tartışmalar sonucunda adayların belirlenmesi, merkezin ise varsa öneri sunmasıdır.

Merkezden önderlik etme ve yol gösterme, bu konuda da tayin edicidir. Merkezi anlamda önderlik etmenin en önemli yanı, sürekli yerel örgütlenmelerin ve kitlelerin **eğilimlerini alma, onların istemlerini ve beklentilerini bilme**, yanlış olanlarda ikna etme mücadelesi yürütme, doğru olanları destekleme gibi bilimsel yöntemler, komünistlerin yöntemidir. Merkezin esas işi politika belirlemek, merkezi ittifakları yürütmek ve bölgeler arası genel koordinasyonu sağlamaktır. Bölgelerin işi ise bu politikalar çerçevesinde adayları belirlemek ve çalışmaları yürütmektir.

Pilot Merkezler Belirlenerek, Çalışmalar Yürütülmelidir

Her yana yumruk sallayamayız, pilot merkezler belirleyerek çalışmalar yürütmeliyiz. Burjuva-feodal faşist diktatörlük her alanda saldırmaktadır. Bunları alt etmek, en güçlü olduğumuz alanlardan en zayıf olduğumuz alanlara göre politika yapmayla mümkündür. Pilot merkezler anlayışımızdan yanlış bir sonuç çıkarılmamalıdır. Tek bir kişi bile olsa bulunduğumuz alanda, kendi politikalarımızı hayata uygulayacak çalışmalar yürütülmelidir. Fakat yüz kişi olduğumuz bir yerle, bir kişi olduğumuz yer, aynı ele alınmamalıdır.

Pilot merkezleri iki temelde belirlemeliyiz

Birincisi; kitle çalışması yapacağımız Dersim, Adana, Ankara, İstanbul, İzmir, Malatya, Elazığ, Erzincan, Amed vb gibi çevreler iken, ikincisi ise; Dersim başta olmak üzere İstanbul ve diğer alanlarda, belli adayların çıkarılarak ittifaklar temelinde yerel yönetimleri kazanmak çerçevesinde belirlenmelidir.

Esas pilot bölge Dersim alınarak bu alanda, hiçbir belediyenin gerici-faşist partiler tarafından kazanılmaması perspektif olarak alınmalıdır. Devrimciler arasında güç birliği ve kolektif çalışmayla, bu alanın kaybedilmesine izin vermeme hedefi, bizim temel yönelimimizdir. Temel sloganımız, kazanılmış hiçbir alanı kaybetmeme ve yeni alanları burjuva gerici-faşist partilerden alma temeli üzerine oturtulmalıdır.

İttifaklarda, Kendisini Dayatan Olmayacağız, Ama Sürüklenen de Değiliz

İttifaklarda, kendisini dayatan anlayışlar kesinlikle yıkılmalıdır. Bu tür davranışlar ideolojik köklerine inilerek mahkum edilmelidir. "Tüm doğrular bende" anlayışıyla hareket eden, kitleleri bölen, dar grup çıkarlarını savunan her anlayış kökten reddedilerek teşhir edilmelidir.

Devrimci hareketin ve Maoistlerin bu kadar bölünmesi ve güçsüz olması, onların ittifak ve birlik politikalarındaki zayıflıktan ileri gelmektedir. Artık kitleler bizlerin politikalarına inanmakta,

mesafeli yaklaşmakta ve bizlerin grupçu, bölücü ve dar hesapçı olduğumuzu ifade etmektedir. "Benim isteklerim olmazsa kabul etmiyorum" anlayışını bizlere dayatan anlayışların, tarih içerisinde devrimci harekete verdikleri zararın haddi hesabı ölçülemeyecek kadar büyüktür. Komünistler her alanda, bu anlayışla amansızca mücadele etmelidirler. Bu yerel seçimler, bu tür anlayışların mahkum edildiği ve ortak zeminlerin güçlendiği süreçlere çevrilmeli, kitlelere güven verilmelidir. Devrimci hareket kendi dışında, aynı doğruları farklı bakış açılarıyla savunanları dostu olarak görmediği müddetçe, kitlelere güven verecek sağlıklı bir yaklaşım yakalayamaz. Komünistler olarak bu noktada da tüm farklı bakışlarını ortaya koyarak, dost kurumların bizleri güçlendiren mevziler olduklarını ve onlarla ortaklaştığımız her noktada, kendi bağımsızlığımızdan taviz vermeden yürüebileceğimizi açıklamalıyız. Komünistler her noktada, kendi politikalarına güvenmeli ve kitlelere de bu güveni taşımalıdır.

Güçlü Olduğumuz Alanlarda Kendi Adaylarımızı, Olmadığımız Alanlarda Dostlarımızı Destekliyoruz

İttifak oluşturamadığımız hallerde yapılacak tek doğru yöntem vardır. Bu da güçlü bulunduğumuz alanlarda kendi adaylarımızla seçimlere girmek, dostlarımızın güçlü olduğu alanlarda da onları desteklemektir. Hiçbir zaman olasılık ya da istisnalara göre siyaset yapmamalıyız. Esasta bu siyaset, bizim temel siyasetimizdir. İttifak kurabileceğimiz tüm alanlarda, öncelikle bunlar

üzerinde mücadele yürütmeliyiz.

Hangi alanda olursa olsun, kitlelerin örgütlenmesi hangi anlayış tarafından başarılmışsa güç o olmaktadır. Bu tür durumlarda, kitlelerin eğilimi bizden yanaysa bizlerin dikkate alınması, dostlarımızın güçlü olduğu alanlarda onların dikkate alınması, genel anlayış olmalıdır.

Burada savunduğumuz anlayış, kitle içerisinde kendi faaliyetlerimizden ve kitle çalışmasından vazgeçelim olarak anlaşılmamalıdır. Taktik olarak geçici bir süre içerisinde sona erecek olan seçimlerde, anlık politikaları uygulamadan bahsediyoruz. Bu durumda kitleleri kazanma anlayışı yine devam ettirilirken, var olan somut koşullarda halkın istemleri ve örgütlü durumu önemle dikkate alınmalıdır.

Seçimlerde ittifak başlanamazsa, her koşulda kendi doğrularımıza uygun olarak, onlar bizi desteklemeseler de, bizler kendi duruşumuzu düşmanı zayıflatma temeli üzerine kurarak mutlaka dostlarımızın güçlü olduğu alanlarda bağımsız adaylar göstermeye ileri adımlar desteklemeliyiz. Bu politika, komünistleri diğerlerinden ayıran, düşman karşısında ise kitlelerin güç kaybetmemesini sağlayan siyasete doğru temelde esnek yaklaşım pratiğidir.

Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı, Uygun İşlenmelidir

Dünyada halk iktidarları ve sosyalist cumhuriyetler olmaksızın insanlık komünizme varamaz. Demokratik Halk Devrimi ya da sosyalizm kitleleri iktidara taşıyarak insanlığın kurtuluşunu sağlayabilir. Demokratik cumhuriyet programı çerçevesin-

Genel olarak şiarımız ezilen ulus ve azınlıklar için, tüm emekçi kitleler için, emperyalizme, komprador bürokratik kapitalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı, geleceğimiz ve kurtuluşumuz için bir mevzi daha kazanma olmalıdır. Genel yönelimimiz; AKP-CHP-MHP ve diğer komprador burjuva partiler soygun için seçimlerde, yerel yönetimleri kitlelerin denetimine alalım. Hiçbir kazanılmış mevziyi, faşist burjuva partilerine vermemek için örgütlenelim.

Tüm oylar komünist, devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever adaylara! Komünist, devrimci, demokrat adayların olmadığı yerlerde seçimler, aktif olarak boykot edilmelidir. Genel anlayışımız, devrimci demokrat adayları desteklemektir. Bunların olmadığı yerlerde, gerici partileri boykot etmeliyiz. Bu anlayış merkezi broşürlerde açıkça ifade edilmelidir. Bu seçimlerde komünistler hiçbir halde, gerici partilerden seçimlere katılan ilerici olarak bilinen şahıslar da olsa kesinlikle hiçbir adayı destekleme hatasına düşmemelidirler.

de yerel yönetim anlayışımız, aday seçiminden kitlelerin katılımına, işleyişinden anlayışına kadar, tavizsiz meşru zeminde uygulanmalıdır.

Bu programdan taviz verilmesi, insanlığın geleceğine darbe vuran salt ekonomist anlayışa bizleri sürükleyerek, geri pozisyona düşürür. Kitlelerden kitlelere ilkesi temelinde Demokratik Cumhuriyet Programı şimdiden yerel yönetimler alanında ve tüm diğer çalışma alanlarında, sadece seçimler sürecinde değil, sürekli işletilerek kitlelere anlatılmalıdır.

Bu programın, burjuvazinin programından daha gerçek ve daha olanaklı olduğu, tüm dayanaklarıyla ortadadır ve komünistler bu programı, kitlelere taşımalı, tartışmalı ve tartışmalıdır. Komünistler Yeni Demokratik Cumhuriyet programında, kitlelerden kitlelere ilkemize bağlı olarak savunulan halk meclislerini, yaygın olarak kitlelere anlatarak tartışmalıdır. Kitlelerin gerçek inisiyatifini ortaya çıkartmak, her noktada kendisi için yapılan işlerde söz hakkı olmasını sağlamak temelinde, en büyük kazanımın halk meclisleri olduğu bilinmelidir.

Demokratik Halk Cumhuriyeti'nde, merkezi halk meclisinden başlayarak, bölge, il, ilçe, köy halk meclislerine kadar iner. Sloganımız, "tüm yetkiler halk meclislerine"dir. Seçimlerde de tüm yerel yönetim çalışmalarını, bu anlayışımıza göre düzenlemeliyiz. Bizlere ait tüm yazılı, sözlü ve görsel propagandalarda, bu anlayış öne çıkarılmalı ve her şeyden önemlisi de pratikte tüm yerel yönetimlerde bu anlayışın uygulanması sağlanmalıdır. Hiçbir pratiğimiz teorik savunularımızın tersi ya da eksik uygulanması olmamalıdır. Komünistler savunuklarına uygun bir pratik uygularlar.

Kitlelerden Kitlelere Çizgisi İlkemizdir

Kitleleri; cahiller, ayak takımı, baldır çıplaklar vb olarak niteleyerek, onların hiçbir şey bilmediğini ifade edenler, tarihin yaratıcılarından habersizdirler. Bu ilkemiz, kitlelerin sorunları üzerinden ortaya çıkan fikirlerin içerisinde, var olan parçalı doğruları yanlışlardan arındırıp bunları sistemli hale getirip kitlelere götürmek, ısrarla doğruları pratiğe uygulamak, pratiğe aktardığımız bu fikirleri tekrardan gözden geçirip içinde var olan yanlışları bir bir ayıklayıp daha bir sistemleştirilmiş olarak halk kitlelerine yeniden götürme şeklinde olmalıdır. Ta ki mevcut fikirleri her bakımdan kendi fikirleri ve doğruları olarak savunup benimsediği ana kadar. Süreklilik kazandırılmış bir devinimle bunu yineleyerek ilerlemeliyiz.

Bu ilkedен koparak ilerleme olamaz, doğrular ve yanlışlar sosyal pratikten, üretimden ve bilimsel deneylerden ortaya çıkar. Kitlelerden kitlelere ilkesi bu gelişmelerin temelinde durur.

Kitlelerden kitlelere ilkesinin en temel kanunu ise, tüm gelişmelerin kitlelerin eseri olduğu gerçeğidir. Tarihi yaratan her yönüyle kitlelerin mücadelesidir. Doğal olarak onların desteğini kazanamayan, kiteselleşemeyen hiçbir anlayış, amacında başarıya ulaşamaz.

Yerel seçimlerde de siyasal bir kampanya olarak tüm politikalarımızı ve cumhuriyet programımızı, kitlelere götürmeliyiz. Kitlelerin parçalı doğrularının sistemleştirilmiş hali olan bu fikirlerimizin pratikte denenmesi sağlanarak, varsa yanlışlarının düzeltilmesi sağlanmalı, güçlü olan yanları ise geliştirilmeli-

dir. Kitlelerin enerjisi bu doğrularımız etrafında somut maddi bir güce dönüştürülmeden, hiçbir baskıdan söz edilemez.

Yerel yönetimlerde kitleler örgütlü bir güce dönüştürülerek kalıcı mevziler yaratılmalıdır. Her şey kitlelerin denetimine verilmeli ve onların denetiminde yapılarak ilerletilmelidir. Tersî çalışma, doğru olsa da uzun vadede kiteselleşmezse, yenilmeye mahkumdur.

Sonuç Olarak

Önemli avantaj ve dezavantajlarımızın olduğu bu süreçte, ortaya koyacağımız doğru politikalar ve bunlara uygun yaratılacak araçlar bizleri ileriye taşıyacaktır. Doğru taktik politikaları ortaya koymayan, bu politikalara uygun araçlar yaratmayan ve böylelikle insanlığı kurtaracağını söyleyenler, kendiliğindenci ve hayalcidirler.

AKP tek başına hükümet olmanın avantajlarıyla birlikte AB, ABD ve ülkemiz hakim sınıflarının esasının desteğini alarak, çelişkilerin de zayıf olduğu böylesi bir süreçte kitlelerin, burjuva-feodal faşist diktatörlüğün yedeğine sürüklenmesini sağlamaya çalışacaktır. Kitlelerde uyandırdığı tüm sorunları adım adım çözüyor imajı-yanılsaması önemli avantajlar oluşturmaktadır. Yine 22 Temmuz genel seçimlerinde, oy oranını yükselterek kitlelerde önemli bir baskılanma oluşturma ve kitlelere dağıttığı, kitlelerin olan kömür vb yardım malzemeleri, yerel yönetimlerine yatırdığı paralarla işçi aylıkları ve diğer ekonomik sorunların geçici olarak çözülmesi gibi girişimlerle yerel seçimlerle oldukça avantajlı gireceğini göstermektedir.

AKP, Kürt oylarını kaybeder anlayışı bizi yanıltmamalı ve şimdiden hazırlıklar yapmalıyız. Özellikle DTP'ye önemli görevler düşmektedir. Seçimler sürecini tersine çevirecek oldukça uzun bir zaman dilimi mevcut olan bu süreçte AKP, değişik oyunlarla bu dezavantajı tersine çevirebilir. Kuzey Kürdistan'da önemli oranda "milletvekili" çıkarmış durumda ve bunlar aracılığıyla önemli bir Kürt kitlesini zaten elinde tutmaktadır. Ayrıca Müslümanlık, türban sorunu ve Kürtçe TV'ye, bir de Kürt sorununu çözeceğiz söylemini eklerse yine Kürtler üzerinde önemli bir avantaj yakalamış olur.

Mevcut durum bu biçimiyle devam ederse öy-

le görülüyor ki geniş halk kitleleri CHP, DSP, MHP, ANAP, DP, AKP vb gibi şöven, ırkçı, faşist partiler arasında yaşanan yapay gündemli "laik, anti-laik" ve "milliyetçi" ikilemlere çekilip tercihe zorlanacaklardır. Devrimci çevreler bu noktada güçlü bir ittifak ortaya çıkaramaz ve bu şövenist, ırkçı ve faşist düzen partilerin kitleler nezdinde yüzleri açığa çıkarılıp teşhir edip boşa çıkaramazsa, bahsini ettiğimiz faşist partilerin başarılı bir sonuç almaları kaçınılmaz görünmektedir.

Yerel seçimlerde başta AKP olmak üzere diğer faşist partilere karşı geniş bir yelpazede ittifaklar oluşturarak büyük bir güç ortaya çıkarmalıyız. Ve bu seçimlerde mevzi koruma değil, mevzi kazanmayı hedef almalıyız. Toplumsal mücadelenin önemli yasalarından biri olan boşluklar doldurulur gerçekliği, dikkate alındığında gerici-ler-faşistlerin yarattığı boşluklar sonuna kadar ilkelerimize uygun olarak kitlelerin çıkan temelinde kullanılabilmeli, kendi zayıflıklarımız ve kitleler nezdinde yarattığımız boşluklar ise derhal planlı çalışmalarla kapatılmalıdır.

Genel olarak şıanımız ezilen ulus ve azınlıklar için, tüm emekçi kitleler için, emperyalizme, komprador bürokratik kapitalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı, geleceğimiz ve kurtuluşumuz için bir mevzi daha kazanma olmalıdır. Genel yönelimimiz; AKP-CHP-MHP ve diğer komprador burjuva partilerin rant yarışına karşı yerel yönetimleri kitlelerin denetimine alalım. Hiçbir kazanılmış mevziyi, faşist burjuva-feodal partilere vermemek için örgütlenelim. Tüm oylar komünist, devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever adaylara!

Komünist, devrimci, demokrat adayların olmadığı yerlerde seçimler, aktif olarak boykot edilmelidir. Genel anlayışımız, devrimci demokrat adayları desteklemektir. Bunların olmadığı yerlerde, gerici partileri boykot etmeliyiz. Bu anlayış merkezi broşürlerde açıkça ifade edilmelidir. Bu seçimlerde komünistler hiçbir halde, gerici partilerden seçimlere katılan ilerici olarak bilinen şahıslar da olsa kesinlikle hiçbir adayı destekleme hatasına düşmemelidirler.

Seçimlerde işçilerin sorunları, tüm yönleriyle ele alınmalı, sendika ve sarı sendikalar, özelleştirmeler, IMF ve Dünya Bankası politikaları, tekellerin sömürü politikaları teşhir edilmelidir. Köylüle-

rin tüm sorunları ele alınarak ürünlerin pazarlanması, kooperatifçilik, yeni tarım politikaları, kredi sorunları, kota sistemi, taban fiyat belirlemeleri vb işlenerek kitleler bilinçlendirilmelidir. Memur sorunları, sendikalaşma, söz hakkı vb tüm sorunlar ele alınmalıdır. Kadın, gençlik, yaşlı ve fiziksel engellilerin yaşadıkları, tüm sorunlarıyla birlikte bu süreçte işlenmelidir. Sağlık, eğitim, ulaşım, iletişim, konut ve çevre sorunu kitlelerin katılımıyla ele alınmalı, kısa ve uzun vadeli çözümler tartışılmalıdır. Tabii ki tüm bu sorunlar seçimlerin koşullarına, araçlarına ve yöntemlerine bağlı olarak uygun kullanılmalıdır. Bizlerin anlayışları sadece, **bize oy verin size köprü ve alt yapı yapacağız değildir. Yine bizlerin sorunu, seçimlerde başka sorunları işlemekte değildir.** Tüm bu sorunlar her alanın özgünlükleri de dikkate alınarak işlenmelidir. Her alanda, yukarıda saydığımız sorunların hepsinin de belli boyutlarıyla olduğu bir gerçekliktir. Yapılması gereken, bunları tespit ederek yerel yönetimlerle çözülecek boyutları tespit etmek, çözülemeyecek boyutlarını da bilince çıkararak kitlelere yol göstermektir.

Spekülatif ve gerçeğe dayalı olmayan hiç bir bilgi, en gerici düşman partilerine karşı bile olsa kullanılmamalıdır. "Düşmandır karalayalım gitsin" diyerek yapılan söylemler ve demogojiler zamanla bizleri, burjuva gericilerle aynı düzeye indirerek boşa çıkaracak ve teşhir edecektir. Komünistler açısından kitleler nezdinde yalan siyaset yapan bir anlayış olarak prestij kaybetmek, en büyük huzursuzluğumuz olacaktır. Bazı durumlarda yaşanan yanlışları hesaba katmazsak, komünistlerin en büyük erdemleri kitlelere yalan, yanlış bilgi vermemeleridir.

Seçimlerde amaç ve hedeflerimize uygun sloganlar kullanmalıyız

Sloganlarımız somut olmalıdır. Örneğin aşağıdaki sloganlar genel ve özel olarak kullanılmalıdır. Bunların yanı sıra her bölgenin özgül koşullarını dikkate alarak genel perspektiften kopmamak şartıyla özgün sloganlar kullanılabilir.

Söz, Yetki ve Karar Halk Meclislerine!

Halkın Katılımıyla Sorunları Çözen Yerel Yönetim!

Yerel Yönetimler Halkındır, Halka Hizmet Etmelidir!

Yerel Yönetimler Arpalık Değil, Halkın Emekleridir!

Emeklerimizi Gericilere-Faşistlere ve Onların Taşeronlarına Vermeyelim, Geleceğimiz için Kullanalım!

Komünist, Devrimci, Demokrat, İlerici ve Yurtsever Adayları Destekle!

Düzen Partilerinin Adaylarına Oy Verme!

Komprador Bürokrat Burjuva ve Büyük Toprak Ağalarının Partilerine Oy Yok!

Milli Zulüm Partilerine Oy Yok!

Gerici Parti ve Adaylarına Oy Yok!

Kürt Ulusu, Azınlıklar ve İnanç Gruplarına Düşman, Cins Ayrımcısı Partilere ve Adaylarına Oy Yok!

Bütün Uluslar ve Azınlık Milliyetler İçin Tam Hak Eşitliği!

Genel hatlarıyla ve belirli boyutlarıyla ortaya koyduğumuz anlayışımızın, doğru örgütlenmesi halinde bugüne göre kesinlikle daha ileri sonuçlar çıkaracağız. Tüm bu tartışılan noktalar, kurulacak seçim koordinasyonlarında daha derinlikli tartışılarak çok daha ileri yaklaşımlar ortaya çıkarılabilir. Tüm komünist ve devrimciler, yerel seçimlerin gerçekleşmesi halinde güçlü ittifaklar kurarak, kitleleri söz, yetki ve karar sahibi yapma hedefiyle hareket etmelidir.

Seçim propagandalarında hedef olarak burjuva-feodal partileri, başta da şu an hükümeti elinde bulunduran AKP'yi ve orduyu da kapsayan sistemi hedeflemeliyiz.

Uygulanacak olan yönetim, doğrudan ve gerçek demokrasi olmalıdır. Halkı daha şimdiden işin öznesi haline getirmeliyiz. Bizler yöneten ve yönetilen çelişkisinin şimdiden çözülmesinin ilk adımlarını atmak zorundayız. Düzen partileri gibi sahte demokrasi oyunları bizim işimiz olamaz. Halkımızı yönetimin her kademesine katma, denetleme, söz-yetki ve uygulayıcısı haline hedefine yaklaştığımız oranda başarılı olacağız. Burjuva-feodal faşist partiler gibi halkı oy deposu olarak göremeyiz.

Bir Siyasal Kampanya Olarak Ele Alınması Gereken Yerel Seçimlerde, Propagandamızın Merkezinde, Yeni Demokratik Cumhuriyet Programını Kitlelere Götürmek Olmalıdır

Sisteme alternatif ve halkı kurtuluşa götürecek programın, Yeni Demokratik Cumhuriyet programı olduğunu her faaliyetimizde dikkate almak durumundayız. Bunun için programın Yeni Demokratik Cumhuriyet bölümünü özellikle çeşitli araçlarla kitlelere taşımamız. "Nasıl bir yerel yönetim" sorusunu bu programımız doğrultusunda somut ve özel olarak yanıtlamamız. Bunun için afiş, bildiri vb yayımlar çıkartmalı, bunların geniş dağıtımını yapmalıyız. Kitle toplantıları, forum, panel ve mitinglerle tartışmalı ve tartıştırmalıyız. Yaygın açık komiteler oluşturmalı; bu komiteleri il-ilçe, mahalle ve köylerde seferber etmeliyiz. Bu seçim dönemini tam bir kitlesele seferberlik kampanyasına dönüştürmeli ve kitleleşmenin bir aracı olarak kullanmalıyız.

Yerel seçimleri, geleceğimizi örgütlemeye bir araca çevirmek için harekete geçmeliyiz. Yerel seçimler sonuçlandığında, kazanılan mevzilerin sağlamlaştırılması için daha fazla çalışma yürütülmeli, kesintiye uğratılmadan faaliyetler sürdürülmelidir. Şimdiden tüm emek katılımcılarına başarılar diliyoruz.

